

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• ÖZEL SAYI

• Haziran / Hezîran 2010

• Fiyatı / Biha: 2 YTL

BOLŞEVİK PARTİ

PROGRAMI VE TÜZÜĞÜ

İÇİNDEKİLER

3

BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

35

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN TÜZÜĞÜ (ÖRGÜTSEL KURALLARI)

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:

K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France

İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org

E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org • Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04

Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

I. Giriş

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır:

Bugün, (21. yüzyılın ilk on yılı içinde de) emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Emperyalizm, 19. yüzyılın sonlarında, ücretli emek sömürsüne dayalı kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır.

Bu temel özellikler şunlardır:

1) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması tekelleri doğurur; emperyalizm tekellerin ekonomik yaşamda tayin edici rolü oynadıkları dönemdir. Ekonomik açıdan emperyalizm kapitalizmin tekelci aşamasıdır.

2) Banka sermayesi sanayi sermayesi ile içiçe geçmiş ve bu “mali sermaye” (finans kapital)

temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur. Emperyalizm çağının gerçek egemenleri mali oligarşidir.

3) Kapitalizmin rekabetçi ilk dönemlerinde dışa yönelik olarak neredeyse tek başına belirleyici olan meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır.

4) Dünyayı kendi aralarında paylaşan ve paylaşımında hep daha fazla pay kapmak için aralarında dalaşan, bu dalaşmada devletleri araç olarak kullanan uluslararası kapitalist birlikler oluşmuştur.

5) Dünyanın kapitalist büyük güçler arasında teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır.

“*Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki tüm toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.*” (Lenin, *Emperyalizm, İnter Yayınları S. 92*)

Emperyalizm, politik olarak tüm çizgi boyunca gericiiktir.

Emperyalizm için birkaç emperyalist büyük gücün dünya hegemonyası için dalaşması karakteristiktir.

Emperyalizmin ekonomik temeli tekellerdir. Tekeller, kapitalizme oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi gibi özellikler kazandırmıştır. Bu özelliklere sahip olan emperyalizm asalak ve çürüyen kapitalizmdir.

Emperyalizm, kapitalizmin çelişmelerini, ötesinde proleter devrimin başladığı uç noktalara kadar derinleştirmiştir. Emperyalizm proleter devrimlerin şartlarının olgunlaştığı, kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır. Emperyalizm proletarya önderliğinde devrimlerin, proleter dünya devriminin arifesidir.

1. Kapitalizmin en yüksek aşaması, tekelci – asalak ve çürüyen kapitalizm olan emperyalizm, 19. yüzyıl sonlarında ortaya çıktığından bu yana dünyada **devasa gelişmeler** oldu.

Emperyalist haydutların dünya hegemonyası dalaşması dünyayı geçen yüzyıl içinde iki dünya savaşına sürükledi. On milyonlarca insan bu savaşlarda hayatını kaybetti. Yüz milyonlarcası sakat kaldı, evsiz kaldı, aç kaldı, göç yollarına düşmek zorunda

kaldı. Her iki dünya savaşının ertesinde emperyalist dünyada gedikler açıldı. Emperyalizm/kapitalizmin dünyayı felakete sürüklediğini kendi somut pratiklerinde yaşayan işçi sınıfı ve ezilen halklar, bu felakete dur demek, kendi kaderlerini kendi ellerine almak için çeşitli ülkelerde ayaklandılar.

Birinci dünya savaşı içinde, savaşın son döneminde, dünyanın (Kısa süren Paris Komünü/1871 deneyimi ertesindeki) ilk Proletarya Diktatörlüğü devleti doğdu. Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevik Partinin yönlendiriciliğindeki Rusya proletaryası ve yoksul köylülüğü 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimiyle dünyanın altıda birinde kendi iktidarını kurdu. Emperyalist dünyanın karşısına, Rusya’da kurulan proletarya diktatörlüğü somutunda bir sosyalist dünya çıktı. Sovyetler Birliği’nin varlığı sömürgecilğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinden doğan kimi burjuva iktidarların da emperyalizmden bağımsız olarak hareket etme imkânlarını doğurdu.

2. Sosyalist Sovyetler Birliği’nde sosyalist insanın muazzam başarıları ve emperyalist sistemin dünyayı faşizme ve İkinci Dünya Savaşı’na sürüklemesi sonucunda, sosyalizm uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların gözünde emperyalizmin, faşizmin, gericiğin tek alternatifi olarak büyük sempati ve prestij kazandı. İkinci Dünya savaşı ertesinde, Sosyalist Sovyetler Birliği’nin muazzam çabalarıyla da kazanılan antifaşist zaferler ertesinde, bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde işçi sınıfı partileri önderliğinde, bu partiler tarafından ‘esasinda en başından itibaren proletarya diktatörlüğünün işlevini üzerlendiği’ söylenen ‘Halk Demokrasisi Devletleri’ kuruldu. 1949’da Çin’de proletarya önderliğinde Demokratik Halk Diktatörlüğü kuruldu, Çin Halk Cumhuriyeti’nin kuruluşu ilan edildi. Bunlar komünist partiler önderliğinde proletarya diktatörlüğüne geçiş aşamasının iktidar biçimleri idiler. Böylece, Sovyetler Birliği dışında bir dizi ülke de emperyalist dünyanın bir parçası olmaktan çıktı. Sosyalizmi hedefleyen halk demokrasisi devletleri Sovyetler Birliği’nin etrafında, başını ABD emperyalizminin çektiği “emperyalist kamp”ın karşısında güçlü bir “sosyalist kamp” oluşturdular. Bu güçlü sosyalist/demokratik kampın varlığı, bir dizi ülkede milli burjuva/küçük burjuva iktidarların da, bağımsızlıklarını ilan edip, “bağımsızlar bloku” adı altında emperyalizmden relatif bağımsız bir siyaset izleyebilmelerinin şartlarını yarattı. Eski sömürgecilik sistemi İkinci Dünya Savaşı sonrasında ki süreç içinde esas olarak çöktü.

3. İşçi sınıfının ezilen halklarla omuz omuza sosyalizm yolunda ilerleyebilmesi için oluşan bu olumlu şartlar, sosyalist kampın varlığı fazla uzun sürmedi. İkinci Dünya Savaşı öncesinde de gerek tek tek Komünist Partiler içinde, gerekse dünya komünist partisi olan Komünist Enternasyonal’de kendini revizyonist hata ve sapmalar olarak gösteren ve fakat Stalin önderliğindeki marksist-leninist güçlerin kararlı, sürekli mücadelesiyle yenilen revizyonizm, İkinci Dünya Savaşı’nın ertesinde yeniden güç kazandı. Yugoslavya’da Tito revizyonizmi hakim hale geldi. 1956 yılında sosyalist kampın ilk ve en önemli kalesi olan Sovyetler Birliği’nde, Sovyetler Birliği Komünist Partisi içindeki revizyonistler, 20. PK ile kesin hakimiyetlerini kurdular. Sovyetler Birliği, modern revizyonist Kruşçef kliğinin önderliğinde süreç içinde nitelik değiştirdi. Proletarya diktatörlüğü adım adım tasfiye edilerek, yeni tipte bir burjuvazinin, revizyonist bürokrat devlet burjuvazisinin diktatörlüğüne dönüştü. 60’lı yılların ikinci yarısında yozlaşma

süreci tamamlandı, eski Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyalemperyalist bir büyük güce dönüştü.

Komünist Partilerin büyük çoğunluğu, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin peşinden giderek yozlaştı. Sovyetler Birliği'ndeki yozlaşmaya paralel olarak Doğu Avrupa'da sosyalist kampın bütün diğer devletleri de (Arnavutluk Halk Cumhuriyeti dışında) hızlı bir yozlaşma süreci yaşadılar.

4. Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti. Bu ülkelerin komünist partileri, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin modern revizyonist tezlerine karşı esasta Marksizm-Leninizm'i, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunan pozisyonlarda muhalefet yürüttüler. Fakat modern revizyonizme karşı mücadelede kendileri de yer yer önemli hatalar yaptılar. Geçmişteki güçlü, ortak sosyalist kamp bölündü. Geçmişte sosyalist kamp içinde yer alan komünist ve işçi partilerinin büyük çoğunluğu bu bölünmede modern revizyonizm saflarında yer aldılar.

5. Komünist hareket 1960'lı yılların ikinci yarısında yeniden güçlenebilmek için umudunu öncelikle Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'ne bağladı. Çin'de 1966 Mayıs'ında başlayan "Büyük Proleter Kültür Devrimi"nin iddiası ve bütün dünyada komünistlerin ondan beklentisi, şimdiye kadarki sosyalizm inşası deneyimlerindeki hata ve eksiklikleri aşmak, sosyalizm/komünizm mücadelesinde ilerlemektir. Dünya devrim tarihinin en önemli deneyimlerinden biri olan bu devrim hareketi de, modern revizyonizmle kökten hesaplaşma görevini yerine getiremedi. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin "kapitalist yolda giden iktidar sahipleri" olarak niteleyip iktidardan uzaklaştırdığı pek çok kadro, Kültür Devrimi ertesinde süreç içinde yeniden eski görevlerine geldiler. Buna karşı direnişler kırıldı. Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de modern revizyonistler bir darbe ile iktidarı bütünüyle ele geçirdiler. Çin Halk Cumhuriyeti'de yozlaşan ve "geri dönen"ler saflarına katıldı. Arnavutluk Emek Partisi ve onun önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti bundan sonraki süreçte, yozlaşmaya direnen tek devlet olarak kaldı. Fakat dış baskılama ve içte de yapılan hata ve eksiklikler, Marksizm-Leninizm'den ciddi sapmalar burada da işçi sınıfı önderliğindeki halk iktidarının sonunu, 1980'lerin ikinci yarısında getirdi.

6. Geçmişteki sosyalist kampın Sovyetler Birliği ile hareket eden kesimi, sosyalemperyalist Sovyetler Birliği etrafında birleşen 'sosyalemperyalist kamp'ı oluşturdu. Bu yeni yetme emperyalist büyük güç, proletarya, ulusal kurtuluş, toplumsal ilerleme, sosyalizm vb. adına, klasik emperyalist güçlerle, dünya hegemonyası için büyük bir dalaşa girdi. Belirli bir süre başını ABD emperyalizminin çektiği batılı emperyalist kampla, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalemperyalist kamp arasındaki hegemonya dalaşı, dünyadaki gelişmelere damgasını vurdu. Bu dalaşta Sovyetler Birliği, yeni sömürgeci emperyalist siyasetini sosyalist söylemle yürüttü. İçte de sosyalizm lafzı altında faşist (yani sosyal faşist) bir yönetim, "bütün halkın diktatörlüğü" adı altında sunuldu.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki bu dalaş, batılı/klasik emperyalist kampın, sosyalemperyalist kampı yenmesi, sosyalemperyalist kampın çökmesi ile sonuçlandı. Sos-

yalemperyalist kampın eski üyelerinde sosyalist/komünist söylemli modern revizyonist iktidarlar yerlerini açık emperyalist-kapitalist iktidarlara bıraktılar.

7. Bugün hâlâ sosyalist olduğunu iddia eden Küba, Kuzey Kore, Vietnam, Çin gibi devletler ve Latin Amerika’da “21. Yüzyıl Sosyalizmi” örneği olma iddiasındaki Venezuela, Bolivya, Ekvador gibi ülkeler de –aralarında belli farklar olsa da– emperyalist dünya sisteminin dışında gerçek sosyalist devletler değildir. Bunlar emperyalist dünya sistemi içinde hareket eden devletlerdir. Eski Sovyetler Birliği ve onun önderliğindeki eski sosyalemperyalist kampın devletleriyse zaten o dönemde de emperyalist, sosyalemperyalist sistem içi devletlerdi.

Bu bugün dünyada tek bir sosyalist devletin bile olmadığı şartlarda, bütün dünyanın emperyalizmin egemenliği altında olduğu anlamına gelir.

8. Emperyalizm barbarlıktır.

Emperyalizmin egemenliği diğer şeylerin yanında;

* Kapitalizmin sıçramalı eşitsiz gelişme yasası sonucu ortaya çıkan güç dengelerindeki her önemli değişikliğin, yeniden paylaşım taleplerini ve girişimlerini gündeme getirmesi; yeni/yeniden paylaşım dalaşlarının dünyayı hep yeniden gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaşlara sürüklemesi demektir. Bu savaşlar genelde temsilci savaşları olarak yürümektedir. Somut olarak savaş yürüten güçlerin gerisinde, bu güçler üzerinden kendi çıkarlarının savaşını yürüttüren emperyalist güçler bulunmaktadır.

* Dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist büyük güç tarafından sömürülmesi; dünyanın dünya nüfusunun küçük bir azınlığını (bugün 6,5 milyarın 1 milyar kadarı) içinde barındıran bir avuç “ezen ülke” ile, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun içinde yaşadığı “ezilen ülkeler”e bölünmesi demektir. Burada genel bakışla proleter dünya devrimi güçleri içinde yer alan “ezilen ülkeler”in de, karşıdevrim kaleleri olan ‘ezen ülkelerin’ de kendi içlerinde ezen/ezilen; sömüren/sömürülenlere bölünmüş olduğu, bu ülkelerde de egemen sınıfların işçi sınıfının, ezilen, sömürülen halkların düşmanı olduğu unutulmamalıdır.

* Emperyalizm bir yandan ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkının (ayrılma hakkının) ayaklar altına alınması, diğer yandan emperyalist güçlerin işine öyle geldiğinde bu hakkın savunulması adına emperyalist maksimal kâr uğruna şovenizmin körüklenmesi, halkların birbirine kırdırılması demektir.

* Emperyalizm bütün ülkelerde siyasette topyekün gericilik, bir çok alanda açık terörcü diktatörlüklerin, faşizmin egemenliği demektir. Emperyalizm çağında en demokratik ülkelerde bile faşizm burjuvazinin iktidar opsiyonlarından biri, faşist tedbirler en demokratiğinde bile burjuva demokrasilerinin ayrılmaz parçasıdır.

* Emperyalizm kapitalizmin bütün temel çelişmelerinin, en başta da üretimin giderek hep artan toplumsallığıyla, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özelliği arasındaki çelişmeyi en uç noktasına kadar geliştirir. Emperyalizmin üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesinin önünde esasen engel hale gelmiştir.

* Emperyalizmin egemenliği, bugün somut olarak dünyada milyonlarca emekçinin açlıktan, yoksulluktan, ilaçsızlıktan, konutsuzluktan ölmesi demektir; milyonlarca emekçinin emperyalizmin çıkarları için yürütülen gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaşlarda ölmesi,

yerini yurdunu yitirmesi; milyonlarcasının kamplarda dilenci hayatına mahkum edilmesi; göç yollarına düşmesi, sürgün hayatı yaşaması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği ırkçılığın, faşizmin, dinci gericiğin, cinsiyetçiliğin gericiğinin her türünün egemenliği demektir.

* Emperyalizmin egemenliği erkek egemenliği, kadın cinsinin aşağılanması, ezilmesi kadın emeğine karşılıksız el konulması, milyonlarca emekçi kadının kölelerin kölesi konumunda tutulması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karatılması, emekçi gençliğe “geleceksizlik” vaadidir.

* Emperyalizmin motoru ve temel dürtüsü mümkün olan en kısa zamanda, an büyük kârdır. Hal böyle olduğu için o doğayı, doğal kaynakları da maksimum kâr amacı doğrultusunda kullanmakta, doğayı mahvetmekte, yaşam temellerini yok etmektedir. Emperyalizm için doğa da aynı emekçi insan gibi basit bir sömürü nesnesidir Geline yerde emperyalizm dünyada milyonlarca yıl gelişmenin ürünü olan iklim dengesini bozmuş durumdadır. Bunun olası sonuçların bilim insanları “iklim felaketi” olarak adlandırıyor. Burjuva bilim insanları emperyalizmi sağduyulu davranmaya çağırıyor! Bu boş çabadır. Çünkü emperyalizmin sağduyusunun adı azami kârdır.

* Emperyalizm barbarlıktır. Ve eğer o devrimle yıkılmazsa, kendisi ile birlikte tüm insanlığı da barbarlık içinde çöküşe, yok olmaya götürecektir.

9. Başını Sovyetler Birliği’ndeki revizyonist yeni burjuvazinin çektiği sosyalemperyalist kamp 1990’lı yılların başında çöktüğünde, bütün dünyada emperyalist propaganda makinesi çökenin komünizm olduğu yalanını yaydı. Gerçekte 1991’de çöken komünizm /sosyalizm değil, onun yalanı idi. 1990’lı yılların başında terk edilen ve çöken komünizm/ sosyalizm yalanı idi. Burjuvalıklarını sosyalizm maskesi altında gizleyenler, bu maskeyi atmak zorunda kaldılar. Eski Sosyalist Sovyetler Birliği ve onun etrafındaki burjuva, güya sosyalist devletler neyse o oldular. Emperyalist dünyanın, batıdaki emperyalist, kapitalist gerici devletler gibi normal üyeleri! Komünizm çöktü yalanına bir başka yalan daha eklendi. Sistemler arası, kamplar arası kapışma dönemi kapandığı için artık savaş tehlikesi bitmiş, dünya barış çağına girmişti. Artık “liberal” demokrasinin ‘geleceği olan tek sistem’ olduğu pratikte ispatlanmış, ‘sınıf savaşı’ denilen şeyin sonu gelmiş, sınıf savaşımına dayalı teorilerin yanlışlığı görülmüş, “tarihin sonu” gelmişti. Çağ artık “liberal demokrasi”nin tüm ülkelerde egemenliğini kurması çağı idi!

* Ekonomi siyaseti alanında ise, “neoliberal” olarak adlandırılan ve devletin ekonomi alanından eline bütünüyle çekmesini, pazarın –kurallarla, yasalarla engellenmemesi halinde– ekonomiyi sürekli büyüyen bir çizgide ayarlayabileceğini savunan siyaset, egemenliğini artık “bölünmemiş”, Ekim Devrimi’nden bu yana ilk kez yeniden bütünlüşmüş emperyalist dünyada ilan etti. “Özelleştirme” (privatisation) ve “kualsızlaştırma” (deregulation) bu siyasetin iki temel ayağı idi. Sosyal emperyalist kampın çöküşü, “kamplar arası çatışma”nın ortadan kalkması ile milli burjuva iktidarlarının da relatif bağımsız hareket imkanları olağanüstü daraldı. Bu emperyalist sermaye için yeni, muazzam sömürü olanaklarının ortaya çıkması demektir. **Emperyalist sermaye bu olanakları kullanarak son yirmi yıl içinde muazzam boyutlarda büyüdü. Emperyalist sermayenin onun temel özellikleri olan “yoğunlaşma” ve “enternasyonalleşme”si**

daha önce görülmeyen boyutlara vardı. Emperyalist sermayenin girmedığı, egemen olmadığı hiçbir dünya köşesi kalmadı. Emperyalizmin propagandacılarının “globalizasyon” diye adlandırdıkları budur. Nasıl ki siyasette “liberal demokrasi”nin kesin egemenliği artık geri dönülmez biçimde kendini dayattı ise, ekonomide “neoliberal” siyasette, şimdinin ve geleceğin siyaseti olarak dayatıldı. ‘Globalizasyon’ teorisyenlerine göre ‘ulusal devlet’ artık eskimişti. Ulusal devlet enternasyonalleşmiş sermayenin önünde ayak bağı idi. Ulusal devletler giderek fonksiyonlarını yitiriyorlardı. Zaten NAFTA, AB gibi yeni oluşumlar da ulusal devletlerden ‘uluslar üstü devletler’e doğru gidildiğinin işaretleri idi. Söylenen, propoganda edilen, kafalara yerleştirilmeye çalışılan bu idi. Bu propaganda bir dizi sol unsuru da etkilemiş, artık adeta yeni bir çağa girilmiş olduğunun, Lenin’in emperyalizm teorisinin eskidiğinin teorisini yapanlar ortaya çıkmıştı.

10. Aslında Leninist emperyalizm teorisi daha ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren yalnızca burjuvazinin ve emperyalizmin doğrudan propagandacılarının değil, aynı zamanda Marksizm adına konuşan kimi revizyonistlerin de saldırı hedefi olagelmıştır:

* Revizyonizmin ağababası Bernstein, tekelcilğe gelişen kapitalizmin artık barışçıl bir şekilde ve reformlarla sosyalizme dönüşmesinin hayalini görüyor, bunun mümkün olduğunu savunuyordu.

* Kautsky, emperyalizmin zaten kendiliğinden ve barış içinde sosyalizme dönüşecek ultra emperyalizme doğru evrimlendiğini savunuyordu.

* Tito revizyonistleri, artık burjuvazinin bir bölümünün de sosyalizmi kabul ettikleri bir noktaya gelindiğini; burjuvazinin bir bölümü ile birlikte barış içinde sosyalizmin inşa edilebileceğini savunuyordu. Bunlar aynı zamanda her ülkenin kendi sosyalizmi olacağı gerekçesi ile sosyalizmin komünizmin genel geçerli ilkelerinin revizyondan geçirilmesini savunuyorlardı. Benzer görüşler aynı dönemde Çin’deki revizyonistler tarafından da savunuldu. Bu yanlış revizyonist tezler marksist-leninistleri de derinden etkiledi, Mao Zedung’un 1957’deki kimi yazılarında da yansımaları buldu.

* Kruşçev modern revizyonizmi dünyadaki güç dengesinin sosyalizm lehine kökten değiştiğini, bunun sonucunda emperyalizm/kapitalizmin artık ‘barış içinde yarış’ yoluyla, şiddete dayalı devrime gerek kalmadan ‘parlamentar yol’la sosyalizme dönüştürülebileceğini; Leninizm’in “emperyalizm var oldukça emperyalist savaşlar kaçınılmazdır” tezinin artık eskimiş olduğunu, geline yerde artık savaşların kaçınılmaz olmadığını savunuyor; emperyalist siyasetin ABD emperyalizminin “demokratik olmayan saldırgan kesimlerinin siyaset” tercihi olduğunu savunuyor, saldırı hedefi olarak bir bütün olarak emperyalizmi değil, ABD emperyalizminin egemen burjuvazisinin dar bir kesimini gösteriyordu.

* Üç dünya teorisi, uluslararası alanda baş düşman ilan edilen “süper güçler’e (ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal Emperyalizmi) karşı “ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri” ile proletarya ve ezilen halkların ittifakını savunuyor; kimi emperyalist ve gerici güçleri dünya devriminin ittifak güçleri olarak görüyordu.

* Bir zamanların sosyalist kampında yaşanan revizyonistleşme ve yozlaşma, 1920’li yıllarda yürütülen ideolojik mücadeleyle alt edilen Troçkizm’in ve Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında bir orta yol bulmaya çalışan Goşizmin (Castrist/Guevaraist

çizgi) devrimci saflarda, öncelikle de öğrenci gençlik arasında belli ölçülerde yaygınlaşmasını da beraberinde getirdi. Troçkizm ve Goşizm Marksizm-Leninizm’e düşman akımlar içinde yerlerini aldılar.

* Özellikle son 20 yıldır yoğun bir biçimde propaganda edilen ve üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve enternasyonalleşmesi olgusunu nitel değişiklik düzleminde sanki yeni bir olguymuş gibi görüp gösteren ve kimi marksist-leninist çevrelerde de yansımaları bulan globalleşme teorileri de, çoğunlukla emperyalizmin temel özelliklerinin köklü değişime uğradığı, leninist emperyalizm teorisinin gelişmeleri açıklamak için yeterli olmadığı görüşleri ile iç içe gelişen teorilerdir.

11. Emperyalist propagandacıların “liberal demokrasi çağı”, “barış çağı”, “ tarihin sonu”, “ekonomide tek geçer dünya sistemi olarak neoliberalizm” yalanlarının mumları kısa sürede birer birer sönmeye başladılar. En başta “barış çağı” yalanı çöktü. Batılı emperyalistler, en başta ABD emperyalizmi, sosyalemperyalist kampın çöküşü ile açıkça görülen denge değişikliklerini kendi lehlerine değiştirmek için askeri müdahaleleri, halklara karşı savaşları yoğunlaştırdılar. Gerici savaşları körüklediler. Bütün emperyalist büyük güçlerin, emperyalist ve gerici bir dizi gücün dahliyle yürüyen askeri müdahaleler, gerici savaşlar, kısırtılan “temsilci savaşları”nda milyonlarca insan öldü, ölüyor. Bu savaşların yer yer emperyalistler tarafından “özgürlük getirme”, “demokrasi getirme”, “uluslararası terörizme karşı mücadele” vb. adları altında yürütülmesi ve yer yer emperyalist büyük güçlerin diplomatik pazarlık tiyatrosu olan BM adına yürütülmesi de işin özünü, bunların gerçekte emperyalist güçlerin kendi çıplak emperyalist çıkarları için, dünya hegemonyası mücadelesinde mevzi kazanmak veya var olan mevzileri korumak için yürütülen savaşlar olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Demokrasinin en gelişmişisi olarak takdim ve bütün dünyada artık geri dönlmez kesin egemenliği ilan edilen “liberal demokrasi” nin, ne kadar “liberal” yani kelime anlamıyla “özgürlükçü” olduğu da kısa zamanda çıktı ortaya. 11 Eylül 2001’de İslamcı bir örgütün üzerlendiği, ABD’de değişik hedeflere yönelik askeri eylemleri fırsat bilen emperyalist güçler, yarattıkları korkunç bir “güvenlik histerisi” içinde bütün ülkelerde “terörizmi engelleme” “terörizme karşı mücadele” adına kazanılmış bir dizi demokratik hakkı bir çırpıda tırpanladılar. Bugün emperyalist dünya, kendi vatandaşlarını potansiyel tehlike olarak görüp, kişisel yaşamın özelliğini bütünüyle ortadan kaldıran, bütün vatandaşlarını adım adım izleyen, devlet için “camdan vatandaş” yaratmış olan bir dünyadır. Çıkarılmış olan güvenlik yasalarıyla özgürlük alanlarını –ihtiyaç olduğunda– kısıtlamak, gerektiğinde ortadan kaldırmak için tüm yasal tedbirler alınmış durumdadır. Eğer bir dizi ülkede hâlâ gerici burjuva demokrasisi hüküm sürüyorsa, bunun nedeni egemen sınıfların kendi iktidarlarını tehdit altında görmemeleridir. İhtiyaç halinde burjuva diktatörlüğünü faşist diktatörlük biçiminde sürdürmeye geçiş için yasal düzenlemeler hazırır.

* Mumun ekonomi siyaseti alanında sönmesi biraz sürdü: Edindiği muazzam kârlar sonucu büyüyen mali sermaye hep en kısa zamanda en fazla kârlı yatırım alanları arayışı içinde doğrudan üretim alanı dışındaki, mali operasyonlar alanında yatırımlara daha fazla yöneldi. Öyle bir durum ortaya çıktı ki, dünyada dolaşımda olan mali sermayenin % 85’i spekülasyon alanında kullanılır, döner duruma geldi. Bu alanda kısa sürede

muazzam karlar edildi. Spekülasyon balonları olağanüstü ölçülerde şişti. 2007'nin sonlarından itibaren spekülasyonun değişik alanlarındaki balonlar birer birer patlamaya başladı. Bu 2009 yılının başlarına gelindiğinde uluslararası alanda emperyalist dünya da egemen olan neoliberal ekonomik siyasetlerin sonu, yeni keynesianist siyasetlerin yeniden egemenliğinin başlangıcı oldu. Şimdi çöken kimi büyük banka ve tekellerin devletler eliyle “kurtarılması”; yer yer devletleştirilmesi, ya da “ideel genel sermayedar” olarak devletin geçici olarak da olsa bu banka ve tekellere de fakto ortak olması ve sermayenin spekülatif yatırımları konusunda belli kurallar getirilmesi talepleri moda. Hatta kimi “sol” reformistler bu gelişmeyi “gördünüz mü kapitalistler bile sosyalizmi getirmek zorunda kalıyor” vb. şekillerde yorumlama aymazlığı içindeler. Olan kapitalistlerin sosyalizme yönelmesi filan değil. Olan tıkanan egemen neoliberal siyasetlerin yerine yeni keynesianist bir siyasetin geçirilmesi. Kapitalizm egemenliğini sürdürdüğü sürece bu birbirine zıtmış gibi görünen iki ekonomi siyaseti belli süreler uygulandıktan sonra birbirlerinin yerine geçirilecektir. Zaten bu iki siyaset hiçbir zaman –biri egemen olduğunda da, diğinden bütünüyle arınmış– saf biçimiyle uygulanmamıştır, uygulanmaz. Egemen olmayanın da kimi unsurları kullanılır. Sermaye için önemli olan egemenliğinin sürmesidir. Eğer bu belli bir yol ve yönetme olmuyorsa, o zaman başka yol ve yöntemler denenir.

12. Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hale geldikten bu yana olan devasa gelişmeler, emperyalizmin **özünde** bir değişiklik yapmamıştır. Emperyalizm dün olduğu gibi bugün de en yüksek aşaması içinde bulunan kapitalizmdir. Emperyalizmin öncesinde de var olan, o emperyalizme evrimlendikten sonra da derinleşerek varlığını sürdüren kapitalizmin temel çelişmeleri bugün de varlığını sürdürmekte ve dünyadaki gelişmelere damgasını vurmaktadır.

Kapitalist sistemdeki tüm çelişmelerin temelinde yatan çelişme üretimin olağanüstü boyutlardaki toplumsallaşmış karakteri ile, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir. **Üretimin toplumsallığı, buna karşı üretim araçlarının özel mülkiyeti**, kapitalizm var olduğu sürece varlığını sürdürecektir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet biçimlerindeki belirli değişiklikler (örneğin tahvil satın alma yoluyla mülkiyete ortaklık) işin özünü değiştirmemektedir. Bu en temel çelişmenin çözümü üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin bütünüyle kaldırılması, üretim araçlarının tüm toplumun mülkiyeti haline getirilmesindedir. Proleter dünya devriminin ekonomik hedefi ve özü budur.

Bu en temel çelişme kapitalist/emperyalist sistemde kendini şu temel (başlıca) çelişmelerde somutlaştırmaktadır:

*** Gelişmiş kapitalist/ emperyalist ülkelerde proletarya/burjuvazi çelişmesi.**

Proletarya-burjuvazi arasındaki temel çelişme, yalnızca emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, bugün dünyadaki bütün ülkelerde vardır. Bu temelde dünyanın bütün ülkelerinde şu veya bu ölçüde gelişmiş sınıf mücadeleleri vardır. Bu çelişme bütün toplumlarda en önemli çelişmelerden biridir. Bu çelişme burjuvazinin iktidarının devrilmesi, işçi sınıfının iktidarının, proletarya diktatörlüğünün, kurulması, ücretli emek sömürüsüne bütünüyle son verilmesi ile kısaca **sosyalist devrim** ile çözülecektir. Hal böyle olduğu, gelişmemiş bir dizi bağımlı, kapitalist ülke için henüz burjuvaziyi bütünüyle tasfiye edecek bir devrimin şartları olgun olmadığı için, bir dizi ülkede hâlâ

sosyalist devrime ilerleyebilmek için işçi sınıfı önderliğinde ulusal / antiemperyalist / demokratik devrimler gerekli olduğu için, bu temel çelişme “emperyalist / gelişmiş kapitalist ülkelerde proletarya burjuvazi çelişmesi” olarak ifade edilmektedir. Çözümü bu ülkelerde doğrudan sosyalist devrimlerdedir.

Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde bugün genelde sınıf mücadelesinin düzeyinin oldukça geri olması bu gerçeği değiştirmez.

*** Ezilen ülkelerin emekçi yığınları ve tüm ezilenleri ile (ezilen ülkelerle) bir avuç ezen emperyalist güç arasındaki çelişme.**

Bu çelişme, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde antiemperyalist / demokratik devrimlerle, kimilerinde ulusal bağımsızlık devrimleri ile çözülecektir.

Emperyalizmin (kapitalizmin en yüksek aşamasının) bu her iki temel çelişmesi, devrim ile karşıdevrim arasındaki uzlaşmaz çelişmelerdir.

13. Bu iki temel çelişme temelinde proleter dünya devriminin güçleri ve karşıdevrimin güçleri saflaşır:

Proleter dünya devriminin öncü ve temel itici gücü, (sosyalist devrimlerde aynı zamanda devrimin esas gücü) bir bütün olarak dünya işçi sınıfı, enternasyonal proletaryadır. Emperyalist dünya “ulusal devlet” çitleri ile birbirinden ayrılmıştır. Proletaryanın sınıf mücadelesi dün olduğu gibi bugün de özünde enternasyonal bir mücadele olduğu halde, esasta biçim olarak hâlâ ulusal devlet sınırları içinde yürümektedir. Sermayenin enternasyonalleşmesine paralel olarak, uluslararası proletaryanın da mücadelesi somut olarak giderek artan ölçüde ‘biçimde’ de enternasyonalleşmektedir.

Yoksul köylülük, proleter devrimde işçi sınıfının en yakın müttefikidir. Uluslararası alanda yoksul köylülüğün eş anlamlısı, ezilen ülkelerin ezilen yoksul yığınlarıdır. Gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerde **sosyalist devrimler** ile ezilen ülkelerde işçi sınıfı önderliğindeki **antiemperyalist demokratik devrimler** Dünya Proletarya devriminin birbirini karşılıklı etkileyen doğrudan iki temel bileşenidir.

Herhangi bir devletin, ya da devletler grubunun proleter devrimlerle ve proletarya önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin veya işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi devletlerinin kurulması, varlığı şartlarında; bu devlet(ler) proleter dünya devrimi sürecinin doğrudan bileşenidir. Bu devletlerdeki proletaryanın veya proletarya önderliğindeki halk iktidarlarının güçlenmesi, bir bütün olarak proleter dünya devrimi sürecinin güçlenmesi anlamına gelir. Bütün dünyada henüz iktidara gelmemiş olan proleterler ve ezilen halklar için sosyalist devletler ve halk demokrasisi devletleri kendi gerçek anavatanları olarak kavranmak zorundadır. Bu devletler de kendilerini proleter dünya devriminin üsleri olarak kavramak, bütün dünyada proletarya önderliğindeki devrim hareketlerine verebilecekleri maksimum desteği vermek yükümlülüğüne sahiptir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel komünist şiarı “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!” şiarıdır. III. Enternasyonal’de (Komünist Enternasyonal/Komintern) belirlenen bu şiarın içeriği gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrim akımıyla, ezilen ülkelerdeki antiemperyalist (ulusal), demokratik devrim akımının proleter dünya devrimi sürecini oluşturduğudur. Bu iki devrim akımı, aynı sürecin

değişik bileşenleridir ve her ikisi de birbirini destekler, birbirine muhtaçtır. Bunlardan birinin tek yanlı olarak abartılması ve birinin zaferinin tek yanlı olarak diğerinin zafetine bağlı olduğunun savunulması yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı, bir sonucu olduğundan, proleter dünya devrimi için dünya çapında bir baş çelişki, baş düşman tespiti yapmak yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci açısından baş çelişme/baş düşman tespiti teorik olarak yanlıştır; pratik olarak da sürecin bir bileşeninin, diğer bileşenine tek yanlı olarak bağımlı ele alınmasından başka bir işe yaramaz.

Tüm ülkeler için şu temel şiar geçerlidir: “Baş düşman ‘içeride’ kendi ülkemizdedir”.

Dünya çapında yapılması gereken tespit, emperyalist dünya sisteminin proleter dünya devriminin hedefi olduğu tespitidir.

Bu tespit temel yaklaşım, temel çıkış noktasıdır ve içinde bulunulan her anda, andaki durumun ayrımcı ve ayrıntılı çözümlemesinin yapılmasını dışlamaz.

Proleter dünya devriminin bu temel bileşenleri yanında, emperyalizme bağımlı ülkelerde ulusal ya da küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen **ulusal kurtuluş mücadeleleri** de belirli şartlarda proleter dünya devriminin parçası olabilirler. Bunun ön şartı güçlü bir komünist hareketin, en iyisi bu ulusal kurtuluş hareketine doğrudan destek verebilecek durumda olan güçlü bir sosyalist devletin varlığıdır. Bunun olmadığı şartlarda, burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaşmak durumundadır. Emperyalizmle uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri tabii ki proleter dünya devriminin parçası, müttefiki değildir.

Emperyalist ülkelerde sosyalist devrime karşı düşmanca bir tutum takınmayan kimi küçük burjuva kesimler; emperyalizme bağımlı ülkelerde antiemperyalist /demokratik devrime karşı düşmanca tavır takınmayan orta ve küçük burjuva kesimleri proletaryanın, proleter dünya devriminin geçici müttefikleri olabilirler.

Proleter dünya devriminin hedefi, yalnızca şu veya bu emperyalist güç değil, bir bütün olarak dünya emperyalizmi, emperyalist dünya sistemidir. Proleter dünya devriminin karşısında duran karşıdevrimci güç bir bütün olarak dünya emperyalist sistemidir. Bugün dünyaya egemen olan mali sermayeyi elinde bulunduran ve emperyalist sistemin bütün ülkelerinde az sayıda temsilcileri bulunan uluslararası mali oligarşi karşıdevrimin merkezinde durmaktadır. Bütün ülkelerde burjuvazi tüm kesimleri ile bu mali oligarşi etrafında kümelenmiştir. Tekelleşemedikleri, kendi büyümelerinin önü tekeller tarafından kapatıldığı için, tekellerden, mali oligarşi egemenliğinden rahatsız olan burjuva kesimleri de sonuç olarak ücretli emek sömürsünden yana oldukları, bundan yaşadıkları süre ve ölçüde objektif olarak karşıdevrimin safındadırlar, proleter dünya devriminin hedefleri arasındadırlar. Bunların bir bölümü eğer bir süre devrim saflarında yer alırlarsa, bu onların gelecekteki sınıf konumları ve çıkarları açısından giriştikleri bir edim olur.

Belirli olağanüstü şartlarda (örneğin emperyalist ülkelerde doğrudan faşizmin iktidarı veya bir başka emperyalist devletin işgali şartlarında; emperyalizme bağımlı ülkelerde doğrudan emperyalist işgal ve yine doğrudan faşist iktidar şartlarında) emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin belirli kesimleri de işgale karşı ve faşizme karşı mücadelede güvenilmez geçici müttefik olabilirler. Tabii ki böyle bir ittifakta hedef bir bütün olarak

emperyalist sistem, kapitalizm vb. değil, çok sınırlı bir hedeftir. Bu hedefe varılmadan önce de bu geçici müttefiklerin aslında düşman olduğu bir an unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

Burjuvazinin hangi kesimi ile nasıl bir ittifak söz konusu olursa olsun, bu ittifaklarda proletarya için olmazsa olmaz önşart, proletaryanın ideolojik ve örgütsel bağımsızlığı, tam bir ajitasyon-propaganda-örgütlenme özgürlüğüdür.

14. Emperyalist sistemin devrim/karşıdevrim saflaşması içinde olan iki temel çelişmesi dışında bir de karşıdevrimin kendi içinde olan ve belirli şartlarda devrimi kolaylaştırıcı, devrim şartlarını daha da olgunlaştırıcı bir temel çelişmesi daha vardır. Bu emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmedir.

Bu çelişme, emperyalistlerin, proletaryanın ve ezilen halkların karşısına yekpare bir bütün olarak çıkmasını engeller, onları böler ve hatta yer yer olanları birbirlerine karşı savaşa kadar sürükler. Proletarya ve ezilen halklar için bu çelişme kendi amaçları doğrultusunda yararlanılabilecek bir çelişmedir. Düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanabilmek fakat güç meselesidir. Bu çelişmelerden yararlanılabilecek kadar güçlü olunmadan “düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanma”ya, bunları kullanmaya kalkmak, birçok halde siyasette kullanılmayı, kuyrukçuluğu vb. gündeme getirir.

15. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel nitelikleri değişmemiştir. Çağımızı bugün de belirleyen emperyalizm ve onu yıkma mücadelesidir.

Proleter dünya devrimi, Rusya’da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin ve daha sonraki proletarya önderliğindeki devrimlerin gösterdiği gibi, tek tek ülkelerin sosyoekonomik ve kültürel yapısına; varolan enternasyonal ve ulusal objektif ve sübjektif şartların durumuna bağlı olarak, değişik zamanlarda, değişik biçimlerde ve hızda gelişecek proletarya önderliğindeki değişik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması biçiminde gerçekleşecektir. O tek tek ülkelerdeki devrimlerin bileşkesi olan bir süreçtir.

Proleter dünya devrimi sürecini böyle, yani tek tek ülkelerde değişik zamanlarda ve hızda gelişecek devrimlerin bir bileşkesi olarak değil de, emperyalist ülkelerin hemen tümünde aynı anda gerçekleyecek bir devrim olarak kavrayan Troçkizm, gerçekte proleter dünya devrimini imkânsız kılmanın teorisidir.

16. Emperyalist sistemin tümü devrime gebedir. Bugün dünya üzerinde her biri emperyalist zincirin halkaları konumunda olan ülkelerin tümünde devrimi mümkün ve gerekli kılan objektif şartlar –şu veya bu olgunlukta– vardır. Doğrudan proleter devrimler veya proletarya önderliğinde devrimler dünyanın her ülkesinde mümkündür. Proleter dünya devrimi süreci, emperyalizmin başlangıç yıllarında olduğu gibi, bugün de emperyalist zincirin içinde bulunulan somut zaman dilimindeki en zayıf halkasından kopması suretiyle, tek tek ülkelerde gerçekleşmesi ile oluşan bir süreçtir.

“En zayıf halka” hem objektif çelişmelerin en derin olduğu, hem (“üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemez durumda olduğu, hem de alttakilerin artık eski tarzda yönetilmeyi kabul etmedikleri ve kitlelerin ruh halini gösteren bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış olduğu”) devrimci durumun varolduğu ve hem de sübjektif unsurun dev-

rime hazır olduğu ülkedir. Yani işçilerin, köylülerin, diğerk devrimci sınıf ve tabakaların bilinci ve örgütlenmesinin devrimi mümkün kılan seviyede gelişmiş olduğu ülkedir.

En zayıf halka tespiti ancak tek tek ülkeler için somut olarak yapıldığında doğru olur. Genel kıtasal tespitler, ya da belli ülke grupları için yapılan tespitler işe yaramaz. Tersine örneğin belli ülke grupları için yapılan “devrimin fırtına merkezi” tanımı, bu merkez içinde olmayan ülkelerde proletaryanın ve emekçilerin rolünü beklemeye, fırtına merkezindeki ülkelerin devrimine enternasyonalist destek sunmaya indirgemeye hizmet eder, zarar verir.

17. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletarya –bütün ülkelerde– sonuna dek devrimci tek sınıftır. Proletaryanın demokratik devrimde en yakın müttefiki olan köylülük de dahil olmak üzere kapitalist toplumun bütün diğerk devrimci (yani objektif olarak devrimden çıkarı olan) sınıfları, kapitalizmin gelişmesi ile dağılmakta, yok olmaya gitmektedir. Oysa proletarya kapitalizmin ürünü olan, onun gelişmesiyle birlikte gelişen bir sınıftır.

Burjuva ideologların proleter devrimin modasının geçtiğini, proleter devrimin mümkün olmadığını ispatlamak için ileri sürdükleri “proletaryanın yok olduğu” tezleri tam bir safsatadır. Proletaryanın bileşiminde, en başta gelişmiş kapitalist/emperyalist ülkelerde belirli değişikliklerin olduğu, hizmetlerin ve hizmet sektöründe çalışanların sayısının, doğrudan üretim alanında çalışanların sayısına göre arttığı olgudur. Fakat bu en gelişmiş emperyalist ülkelerde de proletaryanın yok olduğu, proleter devrimin gereksiz veya imkansız hale geldiği anlamına gelmiyor. Hizmet sektöründe çalışanların ezici çoğunluğu işçidirler. Bu alanda da emek sömürüsü en zor çalışma koşullarında gerçekleşmektedir. Kaldı ki; dünya geneli ele alındığında, doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçilerin sayısı ve oranı hiçbir dönemde olmadığı kadar yükselmiş durumdadır. ‘Proletarya yok oluyor’ tezlerinin savunucuları bir yandan dünyayı kendi yaşadıkları emperyalist metropollerden ibaret sanan metropol merkezçiler, hem de proletarya tanımını yanlış bir şekilde “doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçiler”le sınırlandıran yanlış teorisyenlerdir.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmayan, dolayısıyla geçinmek için iş gücünü ücret karşılığı satmak zorunda olan tüm emekçileri kapsayan proletarya, çağımızda devrimin öncüsü ve esas öznesidir.

18. Devrim şiddet sorunudur. Emperyalist burjuvazinin iktidarı zora dayanmaktadır. Bu iktidar ancak şiddete dayalı devrimle parçalanabilir.

Silahlı mücadele, şiddetin tek biçimi değildir. Fakat işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlü silahlı mücadelesi, burjuvaziye karşıdevrimci iç savaş, devrimci şiddetin kullanımının en yüksek biçimidir. Devrimin zaferi için proletarya ve emekçi yığınlar buna hazırlanmak zorundadır.

“Sosyalizme geçişin barışçıl ve barışçıl olmayan iki olası yolu” tezi, barışçıl denen iç savaşızsız geçişin, ancak çok olağanüstü şartlarda mümkün olduğunu gözlerden gizleyen, bunun için de –güçlü bir sosyalist çevre dışında– her şeyden önce proletaryanın örgütlenmiş şiddetine mutlak gereksinimin üzerini örten revizyonist bir tezdır.

Devrimin bir ülkede askeri açıdan somut yolundan ve devrimci şiddetin kullanımının

biçimlerinden bağımsız olarak, devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önkoşuludur.

Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen örgütlü şiddetidir.

Devrim, işçi ve emekçi yığınların adına hareket eden örgütlü öncünün “halk adına”, “devrim adına” hakim sınıflarla vuruşması ve hesaplaşması değil, örgütlü öncünün yönetip yönlendirdiği, içinde yer alıp, en önünde yürüdüğü emekçi kitlelerin eseridir.

Bütün komünist partiler için olduğu gibi, Birleşik Bolşevik Partimiz için de bu bağlamda temel görev, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenmesi, işçi ve emekçi yığınların devrimci iç savaşa hazırlanmasıdır.

19. Proleter dünya devriminin zaferi için, her ülkede işçi sınıfına ve emekçi yığınlara marksist-leninist bilincini taşıyacak, işçi sınıfının öncü unsurlarını içinde barındıracak, sınıf mücadelesinin en ön saflarında yer alarak bu mücadeleye yol gösterecek öncü örgüte, bolşevik tipte komünist partisine, bolşevik partiye ihtiyaç vardır. Bolşevik parti inşası esas olarak iki aşamadan geçer.

1. Proleter öncünün komünist partisine kazanılması aşaması.
2. Milyonlarca işçi ve emekçinin devrimci mevzilere yerleştirilmesi aşaması.

Proleter dünya devriminin zaferi için yalnızca tek tek ülkelerde bolşevik partilerin varlığı yeterli değildir. Proleter dünya devriminin zaferi için dünya çapında bütün ülke partilerinin kendilerini o partinin bir parçası olarak kavradığı bir enternasyonal örgüte, bir dünya komünist partisine de ihtiyaç vardır.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi devriminin öncü örgütü olan Bolşevik Partimiz, Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesi devrimini, dünya devriminin bizim coğrafyamızdaki bir parçası olarak kavramaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesi devriminin öncüsü olan Bolşevik Partimiz, kendisini şu anda var olmayan ve fakat mutlaka gerekli olan dünya komünist partisinin ülkelerimizdeki temsilcisi, seksiyonu olarak kavramaktadır ve bu dünya partisnin de inşası için yapabileceği maksimum katkıyı en önemli görevlerinden biri olarak kavramaktadır.

II. Sonal hedefimiz bütün dünyada komünizmdir.

Kendisini proleter dünya devriminin bir parçası olarak kavrayan devrimimizin, kendisini dünya komünist hareketinin bir parçası olarak kavrayan partimizin sonal hedefi, bütün dünyada Komünizmin egemenliğidir. Aslında tarihsel gelişmenin tüm seyri tarafından hazırlanan komünist toplum düzeni, insanlığın geleceği için tek umuttur. Çünkü sadece komünist toplumun dünya çapında egemenliği yaşam temellerini yok etme noktasına doğru ilerleyen, insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmekle tehdit eden kapitalist sistemin temel çelişmelerini çözebilir, kapitalizmi bir kez daha geri getlememesine ortadan kaldırabilir.

20. Komünist toplum düzeni en kısa anlatımıyla, oldukça uzun sürecek bir geçiş aşaması toplumu olan sosyalist toplumun (ya da komünizmin birinci / alt evresinin)

sürekli bir devrim süreci içinde gelişmesinden süreç içinde doğacak olan toplum düzenidir. Komünist toplum düzeninde, sonunda devlet “sönüp gitmiş” olacaktır. Toplumun yönetiminin yerini, nesnelerin yönetimi alacaktır. Toplumun bütün bireyleri bu işi yapabilir durumda olacaktır. Bunun ekonomik temeli, toplumun zenginliğinin kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlığı ortadan kaldıracak kadar artmış olmasıdır. Komünist toplumda kafa emeği ile kol emeği arasındaki karşıtlık ortadan kalkar. Bireylerin iş bölümüne kölece boyun eğme durumu ortadan kalkar. Bu toplumda çalışma yalnızca bir geçim aracı olmaktan çıkıp, bizzat yaşamın birincil gereksinimi haline gelir. Bireylerin çok yönlü gelişmesi sonucu herkes kendi seçtiği, severek yaptığı, topluma en fazla katkıda bulunabileceği işi yapabilir duruma gelir. Böylece bireylerin üretici gücünün verimliliği muazzam boyutlara ulaşır. Diğer yandan teknik üretici güçlerin sınırsız gelişmesinin önündeki tüm engeller de kaldırılmıştır. Mümkün olarak en ileri teknik, yabancılaşmamış işte çalışan insan gücü ile toplumun kolektif zenginliği olağanüstü ölçülerde artar. Bu toplumun özgür bireyleri hiçbir dış zorlama olmaksızın topluma yeteneği ölçüsünde katkıda bulunur. Bu toplumda zenginliğin paylaşımında da burjuva hukukunun dar sınırları aşılır. Her birey sınırlarını yalnızca kendinin belirlediği ihtiyacı kadar alacak duruma gelir. Bu toplumun bayrağında “Herkes yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre!” yazar.

Kuşkusuz böyle bir toplum, insanları birbirinin kurdu haline getiren bir toplumsal sisteme sahip bugünün insanları ile düşünülemez. Bu toplumsal sistemin ürünü olan bugünün tipik bireyci, bencil emekçilerinin yeni komünist toplumu inşa edecek yeni insanlara dönüşmesi sürekli ve çok yönlü devrimleri gerektirir. Bugünkü toplumsal sistemin maddi temellerinin yıkılmasına, yerine yeni temellerin inşa edilmesine paralel olarak, yeni maddi şartlar içinde adım adım yeni insanlar oluşacak, insanlık er geç komünizme varacaktır.

21. Dünya çapında bu sonal hedefe, dünya çapında devletin sönüp gitmiş olduğu, din, milliyet, vb. farklılıkların silinip gittiği, cinsler arasındaki toplumsal eşitsizliğin ortadan kalktığı, var olan farklılıkların o özgür bireyler arasında bir ayrılık ve düşmanlık nedeni olmaktan çıkıp bir zenginlik kaynağı olarak kavrandığı; insanların içinde yaşadıkları doğal çevreyi üzerinde egemenlik kurulacak bir sömürü kaynağı değil, yaşamın yenilenebilir temeli olarak görüp doğayla uyum içinde yaşadığı komünist topluma bir çırpıda varmak mümkün değildir.

İçinde yaşadığımız kapitalist toplumdan, komünist topluma oldukça uzun bir geçiş süreci yaşanacaktır. Bu geçiş süreci, sosyalizm süreci (komünizmin alt evresi süreci) dir.

Bu sürece tekabül eden siyasi sistem, proletarya diktatörlüğü sistemidir.

22. Çok kaba olarak kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde şu evrelerin yaşanacağından yola çıkıyoruz:

* Tek tek ülkelerde proleter devrimler sonucu sosyalist devletlerin, proletarya önderliğinde halk devrimleri ile sosyalizm yönelimli halk demokrasisi devletlerinin ortaya çıkışı. Bunlar arasındaki karşılıklı destek ile, “sosyalist dünya sistemi” nin, sosyalist kampın oluşması. Emperyalizmin giderek geriletilmesi.

Bu süreç 1917 Ekim Devrimi ile yaşanmaya başlandı ve fakat 20. yüzyılın ikinci

yarısında revizyonist ihanet sonucu kesintiye uğradı. Şimdi ‘sosyalist dünya sistemi’ süreci yeniden yaşanmak zorundadır. Bu kez geçmişin hatalarından da öğrenerek “geri dönüş” tehlikesine karşı daha iyi mücadele etme imkanları vardır.

* Sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşasının derinleştirilmesi; komünizmin maddi temellerinin yaratılması yönünde ilerlenmesi. Halk demokrasisi ülkelerinde devrimin durmaksızın sürdürülmesi. İktidarda pay verilmiş olan burjuva kesimlerin siyasi iktidardan sınıf mücadelesi ile uzaklaştırılması, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası.

* Sosyalist kampın maddi ve manevi desteğiyle emperyalist, kapitalist ülkelerde sosyalist ve demokratik devrimlerin zaferi.

* Devrimin bütün ülkelerde kesintisiz sürdürülmesi. Bir yandan komünizmin maddi temelleri yaratılır ve olgunlaştırılırken, diğer yandan ideolojik alanda yeni insanın yaratılması mücadelesinde geçmişin ideolojik tortularına karşı sürekli mücadele, sürekli kültürel devrim.

* Sosyalist devletler arasında giderek tek devlet çatısı altında birleşmeye yönelme. Devletin sönüp gitmesinden önceki evrede oluşacak Dünya Sosyalist/Komünist Devletler Birliği!

23. Geleceğin komünist toplumunda tüm ilişkilerin somut olarak nasıl olacağı vb. bugünün işi değildir. Bunlar gelişme içinde özgür bireylerin özgür iradeleri temelinde oluşacaktır. Bugünden geleceğin komünist toplumunun tam bir resmini çizmeye kalkmak idealist bir ütopyacılık olur. Biz bugünden yalnızca dünün ve bugünün verileri temelinde, içinde yaşadığımız kapitalist sömürü toplumunun dünyayı ve insanlığı nereye sürüklediğini ve onun kendi iç çelişmeleri temelinde yarattığı alternatif çözümün sonuçta nereye varacağını, varması gerektiğini söyleyecek durumdayız. Bunun ötesinde söyleyeceklerimiz bugüne kadarki sosyalizm deneyimlerinin de dersleri temelinde, yakın gelecekte sosyalist devrimler ertesi ortaya çıkacak geçiş toplumları ile ilgilidir.

24. Sosyalist geçiş toplumunun siyasi sistemi proletarya diktatörlüğüdür.

Proletarya piktatörlüğü, işçi sınıfının siyasi iktidarı hiçbir burjuva kesimi ile paylaşmadığı, proletaryanın en yakın müttefiki olan yoksul yığınlarla (en başta kır yoksulları, yoksul köylülükle) ittifak içinde gerçekleştirdiği iktidarın adıdır.

Proletarya diktatörlüğü siyasi olarak burjuvazinin tüm kesimleri üzerinde diktatörlüktür. Proletarya diktatörlüğüne açıktan düşman olan, proletarya diktatörlüğünü yıkmak hedefine ve programına sahip hiçbir örgütlenmeye izin verilmez, göz yumulmaz.

Proletarya diktatörlüğü buna karşı işçi sınıfı ve tüm emekçi halk için en geniş demokrasidir. Halk saflarında bulunan tüm emekçi sınıflar ve katmanlar için tam bir örgütlenme özgürlüğü vardır.

Bir ülkedeki proletarya diktatörlüğü kendini bütün dünyada Komünizm hedefine sahip proleter dünya devriminin ülkedeki parçası olarak kavrar. Proleter enternasyonalizmi proletarya diktatörlüğünün siyasetinin temelidir. Bu siyaset temelinde bir yandan ülkedeki sosyalist devrimin maksimum ilerletilmesi görevine sarılınırken, diğer yandan diğer ülkelerde proleter devrimlerine ve proletarya önderliğindeki devrimlere maksimum destek sağlanır.

Proletarya diktatörlüğünün ekonomi programı üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, bütün olarak, kesinlikle ve bir daha geri gelmemecesine tasfiyesi; burjuvazinin bir bütün olarak, sınıf olarak tasfiyesi programıdır. Proletarya diktatörlüğü bu programı tabii ki bir vuruşta gerçekleştiremez. Her ülkenin somut durumuna göre değişik yaşanacak kesintisiz devrim sürecinde başta en temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, bunların toplum adına devlet mülkiyetine geçirilmesinden başlayarak, adım adım işçi ve emekçi yığınların hazırlığı ölçüsünde orta ve küçük burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetini kaldırır.

25. Bugün de bir dizi ülkede doğrudan proletarya diktatörlüğü kurup sosyalizmin inşasına girişmek mümkün değildir. Dünya komünizmine giden yolda bugün de bir dizi ülkede hâlâ sosyalist devrim öncesinde antiemperyalist (ulusal) / demokratik devrim süreçleri yaşanmak zorundadır. Bu süreçlerin proletarya önderliğinde devrim süreçleri olarak yaşanma imkanları da vardır. Bu hallerde devrimin durmaksızın sürdürülmesi ve proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrimin iç savaş olmaksızın gerçekleştirilmesi de mümkündür.

Proletarya önderliğindeki antiemperyalist (ulusal) / demokratik devrimlerin siyasi iktidar hedefi proletarya diktatörlüğü değil, “halkın demokratik diktatörlüğü”dür. Bu diktatörlük sınıfsal yapısı itibarı ile bir “işçi-köylü diktatörlüğü”dür. Teorik olarak halkın demokratik diktatörlüğü kırdı ve kentte küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin devrimde yer almış tüm kesimlerinin de işçi sınıfı ile birlikte iktidar ortağı olmasını kabul eder. Bu diktatörlük ne tam anlamıyla burjuvazinin diktatörlüğü, ne de tam anlamıyla proletaryanın diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük içinde sınıf mücadelesi bütün hızıyla sürer. Proletaryanın amacı, iktidar içinde yer alan burjuva kesimlerin süreç içinde tasfiyesi, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi olmak zorundadır.

Diktatörlük, sınıfsal bileşimi gereği, bir bütün olarak burjuvazi üzerinde değil, devrilmiş olan emperyalist işbirlikçisi büyük burjuvazi, onun destekçileri üzerinde bir diktatörlük, Devrim saflarında yer almış bütün güçler için ise en geniş demokrasidir. Proletaryanın çıkarı bu demokraside doğrudan demokrasi unsurlarının genişletilmesindedir.

“Halkın demokratik diktatörlüğü”nün devleti, “halk demokrasisi devleti”dir. Bu diktatörlüğün ekonomi programı, emperyalist ve işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyetinin tasfiyesi, bağımsız kapitalizmin gelişmesinin yolunu açma programıdır. Başta ülke içindeki emperyalist sermayenin ve emperyalizmle işbirliği içinde bulunan işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyeti toplumsallaştırılır, devlet mülkiyetine geçirilir. Buna karşı orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin mülkiyetine dokunulmaz. Sınıf mücadelesi yoluyla, işçi ve yoksul köylülüğün hazırlık derecesi izin verdiği ölçüde süreç içinde orta ve küçük burjuvazinin mülkiyeti de sınırlanmaya başlanır. Özel mülkiyet yerine, toplumsal mülkiyetin geri biçimleri (kooperatifler, kolektifler) , giderek daha yüksek biçimlerine geçilme yolu tutulur. Bu kuşkusuz her adımda sınıf mücadelesi gerektiren kesintisiz bir devrim sürecidir.

Şartlar olgunlaştığında demokratik halk diktatörlüğü sisteminden, proletarya diktatörlüğü sistemine geçilir. Birincisinden ikincisine geçişi belirleyecek olan, proletaryanın hazırlık ve kır yoksullarıyla birleşme derecesidir.

III. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesi devrimi proleter dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır.

26. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülkedir. Gelişmiş emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında oldukça geri olan kapitalizm, özellikle 1980’li yıllardan sonra önemli ölçüde gelişme göstermiştir. Bugün Türkiye uluslararası istatistiklerde “gelişmekte olan ekonomiler” kategorisinde gösterilen, orta derecede gelişmiş, bağımlı kapitalist bir ülkedir. Bağımlı ve tekelci nitelikte kapitalizm ekonomide belirleyici konumdadır. Feodal artıklar ekonomide önemli bir rol oynamamaktadır. Üst yapıda feodal artıkların önemli bir etkinliği vardır. Bu kendini en açık biçimden dinin, dini örgütlenmelerin oynadığı rolde; özellikle Kuzey Kürdistan’da aşiret ilişkilerinin varlığını ve etkinliğini sürdürmesinde, pederşahi yaklaşımların egemenliğinde vb. göstermektedir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin dünyanın kaba bölünmesinde “bağımlı ülkeler” kategorisi içinde yer alması, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi burjuvazisinin işbirlikçiliğinin “komprador” nitelikte olduğu anlamına gelmiyor. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işbirlikçi tekelci burjuvazisi emperyalist tekellerin “acente”liğini yapan ticaret burjuvazisi konumundan çoktan çıkmış durumdadır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi küçümsemeyecek bir sermaye birikimine sahip, kendi sınıf çıkarları şu ya da bu emperyalist gücün çıkarı ile çeliştiğinde, kendi çıkarlarını belli ölçülerde söz konusu emperyalist güce karşı da –başka emperyalist güçlerle ittifak içinde– savunabilecek konuma gelmiş bir burjuvazidir. Kuzey Kıbrıs’ı resmen işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kürdistan iç sömürgesi konumundadır. Antakya (Arabistan) Bölgesini ilhak etmiştir. Ortadoğu’da ve Türki cumhuriyetlerde emperyal çıkarlar peşinde koşan bölgesel bir güç konumundadır.

Şimdi batılı emperyalistler açısından, en başta da Amerikan emperyalizmi açısından, Müslüman çoğunluklu nüfusa sahip ülkeler için batı dünyası ile İslam dünyasını birleştirebilmek için “ılımlı İslam” rol modeli olarak düşünülen bir konumdadır. Egemen Türk burjuvazisinin önemli bir bölümü bu rol modelini de üzerlenmiş, kabullenmiş durumdadır.

27. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde bugüne dek demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi – en başta da feodalizmin devrimci tarzda kökten tasfiyesi görevi- çözülmemiştir. Feodalizmin çözülmesi, feodal toprak ağalarının süreç içinde emperyalizme bağımlı büyük sermaye ile iç içe geçip bütünleşerek “kapitalistleşmesi” yoluyla, iç başkalaşım yoluyla olmuştur. Böylece bir dizi yarıfeodal ilişki, feodalizm kalıntısı hem alt yapıda varlığını uzun süre muhafaza edebilmiş, hem de üst yapıda varlığını ve etkinliğini bugüne dek sürdürmüştür.

28. Türkiye Cumhuriyeti’nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki güdük antiemperyalist devrim, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve Müslüman burjuvazi (en başta bürokrat burjuvalar) ve toprak ağalarının ve kapitalist toprak beylerinin damgasını taşıyan bir harekettir.

29. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuva demokrasi si gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve kemalist burjuvazi iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (yani 1925 yılı, Takrir-i Sükun Kanunu çıkarılıp, uygulanmaya başladığından bu yana) siyasi iktidar parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmıştır. Belirli dönemlerde (örneğin 1946 sonrası kısa bir dönem, 1950 Demokrat Parti'nin ilk iktidar döneminin ilk ayları, 1961 Anayasası ertesi kısa bir dönem, 1970'li yılların son dönemi) ve demokratik haklardan kısmi yararlanma imkanlarının varlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

2000'li yıllarda yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

Bir yandan bugün Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde ege men olan Anayasa faşist 1982 Anayasasıdır. Bu Anayasada yapılmış olan 150'yi aşkın değişiklik, Anayasa'nın faşist özünü değiştirmemiştir.

Diğer yandan Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne (AB) üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" ile Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır.

Gelinen yerde Anayasa dışta tutulup değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva demokratik ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır.

Fakat bu yasaların uygulanma alanı hâlâ çok dardır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır. Bunun örnekleri hükümet-ordu ilişkilerinde yaşanmaktadır. vs. Bu anlamda yasal düzlemde -faşist Anayasa dışta tutulduğunda- gericisi burjuva demokratik devletlerden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik bir devlet olarak adlandırılmaz. Türkiye'de açık terör, hukuksuzluk, ge rileyerek de olsa hâlâ temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke konumundadır.

30. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde, içinde Türk ulu sunun (hakim sınıflarının) egemen olduğu ve fakat Türk olmayan Kürt ulusu, Arap ulusu ve bir dizi değişik milliyetin de yaşadığı çok uluslu bir devlettir. Ancak bu çok uluslu devlette egemen olan Türk burjuvazisi, Türkiye Cumhuriyetinde (T.C.) Türk ulusu dışında bir ulusun varlığını kabul etmemektedir. O Anayasasına değişmez bir madde olarak "Ülkenin vatani ve milleti ile bölünmez bütünlüğü"nü yazmış, bütün T.C. vatandaşlarının da Türk olduğunu yazmıştır. Türk burjuvazisi T.C.'nin kurulu şundan bu yana kendi değişik ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asi milasyon siyaseti izlemektedir. Bu bağlamda T.C.'nin egemen sınıfları Osmanlı'nın son döneminde gerçekleştirilen 20. yüzyılın ilk soykırımının, Ermeniler üzerindeki soykırımın tarih çarpıtcısı, inkarcı mirasçıları ve sürdürücüleridir. Kürt ulusunun ken di kaderinin tayin hakkının gaspı, T.C.'nin kuruluşundaki yapı harcıdır. T.C. Türk ol mayan milliyetler için tam bir halklar hapishanesidir. Antakya (Arabistan) bölgesini ilhak etmiştir. O sadece T.C. sınırları içinde değil, dışında da saldırgan ve yayılma cıdır. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'den beri açık askeri işgal altında olması bunun yalnızca bir örneğidir.

31. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrim, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin tüm milliyetlerinden işçi sınıfının ve emekçilerinin Bolşevik Parti'nin önderliği altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Gerek Kuzey Kürdistan'da, Antakya (Arabistan) bölgesinde, gerekse T.C.'nin diğer alanlarında hakim olan aynı devlettir. Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) bölgesinde ve T.C.'nin diğer alanlarında da devrimin baş düşmanı bu devlettir ve devrimin zaferi ancak bu devlet iktidarının yıkılmasıyla kazanılabilir. Bu yüzden T.C'nin değişik bölgelerindeki şartların değişikliğine ve bu değişik şartlara uygun değişik taktiklerin, örgütlenmelerin gerekliliğine rağmen, devrimi birleşik bir süreçtir.

32. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin sınıfsal yapısı 2008 istatistikleri temelinde kabaca şöyledir:

Nüfusun yarısından fazlası (%53) üretim aracı sahibi olmayan, yaşamak için ücretli emeğini satmak zorunda olan emekçilerden oluşmaktadır; nüfusunun % 53'ü proletaryadır. Nüfusun % 4,5'u çok küçük ölçüde üretim aracı sahibi olmasına rağmen, geçiminin esas kaynağı yaşamak için satmak zorunda kaldığı ücretli emegidir. Bu bölüm yarı proletaryadır.

Nüfusun geri kalan kesiminin geçim kaynağı üretim aracı mülkiyeti, dolayısı ile ücretli emek sömürsüdür. Nüfusun % 42,5'u burjuvazi kategorisindedir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuvazi sermayenin yapısı ve kullanımı açısından iki bölüme ayrılmaktadır: Devlet mülkiyeti üzerinde tasarruf hakkını kullanan bürokrat burjuvazi ve özel sermayeli burjuvazi. Burjuvazinin 5'te biri kadarı (% 18,94) bürokrat burjuvaziyi oluştururken; burjuvazinin % 81,06'sı özel sermayeli burjuvazi kategorisi içinde yer almaktadır. Bürokrat burjuvazinin tüm nüfus içinde payı %8,5 iken, özel sermayeli kesimin payı % 34,20'dir.

Burjuvazi kendi içinde küçük burjuvazi, orta burjuvazi ve büyük burjuvaziye bölünmektedir.

Küçük burjuvazi genelde kendi işyerinde kendisi ve ailesi de çalışan, bunun yanında az sayıda işçi çalıştıran kesimdir. Burjuvazinin çok büyük bölümünü (% 81,26) bu kesim oluşturmaktadır. Tüm nüfusun % 34,54 ü, her üç kişiden biri bu kategoriye dahildir. Orta burjuvazi burjuvazinin % 16,38'ni oluşturmaktadır. Toplum içindeki payı % 6,96'dır. İstihdamın önemli bölümünü bu kesim sağlamaktadır. Büyük burjuvazinin (özel sermayeli+bürokrat büyük burjuvazinin) tüm burjuvazi içinde payı % 2,36'dır. Büyük burjuvazi tüm nüfus içinde % 1'lik bir paya sahiptir.

Nüfusun büyük çoğunluğu, yaklaşık her dört kişiden üçü kentlerde yaşamaktadır.

33. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde kapitalizmin gelişmesi, gerçekte her şeyden önce toplumun % 1'lik küçücük bir bölümünün emperyalistlerle Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin emekçilerini sömürmesi temelinde her geçen gün daha da zenginleşmeleri anlamında bir gelişmedir. Gelişmeden Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuvazinin

diğer kesimlerini oluşturan orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst kesimi de küçüm-senmeyecek ölçüde pay almaktadır. Küçük burjuvazinin alt kesimleri, yarı proletarya ve işçi sınıfının toplumsal gelişmeden aldığı pay yok denecek kadar azdır. Zenginliğin esas yaratıcısı olan proletaryanın zenginlikten aldığı pay, zenginlik pastasının büyü-me oranının gerisindedir. Sınıfın payı büyümekte, tersine küçülmektedir. Bu tüm kapitalist ülkelerde yaşanan bir durumdur. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Ara-bistan) Bölgesinde emekçilerin lehine özsel bir değişme, bir gelişme bu sistem içinde mümkün değildir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde nüfusunun büyük ço-ğunluğunu oluşturan emekçi sınıf ve katmanlar lehine bir gelişme için Türkiye'nin bu-günkü bağımlı kapitalist sisteminin yıkılması gereklidir.

34. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde işçi sınıfının burju-vaziye karşı birçok mücadeleleri olmuş, bu mücadelelerde işçi sınıfı küçüm-senmeyecek deneyimler kazanmıştır. Fakat bu sınıf mücadelesi hiçbir dönemde gerçek anlamda burjuvazinin sınıf iktidarını ciddi bir biçimde tehdit edecek boyutlara varmamıştır.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde iktidar mücadelesi T.C. kurulduktan ve kemalist bürokrat devlet burjuvazisi iktidarını sağlamlaştırdıktan bu yana hep esas olarak burjuvazinin iki kanadı arasındaki bir mücadele olarak yürümüş; bağımsız sınıf hareketi niteliğine kavuşmayan işçi sınıfının, emekçi yığınların, ezilen milliyetlerin mücadeleleri hep bu iki kanadın iktidar mücadelesinde egemenler tarafın-dan kullanılabilmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan, Demokrat Parti iktidara gelene kadar Türkiye devletinde egemen olan güç devlet büyük bürokrat burjuvazisidir. Kapitalizmin geliş-mesine bağlı olarak gelişen özel sermayeli büyük burjuvazi 1950'li yıllardan itibaren iktidarı adım adım ele geçirmeye yönelmiş, ancak yerleşik kemalist bürokrat burjuvazi iktidardaki ağırlığının tehdit altında olduğu dönemlerde açık askeri darbelerle de ikti-dardaki yerini korumayı başarmıştır. 1980'li yıllardan itibaren bu iktidar mücadelesi daha da sertleşmiş, özel sermayeli büyük burjuvazi, uluslararası alandaki ortamdan da yararlanarak, iktidar yürüyüşünü hızlandırmıştır. Bu iktidar mücadelesinde egemen sı-nıfların Kemalist büyük bürokrat burjuva kesimi çoğunlukla "bağımsızlık" şoven mil-liyetçilik ve içini kendi doldurduklarını biçimdeki laiklik savunusuna sarılırken; diğer kesim "demokratikleşme", dünya ile birleşme ve din özgürlüğü adına dincilik savunu-suna sarılmıştır.

35. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrimin önünde henüz çözülmemiş önemli demokratik devrim görevleri de bulunmaktadır:

* En başta T.C. Türk olmayan milliyetler için bir halklar hapishanesidir. En başta Kürt ulusunun, Arap ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanması devriminin başarısı için olmazsa olmaz bir ön şarttır. Çözülmemiş ulusal sorunlar Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının kendisi için bir sınıf olmasının önündeki en büyük engellerden biridir. Demokratik devrimin çözülmemiş bu görevi devrimin en acil sorunlarından biridir.

* Bunun yanında emperyalizme karşı, gerçek bağımsızlık için antiemperyalist devrim, devrimin acil görevlerinden biri olarak durmaktadır. Fakat bu antiemperyalist devrim görevinin çözümü, şimdi “emperyalizme karşı halk savaşı” vermekle değil, –çünkü emperyalizm Türkiye’de doğrudan işgalci güç olarak vb. değil, işbirlikçileri aracılığıyla, T.C. devleti ile var– T.C.’de Türk büyük burjuvazisinin iktidarını devrimle yıkmaya mücadelesi olarak yürütülmelidir.

Antiemperyalist devrim bağlamında ulusal burjuvazinin alt kesiminin de bu devrimden objektif olarak çıkarı vardır. Bu kesim devrime katılabilir. Sayıca fazla önemi olmayan bu kesimin esas önemi küçük burjuvazi ve işçi, emekçi sınıflar arasındaki ideolojik etkisinde yatmaktadır.

* Türkiye’de bugün de devlet iktidarı hâlâ faşist niteliktedir. Hâlâ devlet terörü esas egemenlik aracıdır. Bu kendini Kuzey Kürdistan’da zaten savaş biçiminde göstermektedir. Fakat genelde de demokratik hak arama mücadeleleri faşist devlet terörü ile bastırılmaktadır. Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı lafları vb. göz boyamadır. T.C. kurulduğundan bu yana hiçbir dönemde gerçek anlamda tüm kurumları ile işleyen gerici bir burjuva demokrasisi bile yaşamadı. Bir bütün olarak ele alındığında faşizmin bütünüyle tasfiyesi, demokrasinin kazanılması devrimin acil görevlerinden biridir. Demokrasinin yerleştirilmesi ve en önemlisi emekçi kitleler tarafından içselleştirilmesi, gerçek anlamda bir sosyalizmin kurulması ve inşası, komünizme ilerlemek için de olmazsa olmaz ön şarttır.

* Türkiye’de kadın erkek eşitliği bağlamında henüz çözülmemiş, topluma mal edilmemiş büyük demokratik görevler vardır.

* Üst yapıda feodal artıkların etkinliğinin kırılması devrimin önündeki önemli bir görevdir.

Bütün bu görevlerin devrimle çözülmesi, bu görevlerin çözümü içinde proletaryanın, emekçi kitlelerin öz eğitimi sosyalist devrime ilerlemek için de mutlak gerekliliktir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrimin, sosyalist devrim öncesi, demokratik bir aşamadan geçmesi, proletaryanın sosyalist devrime yürümek için demokrasiyi yaşaması ve içselleştirmesi, bu anlamda kısalığı-uzunluğu yine proletaryanın hazırlığına bağlı olarak bir antiemperyalist demokratik devrim aşamasının yaşanması bugün gereklidir.

36. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde önümüzdeki devrim aşaması, antiemperyalist demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim işçi-köylü temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkmak, yerine işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü, demokratik halk iktidarını kurmak hedefine sahiptir. Bu devrim, sosyalist devrimin, proletaryanın kır yoksulları ile ittifakı temelinde gerçekleştireceği proletarya diktatörlüğün yolunu açacak, onun yolu önündeki engelleri temizleyecektir.

Proletarya önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde, kesintisiz sürdürülme sınıf savaşıyla, sosyalist devrime oldukça kısa bir sürede geçişin ve sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde vardır.

IV. Birleşik Bolşevik Parti'nin antiemperyalist demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı programı

37. Devrimimizin siyasi hedefi, sosyalizme giden yolda emperyalizme bağımlı Türk büyük burjuvazisinin faşist diktatörlüğünü bütün kurumlarıyla yıkmak; yerine işçi sınıfı önderliğinde işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işçi sınıfı, emekçi sınıf ve katmanları, köylüleri ve devrime katılan tüm burjuva kesimleri için mümkün olan en geniş demokrasiyi ve özgürlükleri garanti altına alır. Emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı ise diktatörlük uygular.

Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde, demokratik halk diktatörlüğünün izleyeceği yöntem ideolojik mücadele yoluyla çoğunluğun kazanılması siyasetidir. Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde şiddet kullanımı ilke olarak dışalanacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde, bu diktatörlüğü yıkma amacına sahip olmayan bütün güçlerin siyasi parti, dernek vb. kurma özgürlüğü olacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde işçi sınıfı önderliğini öncelikle yasalar vb. ile değil, sürekli ideolojik mücadele ile işçi ve emekçilerin çoğunluğunu kendi programına kazanarak gerçekleştirir.

38. Halkın demokratik diktatörlüğünün temel örgütsel aracı, işçi-köylü-emekçi sovyetleridir.

İlke olarak sınırları somut olarak belirlenen somut birimlerde, bu çizilen sınırlar içindeki tüm yurttaşları kapsayan sovyetler, doğrudan demokrasinin örgütsel araçları, karar alıcı ve uygulayıcı organlarıdır.

Devlet aşağıdan yukarıya seçilip gönderilen sovyet delegelerinin oluşturduğu yerel ve merkezi sovyet organları tarafından yönetilen bir sovyet devleti olacaktır.

Merkezi sovyet devletinin en yüksek organı iki kamaralı “Yüksek Sovyetler”dir. Halk Sovyetleri Delegeleri Yüksek Sovyeti ve Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyeti birlikte Merkezi Yüksek Sovyeti oluştururlar.

Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyetinde nüfusu 50 binin üzerindeki tüm milliyetler, nüfus içindeki paylarından bağımsız olarak eşit sayıda delegeyle temsil edilecektir.

Devletin sovyet tipinde örgütlenmesinin detayları halka sunulacak ve halk oylamasıyla yürürlüğe girecek bir Anayasada belirlenecektir.

39. Demokratik Halk Devletinde bütün yurttaşlar cinsiyet, milliyet, din ve mezhep farkı gözetilmeksizin tam hak eşitliğine sahiptir. Yurttaşlık (kamu) haklarından men edilme, çok özel şartlarda, en yüksek yargının gerekçeli kararıyla mümkündür. Yurttaşlık haklarından yoksul bırakılanlar ve bu hakkı kullanacak durumda olmayanlar dışında 18 yaş ve üzeri her yurttaş seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Yapılan tüm seçimler serbest, genel eşit ve gizli oy, açık sayım ilkelerine dayalı olarak yapılır. Seçilenler seçenlere hesap vermekle yükümlüdür. Seçmenler seçtiklerini her an görevden alma hakkına sahiptir.

Demokratik halk iktidarında yasama, yürütme, yargılama’da çalışan tüm fonksiyon-

nerler seçimle iş başına gelecekler ve bu fonksiyonları seçen seçmenler tarafından her an görevden alınabileceklerdir.

40. Demokratik halk iktidarının iç siyasette temel ilkesi tam bir şeffaflık, bütün belirleyici konuların kamuoyu önünde açıkça tartışılması, halk yığınlarının tartışmaya doğrudan katılımının sağlanması ve doğrudan demokrasi ilkesinin mümkün olan en geniş biçimde uygulanması olacaktır. Bütün belirleyici önemdeki yasalar, alınan bütün belirleyici önemdeki kararlar (örneğin merkezi ekonomik planlar) üzerlerinde açık tartışma yürütüldükten sonra referandumla sonuçlandırılacaktır.

41. Halk demokrasisi devleti gerçek anlamda laik bir devlet olacaktır: Devlet işleri ile din işleri bütünüyle birbirinden ayrılacak, “Diyanet İşleri Başkanlığı” vb. kurumlar dağıtılacak; devlet din işlerinden elini çekecek; dinin de devlet işlerine karışması ve karıştırılması engellenecektir. Halk demokrasisinde din bütünüyle kişinin özel işi olarak kavranacak, devlet her dine, mezhebe, dini örgütlenmeye eşit mesafede uzak duracak; hiçbir dine, mezhebe, dini örgütlenmeye hiç bir destek sunmayacak, imtiyaz tanımayacaktır. Din bu çerçevede bütünüyle serbest olacak, özel, sivil örgütlenmeler olarak din örgütlenmesine, bu örgütlenmeler devlete karşı ve devlet iktidarına yönelik örgütlenmeler olmadığı sürece müdahale edilmeyecektir.

Devlet dindar vatandaşlara dinin gereklerini yerine getirmeleri nedeniyle yönelecek baskılara karşı durduğu gibi, dinsiz vatandaşlara yönelen dinci baskılara da karşı duracaktır. Dini vakıflar tüm halkın denetimine açık, şeffaf olarak çalışacaktır.

42. Halkın demokratik diktatörlüğünün ilk edimlerinden biri, T.C. devletin emperyalist güçlerle yapılmış bütün eşitsiz anlaşmalarını tümünden iptal etmek olacaktır. Emperyalistlerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki tüm mülklerine, askeri üslerine, tesislerine tazminatsız el konulacaktır. Emperyalist devlet ve tekellerin tüm mülkiyeti Halkın Demokratik Devletin mülkü haline getirilecektir. Emperyalist devlet ve şirketlerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki temsilcileri ilk anda “istenmeyen kişi” ilan edilip sınır dışı edilecektir.

Emperyalist devletlerle yeni ilişkiler ancak Halkın Demokratik Diktatörlüğü belli bir istikrara kavuştuğunda kurulacaktır.

İptal edilen bütün gizli ve açık anlaşmalar kamuoyuna açıklanacak, gizli diploması red edilecek, dış politikada da tam bir şeffaflık sağlanacaktır.

43. Halkın demokratik diktatörlüğünün dış ilişkilerdeki temel ilkesi uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların birliğini savunmak olacaktır. Bu ilke temelinde, halk demokrasisi devleti devletlerarası ilişkilerde öncelikle sosyalist devletler ve diğer halk demokrasisi devletlerle çok sıkı ilişkiler kurar. Bütün ülkelerde demokrasi ve sosyalizm için mücadelelere, bu mücadelelerin kendi varlığı ve gelişmesinin de en büyük destekçisi olduğunun bilincinde, verebileceği maksimum desteği verir.

Halk demokrasisi devleti, kapitalist ve emperyalist devletlerle ilişkilerini

- karşılıklı çıkar
- içişlerine karışmama

— eşitlik ve

— barış içinde bir arada yaşama ilkeleri temelinde düzenler.

44. Halkın demokratik diktatörlüğünde, geçmiş dönemin bütün devlet bürokrasisi bütünüyle tasfiye edilecektir. Yerine bütün faaliyetleri tüm halkın denetimine sunulan, şeffaf, bütün yüksek fonksiyonerleri halk tarafından seçilen ve her an görevden alınabilen mümkün olduğunca basit bir yönetim aygıtı oluşturulacaktır.

45. Halkın demokratik diktatörlüğünde hukuk'un üstünlüğü gerçek anlamda sağlanacak, hiçbir keyfilığe izin verilmeyecektir. Yargı bağımsızlık ve tarafsızlık ilkesi temelinde çalışacaktır. Mümkün olduğunca merkeziyetçilikten uzak, yargı konusuna mümkün olduğunca yakın yargılama ilkesi izlenecektir. Yargı kararları gerekçeleriyle birlikte herkesin denetimine açık olacaktır. Her yargı kararına en yüksek yargı organlarına kadar itiraz hakkı olacak, itirazların en kısa zamanda ele alınıp karara bağlanması sağlanacaktır. Bütün yargı sisteminde meslekten yargıçların yanında gönüllülük temelinde müracaatlar içinden kura yöntemiyle seçilecek sivil yargıçlar da yer alacak, bunlar kararda meslekten yargıçlarla eşit oya sahip olacaktır.

46. Halkın demokratik diktatörlüğü ekonomi alanında şu adımları atacaktır:

— İşbirlikçi büyük burjuvazinin (ve toprak ağalarının ve büyük kapitalist toprak beylerinin) üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti tasfiye edilecektir.

Bu sınıfların elinde bulunan bütün bankalara, fabrikalara, diğer firmalara, toprak ve envantere, taşınabilir ve taşınamaz tüm mülklere tazminatsız el konacak ve bunlar devlet mülkiyeti biçiminde kamuya mal edilecektir.

— Özel bankacılık kaldırılacak, bütün banka sermayesine el konulacak; bankacılık bütünüyle devletin kontroluna alınıp devlet bankacılığı şeklinde yürütülecektir.

— Bankalardaki özel mevduata belli bir sınır konacak. O sınır altındaki mevduat aynen korunacak, onun üstüne devlet adına el konulacaktır.

— Küçük burjuvazinin, orta burjuvazinin devrime katılmış olan kesiminin bankalara olan borçları silinecektir.

— Sermayenin spekülasyon alanı olan borsa kapatılacak. Borsadaki tüm taşınabilir, taşınamaz değerler kamulaştırılacaktır.

— Dış ticaret üzerinde devlet tekeli kurulacak; dış ticaret yalnızca devletin kuracağı merkezi dış ticaret kurumu üzerinden yürütülecektir.

— Kapitalist özel işletmeler için oranı gelire göre yükselen ağır vergi konacaktır.

— Toprak mülkiyeti bağlamında: Yalnızca toprak ağalarının ve büyük kapitalist çiftliklerin toprak mülkiyeti ve tüm envanteri kamulaştırılacaktır. Demokratik halk devleti tarım alanında büyük örnek devlet çiftlikleri kurarak, bu çiftliklerde en ileri teknikle, doğayla uyum içinde kolektif üretim yaparak, küçük ve orta çiftçilere kamulaştırmanın ve kolektif üretimin üstünlüğünü pratikte gösterecektir.

— Demokratik halk devleti bunun yanında devlet komünlerine giden yolda bir ara aşama olarak, grup mülkiyetine dayanan kolektif çiftlikler kurulmasına destek verecektir.

— Kent küçük burjuvazisinin esasını oluşturan küçük tüccar, esnaf ve zanaatkarlar bağlamında bunların da kooperatifler, kolektifler içinde toplanması teşvik edilecektir.

— Yurtdışında yaşayan ve çalışan Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan)’lı göçmen işçilerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki hakları saklı tutulacak, korunacaktır. Bunlar için çifte vatandaşlık statüsü uygulanacaktır.

47. Demokratik halk iktidarının ilk edimlerinden biri Kürt ulusunun, Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) kayıtsız koşulsuz tanıdığını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, eşitliği zedeleyen bütün davranışların devlete karşı düşmanca bir edim olarak görüleceğini ilan etmek olacaktır. Demokratik halk devleti bunun yanında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını nasıl kullanacağını demokratik yoldan belirlenmesi için Kuzey Kürdistan’da bir referandum yapılacağını ilan edecektir. Demokratik halk devleti, bütün uluslardan, milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliğinden yana olduğunu ilan edecektir. Partimiz demokratik halk devletin varlığı şartlarında Kürt sorununun emekçiler lehinde çözümünün ‘Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ biçiminde, federatif bir çözüm olduğu görüşündedir. Partimizin Kuzey Kürdistan bölümü, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi, düzenlenecek referandumda sonucun bu yönde çıkması için ideolojik mücadele yürütür. Fakat hangi sonuç çıkarsa çıksın, demokratik halk devleti sonucu saygıyla karşılayacak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan’daki bölümünün kendi kaderini tayini yönündeki irade beyanı olarak kabul edecektir.

Demokratik halk devleti, tarihte Ermeni ulusu üzerinde uygulanmış olan soykırımı lanetlediğini, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan’a dönme ve yerleşme ve ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecektir.

Milliyetler arasındaki tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için, yalnızca eşitliği garanti altına alan yasal düzenlemelerle yetinilmeyecektir. Demokratik halk devleti, ırkçı, şoven milliyetçi görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavrayacaktır. Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dışındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınacaktır. (pozitif ayrımcılık)

Bütün milliyetlerin kendi “ulusal” kültürlerini geliştirmelerinin imkanları yaratılacaktır.

Bütün milliyetlerin kendi anadillerinde eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

Demokratik Halk Devleti, ilk edimlerinden biri olarak T.C. sınırları dışındaki tüm askeri güçleri geri çağıracaktır. Kıbrıs’ın kuzeyindeki işgal ordusu, BM ve NATO “görevleri” çerçevesinde görev alan tüm askerler derhal geri çekilecektir.

48. Demokratik halk iktidarı devleti, ilk andan itibaren kadın-erkek eşitliğini sağlamak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapacaktır. Yasalarda eşitliğin toplumsal eşitliğin sağlanması için yeterli olmadığı bilinciyle, toplumdaki yerleşik erkek egemen ideolojiye, tavırlara, geleneklere vb. karşı mücadeleyi de önemli görevlerinden biri olarak kavrar. Kadın erkek eşitliğinin pratikte sağlanması için uzun bir süre kadınlar lehine özel hak ve önlemler alır, bunun yapısal/kurumsal altyapısını sağlar.

Bunların en başta gelenleri şunlardır:

— Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelini ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirlerin alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşı-

lığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkanlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır.

— Kadınların tüm (siyasal-hukuksal-ekonomik) toplumsal kurum ve örgütlenmelerde gerçek anlamda temsil, söz ve karar verme hakkına sahip olabilmesi için bütün seçim ve atamayla işbaşına gelinen alanlarda kadın kotası uygular.

— Halk demokrasisi devleti, erkek şiddetine karşı kadınları korumayı kendine görev bilir. Bu görevini yerine getirebilmek için cezai tedbirler alır ve kadınları koruyan (kadın sığınma evleri vb.) kurumsal alt yapıyı sağlar. “Namus/töre” cinayetleri, kan davası, başlık parası, berdel, kumalık, bekaret bekçiliği gibi feodal-erkek egemen zihniyet ve uygulamaların üzerine ağır cezai yaptırımlarla gider ve bu mücadelede en büyük kararlılığı gösterir.

— Halk demokrasisi devleti, ev işi ve çocuk bakımı/egitiminin toplumsallaştırılmasının kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliğinin sağlanması için mutlak gereklilik olduğunun bilinciyle, bunların sağlanması yönünde somut adımlar atar.

— Ev işinin toplumsallaştırılmasında toplumsal mutfakların kurulması; genel ev temizliği için bu işi profesyonelce yapan kurumlaşmalara gidilmesi; toplumsal büyük çamaşırhane ve ütüleme kurumlarının kurulması vb. gündeme alınır. İyi örnek yoluyla ikna çalışması yürütülür. Ev işlerinin adım adım toplumsallaştırılması hedefini güderken, bu hedefe yaklaşmanın da aracı olarak, ilk adımda ev içi emeği görünür kılacak olan “ev işlerinin ücretlendirilmesi” talebinin hayat bulması için çalışır. Kadın-erkek arasındaki görev bölümünde eşitliğin gözetildiği, çocukların yaşlarına uygun söz ve karar hakkına sahip olduğu demokratik aile modellerinin propagandasına özel önem verir.

— Çocuk bakımının toplumsallaştırılmasında, çocuk bakıcılığı profesyonel meslek eğitime özel önem ve ağırlık verilir. Bunun yanında devlet, 6 aylık her bebek için bedava kreş, 3 yaşından itibaren her çocuk için bedava çocuk yuvası imkanlarını en kısa zamanda yaratmayı önüne hedef olarak koyar.

49. İçte işçi sınıfı ve emekçilere karşı burjuvazinin iç savaş örgütü; dışta emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin emperyalist saldırı ordusu işlevine sahip Türk Silahlı Kuvvetleri dağıtılacaktır. Demokratik halk devletinin dış güvenliği yeni kurulacak ve esas olarak halkın topyekûn silahlandırılmasına dayanacak olan ve bütünüyle bir savunma ordusu olan Yeni Halk Ordusu üzerinden sağlanacaktır.

Bu yeni halk ordusunun gayet dar olacak olan meslekten asker kesimi siyasetin denetiminde olacaktır. Yeni halk ordusunun subayları kadın-erkek her biri asker olan belli sayıdaki yurttaş tarafından seçilerek iş başına gelecek ve seçilenler tarafından her an görevden alınabilecektir.

Halk devleti şartlarında halk belirli aralıklarla düzenli olarak askeri eğitim görecektir.

Devletin iç güvenliğinden sorumlu “güvenlik örgütleri” (jandarma / polis) teşkilatları da bütünüyle dağıtılıp yeniden yapılandırılacaktır. Burada ilke “halkın güvenliği halk tarafından sağlanır” ilkesidir. Her yerleşim birinin iç güvenliği, o yerleşim biriminin sovyeti tarafından bu iş için seçilenler tarafından sağlanır. Seçilenler, seçenlere belli

aralıklarla hesap verme, rapor sunma yükümlülüğüne sahiptir ve seçenler tarafından her an görevden alınabilir.

Devletin genel güvenliği açısından oluşturulacak özel profesyonel güvenlik teşkilatlarının devlet içinde devlet olmasına izin vermemek için sürekli denetim şarttır.

50. Demokratik halk diktatörlüğü, bireysel temel hak ve özgürlükler konusunda, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Genel Açıklaması'nda yer alan tüm hak ve özgürlükleri güvence altına alır, bunları daha da ilerletmeyi önüne görev olarak koyar.

51. Demokratik halk iktidarında çalışma anayasa ile de garanti altına alınmış bir hak ve yükümlülüktür. Çalışabilir durumda olan her yetişkin çalışmakla yükümlüdür. Halk demok-rasisi düzeninde asalaklık yoktur. "Çalışmayana yemek yok" ilkesi geçerlidir. Herkes kat-kısı ölçüsünde –fakat her durumda insanca yaşamaya yetecek– ücret alır. Ücretlendirmede "eşit işe eşit ücret" ilkesi uygulanır. Ücretler arasındaki farkın hiçbir şart altında 1'e 2'yi geçmemesi için tedbirler alınır. Halk demokrasisi devleti, her yurttaşının insanca yaşayabi-leceği bir ücret karşılığı çalışabileceği iş imkanını yaratma yükümlülüğüne sahiptir.

Bunun için bir yandan sürekli yeni iş imkanlarının yaratılması yanında, var olan işin çalışma zamanının sürekli kısaltılması yoluyla bütün çalışabilir insanlar arasında pay-laştırılması ilkedir.

Demokratik halk iktidarı kurulduğunun hemen ertesinde 6 saatlik işgünü, 5 günlük iş haftasını gerçekleştirecek, işgününün giderek kısaltılmasını hedef olarak önüne koyacaktır.

Halk demokrasisi düzeninde 18 yaş altı insanların çalışması yasaktır. Yalnızca poli-teknik eğitimin bir parçası olarak çalışabilirler. Kadın emekçilerin aybaşı günleri izni, gebelik ve doğum izni, annelik izni, çocuk bakımı sorunları, kadın-çocuk sağlığının gerektirdiği şekilde çözülecektir.

Halk demokrasisi devleti, emekçilerin tatil ve belli bir yaştan sonra (normal çalışma şartlarında erkek işçilerde 55, maden işçiliği, yüksek fırın işçiliği gibi ağır işlerde ve kadınlarda 50) emeklilik hakkını garanti altına alır.

Halk demokrasisi devleti özel işletmelerde de bu ilkelerin uygulanmasını sağlar.

52. Halk demokrasisi devleti, geniş çaplı bir yeniden yapılandırma planı çerçeve-sinde emekçiler için sağlıklı, insanca yaşanabilecek toplu konutlar yaratmak, var olan çarpık yapılaşmayı yıkmak yoluyla, çarpık şehirleşmenin önüne geçecektir.

Halk demokrasisi devleti, kırlık alanlarda sanayinin geliştirilmesi, bu alanlarda da in-sanca yaşanacak konut yapımı faaliyetleri ile kırsal kent arasındaki ayrımı giderek ortadan kaldırmaya yönelecektir.

53. Sağlık hizmeti halk demokrasisi düzeninde en önemli kamusal görevlerden biri olarak kavranacak, devlet tarafından üzerlenilecek ve her yurttaşına eşit ve ücretsiz ola-rak sunulacaktır. "Özel sağlık hizmetleri" de süreç içinde bütünüyle kamulaştırılacak, sağlık emekçileri devlet çalışanları haline gelecektir.

54. Halk demokrasisi devleti, engellilerin toplum içerisinde insani koşullarda yaşa-ması, çalışabilmesi için gereken tüm önlemleri alır.

55. Demokratik halk iktidarı yetişkin bireylerin cinsel tercihleri konusunda hiçbir ayırım gözetmez. Tüm cinsiyetçi yaklaşım ve saldırılara karşı gerekli önlemleri alır..

56. Ulaşım ve haberleşme, halk demokrasisi devletinde, devletin kontrolünde olacak, bu sektörlerde devlet ağırlıklı olarak yer alacaktır. Ulaşımda, bireysel trafik değil, toplu taşımacılık temel alınacak; burada raylı sisteme özel ağırlık verilecektir. Ekonomik açıdan olduğu kadar, ekolojik açıdan da felaket olan bireysel trafik sınırlandırılacak, toplu taşıma sistemleri geliştirilerek özel arabadan kaçış teşvik edilecektir.

Haberleşmede en ileri teknikle, en ucuz sunulacak verimli hizmetle, alanın özel kapitalistler için bir spekülasyon alanı olmaktan çıkmasına yönelik bir siyaset izlenecektir.

Haberleşmede bireysel özgürlükler güvence altına alınacaktır.

57. Medya alanında:

Tekelci burjuvazinin elinde bulunan ve halkı aptallaştırmak için kullanılan tüm medyaya demokratik halk iktidarının ilk gününden itibaren tazminatsız olarak el konulacak; büyük medya kuruluşlarının tümü devletleştirilecek, bu alanda devlet tekeli kurulacaktır. Medyanın temel işlevi halk yığınlarının eğitilmesi, bilinç ve kültür seviyesinin yükseltilmesi haline gelecektir.

Bu temel işleve sahip olması, medyanın tek sesli, sıkıcı, izlenmeyen bir propaganda aracına dönüştürülmesi, eğitim yanında eğlendirici-dinlendirici-yeniden üretici fonksiyonlarının bir kenara bırakılması vb. anlamına gelmez.

Devlet tekeli, büyük medyanın devletleştirilmesi anlamında bir tekeldir. Bunun yanında halk demokrasisinde toplumdaki çok sınıflılığın ve sesliliğin ifadesi olarak orta ve küçük medya kuruluşları da varlığını sürdürecektir, bu medya özgür olacaktır. Devlet medyası da kendi içinde çok sesliliğin yaşatılmasını ilke edinecektir.

Devlet tekeli, aynı zamanda herkesin demokratik kullanımına açık medyanın (internetin) sansürlenmesi vb. anlamına da gelmez. Sansür demokratik halk diktatörlüğü şartlarında uygun olmayan bir yöntem olarak reddedilir. Yalnızca açık faşizm propagandasına, ırkçılık yapan, erkek şovenisti cinsiyetçi, çocuk pornocu yayınlara izin verilmez.

58. Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek biçimde kullanmayı şiar edinir. Bugünkü şartlarda atom enerjisini kullanmayı reddeder.

59. Demokratik halk iktidarı bilim ve teknolojinin doğa ile uyum içinde yaşamı kolaylaştırmaya yönelik olarak gelişmesinin önündeki tüm engelleri kaldırır.

60. Demokratik halk iktidarı doğal afetlere karşı halkı topyekûn sivil savunmaya seferber eder, bu konuda sürekli eğitim yapar, gerekli önlemleri alır.

61. Demokratik halk iktidarı sporu, sportif yarışı kâr aracı olmaktan çıkaracak, halk sağlığını geliştirmeye yönelik yaygın kitle sporunu geliştirmeyi temel siyaseti yapacaktır.

62. Eğitim alanında:

Demokratik halk devleti bütün vatandaşlarına 12 yıllık zorunlu, ücretsiz, tüm masrafları devlet tarafından karşılanan, içerik olarak gerçek anlamda laik ve demokratik eğitim sunacaktır. Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki(okul kitapları vb) her türden cinsiyetçilik bertaraf edilecektir.

Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır.

Demokratik halk devleti, tüm vatandaşlarına ana dilde eğitim hakkını sağlayacaktır.

Eğitimde, politenik eğitim –üretim süreçleri ile birleştirilmiş, teori pratik bütünlümü içinde eğitim– ilkesi temel alınacaktır.

Yüksek öğrenim özerk olacak, bunun nasıl olacağı devlet tarafından belirlenecektir. Yüksek öğrenim, yüksek meslek eğitimi ve akademik eğitim 12 yıl eğitim almış herkese açık ve parasız olacaktır.

63. Kültür alanında:

Burjuvazinin bireyci, bencil, sömürücü, gerici kültürüne; feodalizmin ortaçağa ait gerici, kaderci, ağaya tapan kültürüne, din kültürüne, gerici şoven milliyetçilik kültürüne karşı,

Her türlü gerici alışkanlık ve geleneklere karşı, içeriği haksızlığa, hukuksuzluğa ve sömürüye karşı isyancılıkla ve derin bir enternasyonal dayanışma ruhuyla doldurulan “halk kültürü”nün (onun içinde de özellikle proleter kültürün) savunulması ve geliştirilmesi; “halk kültürü” adına halkın gerici önyargılarıyla uzlaşmaması, bunlara karşı da ideolojik mücadeleyle halkın çoğunluğunun kazanılması ile yürütülecek sürekli bir devrim, kültür alanında halk demokrasisi devletin temel siyaseti olacaktır. Bu siyaseti hayata geçirmek için uygun kültür araçları geliştirilecektir.

Egemen kültür dışında gelişen kültürlere de yaşam hakkı tanınacak, baskı uygulanmayacaktır.

V. Halk demokrasisinin geleceği sosyalizmedir!

64. Halk demokrasisi sistemi, teorik olarak içinde sömürücü sınıfların bir bölümünü de –demokratik devrim aşamasında burjuvazinin devrim saflarında yer alan kesimi, küçük burjuvazi ve belirli şartlarda orta burjuvazinin bir bölümü–barındıran, emekçi sınıflarla birlikte yer aldığı bir sistemdir. Varlığı ücretli emek sömürüsü üzerine kurulu olan burjuvazinin bir bölümü ile proletarya arasındaki demokratik devrim sürecindeki irade birliği geçicidir. Demokratik devrimin görevlerinin çözüldüğü ve proletarya sosyalizm yönünde ilerlemeye çalıştığı ölçüde bu “irade birliği” bozulur, proletarya devrimi ilerletmeye çalışırken, burjuvazi fren rolü oynamaya başlar.

Halk demokrasisi sistemi bu yüzden kendisi bir geçiş toplumu olan sosyalizme gidiş-te bir ara aşama, sosyalizme geçiş sistemidir.

Bu sistem içinde proletarya burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini sürekli geliştirmek, burjuvaziye adım adım önce siyasi iktidardan uzaklaştırmak; işçi sınıfı ile kır yoksulları arasındaki ittifaka dayanan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sosya-

lizmi inşa yolunda burjuvazinin bir bütün olarak tasfiyesine yönelmek zorundadır.

Burjuvazinin –sınıf olarak– şu veya bu kesiminin, proletaryanın önderliğini kabul edip, sosyalizmin inşasına katılacağını savunmak, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşmaz bir çelişme olduğu gerçeğini unutmak anlamına gelir, proletaryayı sosyalizm mücadelesinde silahsızlandırmak anlamına gelir.

65. Somut olarak halk demokrasisinden, sosyalist demokrasiye geçişin zamanından, hızından vb. bağımsız olarak –ki bu proletaryanın hazırlık ve kır yoksulları ile birlik derecesi tarafından belirlenir– bu geçiş sınıf mücadelesi keskinleşmeden mümkün değildir.

Bu geçiş olmadan, siyasi alanda proletarya diktatörlüğü gerçekleştirilmeden, devlet mülkiyetinin “sosyalist mülkiyet” olarak adlandırılması da yanlıştır. Sonuç olarak devlet iktidarının proletarya ile, sömürücü sınıfların bir bölümü arasında paylaşıldığı bir yerde, proletarya devlet iktidarında büyük ağırlığa sahip olsa da, devlet mülkiyeti, devleti elinde bulunduran her iki sınıfın da, yani burjuvazinin bir kesiminin de mülkiyetidir. Sosyalist mülkiyetin ön şartı, iktidarı herhangi bir sömürücü kesimle paylaşmayan proletaryanın diktatörlüğüdür.

66. Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra alınacak ilk ekonomik tedbirler içinde yer alacak olan miras hakkının kaldırılması burjuvazinin sınıf olarak bütünüyle tasfiyesinde atılmış en önemli adımlardan biri olacaktır.

Ardından proletaryanın hazırlık derecesinin izin verdiği sürede, yine sert sınıf mücadelesi ile orta burjuvazinin mülklerine el konulması gelecektir.

Toprak, arsa, sonra konut üzerinde özel mülkiyetin kaldırılması ile burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesi tamamlanacak; bu kez sosyalizm şartlarında toplumsal mülkiyetin alt biçimlerinden üst biçimlerine geçme mücadelesi, sınıf mücadelesinin ekonomik alandaki esas görüntüsü haline gelecektir.

Eski burjuvazinin tasfiyesi ile sınıf mücadelesi son bulmayacak, bir yandan geçmişten kalan gelenek, görenek, alışkanlıkların korkunç gücüne karşı ideolojik mücadele, diğer yandan zafer kazanmış sosyalizm şartlarında kendilerini sosyalist/komünist maskesi altında saklayan kapitalist yolculara karşı mücadele biçiminde sürecektir.

Ve sınıf mücadelesinde her zayıflama, kapitalizmin başka biçimlerde geri dönüş tehlikesini beraberinde getirecektir.

67. Birleşik Bolşevik Partimiz, geçmişin olumlu, olumsuz tecrübelerinden çıkardığı derslerle, sosyalist/komünist gelecek mücadelesinde, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi proletaryasına önderlik etme görevinde yeterli teorik donanıma, berrak bir siyasi çizgiye, devrime önderlik edecek devrimci iradeye sahiptir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işçi sınıfı ve emekçi halkları, Bolşevik Partimiz önderliğinde birleştiğinde, demokratik ve sosyalist bir geleceği kurma, bütün dünya proletaryası ile omuz omuza sınıf mücadelesi yoluyla komünizme ilerleme gücüne sahip olacaktır.

Emperyalizmin insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmesine izin vermeyeceğiz!

Gelecek sosyalizmde!

Gelecek dünya komünizminde! ■

BOLŞEVİK PARTİ

(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)'NİN ⁽¹⁾

TÜZÜĞÜ

(ÖRGÜTSEL KURALLARI)

I. ÜYELİK

1. Aşağıdaki şartları yerine getirmesi kaydıyla her kişi, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'ye (BP/KK-T) üye olabilir:

- a) Parti programını (2) ve tüzüğünü kabul etmek.
 - b) Partinin herhangi bir örgütünde faal olarak çalışmak. (3)
 - c) Üye aidatını düzenli olarak ödemek.
2. Partiye üyelik birey temelinde olur. (4)
3. Üye alma hakkı parti örgütlerine aittir. (5)
4. Her yeni üye için bir (1) yıllık adaylık süresi vardır.

Adaylık süresi, parti örgütü kişi hakkında olumlu karar aldıktan ve bu karar bir üst parti organı tarafından –çoğunluk kararıyla– onaylandıktan sonra başlar.

Adaylık süresi, gerektiğinde gerekçelendirilerek en fazla bir yıl uzatılabilir. (6)

5. Parti bilinçli unsurların gönüllü birliğidir. Her parti üyesi ve aday üyesi, kendi isteğiyle partiden ayrılabilir.

6. BP/KK-T'nin bütün üyeleri BP/KK-T üyeliğini kaybetmeksizin, partinin bolşevik olarak değerlendirildiği tüm partilerin üyesi olabilirler. Tersine, sözkonusu partilerin tüm üyeleri de BP/KK-T'nin üyesi olabilir. İki veya daha fazla üyelik mümkündür. (7)

II. PARTİNİN ÖRGÜTLENME İLKESİ: DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

1. Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir.

2. Parti yukarıdan aşağıya inşa edilir. Bütün parti örgütlerinde aşağıdan yukarıya demokratik seçim ilkesi, şartların elverdiği genişlikte uygulanır. (8)

3. Bütün parti için tek bir disiplin geçerlidir. Buna göre:

- En yüksek karar verici organ kongredir.
- Kongrenin kararları tüm parti için bağlayıcıdır.
- Birey partiye
- Azınlık çoğunluğa
- Alt kademeler üst kademelere

– Bütün parti –iki kongre arasında, onun kararlarını hayata uygulamaya önderlik etmekle yükümlü– merkez komitesine tabidir.

4. Partinin tüm seçilmiş örgütleri, kendini seçenlere düzenli rapor verir. Partinin tüm alt örgütleri üst parti örgütlerine düzenli rapor verir.

5. Partinin ortaya çıkan sorunların tartışılması ve çözümünde temel ilkesi, “eylem birliği - eşitli”dir. (9)

6. Ters belirtilmedikçe, tüm kararlar basit çoğunlukla alınır.

III. PARTİNİN YAPISI

1. PARTİ KONGRESİ

Parti kongresi partinin en yüksek organıdır.

a) Olağan Parti Kongresi, dört (4) yılda bir merkez komitesinin çağrısı üzerine toplanır.

Kongrede bütün parti örgütleri, merkez komitesi tarafından tespit edilen delege anahtarına göre seçilmiş delegeler aracılığıyla temsil edilir. (10)

Kongrede merkez komitesi üyeleri, seçilmemeleri halinde, kongreye oy hakkına sahip olmayan (danışma) delegeleri olarak katılırlar.

Merkez komitesi gerekli gördüğü hallerde, kongreye özel olarak, oy hakkına sahip olmayan danışma delegeleri ve konuklar çağırabilir. (10a)

Kongre, parti örgütlerinde örgütlü üyelerin yarısından çoğunu temsil eden delegenin toplanması halinde; olağan kongre olarak parti adına karar alma yetkisine sahiptir.

b) Merkez komitesi gerekli gördüğü hallerde, partiyi olağanüstü kongreye çağırma yetkisine sahiptir.

Toplam üye sayısı parti üyelerinin 1/3'ünü oluşturan parti örgütlerinin isteği üzerine, merkez komitesi, bu parti örgütlerinin merkez komitesine yazılı olarak talep götürmeleri halinde, en geç altı (6) ay içinde olağanüstü parti kongresi çağırma yükümlülüğüne sahiptir.

Bu yükümlülüğün yerine getirilmediği hallerde, olağanüstü kongre talebini getiren örgütler kendi aralarında bir örgütlenme komitesi oluşturma hakkına sahiptirler. Bu örgütlenme komitesi en geç altı (6) ay içinde olağanüstü parti kongresini gerçekleştirme görevine sahiptir. Örgütlenme komitesi, bu dönem içinde merkez komitesinin yetki ve görevlerini de yerine getirir. Olağan ve olağanüstü parti kongreleri aynı haklara sahiptir.

c) Kongre, iki kongre arasında yapılan çalışmaları değerlendirir, merkez komitesinin faaliyet raporunu alır, değerlendirir.

Parti programının sorunlarını tartışır, karara bağlar.

Tüm siyasal, taktik, örgütsel sorunlar hakkında, kongre sonrasında izlenecek çizgiyi belirleyen kararlar alır.

d) Kongrede kararlaştırılmak istenen temel kararlar hakkında karar tasarıları, kongrenin en geç üç ay öncesinden parti tartışmasına sunulur. (11)

2. PARTİ MERKEZ KOMİTESİ

Parti merkez komitesi yetkisini kongreden alan, iki kongre arasındaki en yüksek parti örgütüdür.

–Merkez komitesinin sayısı ihtiyaca göre kongre tarafından tespit edilir.

–Merkez komitesi –iki kongre arasında– partiyi kongre kararları ışığında yönetir, yönlendirir.

–Kongre kararlarının hayata geçirilmesi için partiye önderlik eder.

–Partinin güçlerini ve kaynaklarını ihtiyaca göre yerleştirir, yönetir.

–Partinin merkezi tüm faaliyetlerinden merkez komitesi sorumludur.

–Bu faaliyetleri yürütebilmek için doğrudan merkez komitesine bağlı özel görev örgütleri kurma yetkisine sahiptir. (12)

–Partinin merkezi kasası merkez komitesinin sorumluluğundadır.

Merkez komitesinin üyelerinden herhangi birinin, nedeni ne olursa olsun merkez komitesi üyeliği görevlerini yerine getirememesi halinde, onun yerine kongrede tespit edilmiş yedeklerden ilk sırada olanı getirilir. (13)

3. PARTİ HÜCRELERİ

Partinin temel örgütleri parti hücreleridir. (14)

– Parti hücreleri üye ve aday üyelerden oluşur. (Aday üyeler, seçme ve seçilme hakkı dışında parti üyelerinin hak ve yükümlülüklerine sahiptir.) (15)

– Her parti hücresi, çalışma yaptığı alanda parti siyasetini hayata geçirmekle yükümlüdür. Çalışma alanının sorunları üzerine kendi inisiyatifıyla karar alıp uygulama hak ve yükümlülüğüne sahiptir.

– Her parti hücresi, kendi adına parti programı çerçevesinde yayın çıkarma hakkına sahiptir.

– Her parti hücresi kendi çalışma alanında, merkezi kampanyalara bütün gücüyle katılma yükümlülüğüne sahiptir.

– Her parti hücresi ve her parti üyesi, partinin merkezi organlarında yayınlanma talebiyle yazı gönderme hakkına sahiptir.

– Her parti hücresi, yeni üye alma hakkına sahiptir. Üyelik (aday üyelik) hakkında parti hücresinin kararı, parti hücresinin bağlı olduğu üst örgütün onayıyla kesinleşir.

– Her parti hücresi, kendi çalışma alanında, sempatzan hücreleri oluşturma hak ve görevine sahiptir.

– Her parti hücresi, yukarıdan atanan bir sekreter önderliğinde oluşturulduktan ve çalışmasında belli bir istikrar kazandıktan sonra, sekreterini kendisi seçer.

Sekreter seçimi, bir üst örgüt tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir.

– Her parti hücresi, faaliyetlerinin bütün yönleri ve üye durumu hakkında tüm bilgiyi merkez komitesine düzenli olarak iletme yükümlülüğüne sahiptir.

4. BÖLGE PARTİLERİ

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye), “ulusal bölgeler”de (ülkeler) bölgenin özelliklerini dikkate alan ayrı partiler biçiminde örgütlenir.

Bugünkü şartlarda bu, Kuzey Kürdistan’da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)’ın; Türkiye’de Bolşevik Parti (Türkiye)’nin örgütleneceği anlamına gelir. (16)

Sözkonusu ülke partileri (bölgesel partiler), çalışma yaptıkları bölgede yaşayan tüm milliyetlerden komünistleri kendi çatısı altında örgütler.

Sözkonusu ülke partileri (bölgesel partiler), çalıştıkları alanda, merkezi partinin (BP/KK-T’nin) programını hayata geçirme yükümlülüğüne sahiptir. Kendi bölgeleriyle (ülkeleriyle) ilgili tüm sorunlarda, merkezi birleşik parti programı çerçevesinde özerktirler. Sözkonusu partilerin merkezleri, başlangıçta doğrudan doğruya merkezi birleşik parti, yani BP/KK-T Merkez Komitesi’ne bağlı olarak oluşturulur.

IV. PARTİ DİSİPLİNİ

En sıkı parti disiplini, tüm parti üyelerinin ve parti örgütlerinin en yüksek görevidir.

Parti Kongresinin, parti merkezinin, üst örgütlerin ve hücrelerin kararları tam ve kesin olarak hayata geçirilmelidir. Görüş ayrılıkları olan tüm meseleler üzerine karar alıncaya kadar bütünüyle serbestçe tartışılır. (17)

Parti disiplinine aykırı hareket edenler, ilgili parti örgütü veya üst örgütlerce cezalandırılır.

Örgütlerle ilgili olarak aşağıdaki cezalar verilebilir:

Uyarı; uzaklaştırma; kongreye kadar, uzaklaştırılan örgütün durumunun tetkiki için geçici komitenin tayini; örgütün dağıtılması ve üyelerin yeniden kaydı.

Birey üyelerle ilgili olarak aşağıdaki cezalar verilebilir:

- Sözlü uyarı; yazılı uyarı; yazılı son uyarı;
- Görevden alma;
- Adaylığa düşürme;
- Belirgin bir zaman için (sürelî) ihraç;
- Kesin ihraç.

Üyelikten çıkarma konusundaki karar, kararı alan örgütün 3/4 çoğunluk kararını gerektirir. Ve ancak bir üst örgüt tarafından onaylandığı zaman geçerlidir (eğer çıkarma doğrudan merkez komitesi tarafından yapılmıyorsa). (18)

Alınan karara karşı partinin en yüksek organına kadar başvuru hakkı vardır.

İhraç kararı onaylanmadan da, üyenin üyelik hakları dondurulur.

V. PARTİNİN MALİ KAYNAKLARI

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye), mali ihtiyaç bakımından esas olarak üyelerine, sınıf bilinçli işçilere, işçi sınıfına, yoksul köylülüğe, tüm ezilen yığınlara dayanma ilkesini benimser.

Parti üye aidatı, parti vergisi, bağışlar ve olağanüstü gelirler, partinin mali kaynağını teşkil ederler.

Her türlü harcama, merkez komitesi adına ve merkez komitesinin denetiminde, onun onayıyla yapılır.

Parti hücreleri, merkez komitesinin onayıyla harcadıkları bölgesel, yerel giderlerin üstündeki tüm geliri merkez komitesine aktarır.

Üye aidatları, üyelerin net gelirinin en az %10'udur. (19)

Bütün hücreler, gelir ve giderleri hakkında düzenli rapor tutmak, hesap vermek zorundadır.

Parti merkez komitesi tarafından veya onun onayıyla, ihtiyaca ve imkanlara göre, partili yoldaşların bir bölümü profesyonel parti işçisi olarak çalıştırılır. (20)

TÜZÜK ÜZERİNE AÇIKLAMALAR

TÜZÜK ANLAYIŞIMIZ

Tüzük, herhangi bir örgütün örgütsel yapı ve işleyişinin genel kurallarını tespit eden bir belgedir.

Tüzük, örgütün amaç ve bu amaca varmak için seçtiği yol vb. üzerine bir belge, bir amaç ilanı belgesi; bir program veya program açıklaması, özeti değildir.

Tüzük, üyelere moral çağrılar yapan, onları bir komünistin nasıl olması, nasıl davranması, nasıl

yaşamayı gerektiği konusunda eğitmeye çalışan bir eğitim aracı olarak da kavranmamalıdır.

Tüzüğün bir asli görevi vardır: Partinin yapısı ve işleyişi hakkında genel kuralları tespit etmek.

Lenin'in tüzüğe yaklaşımı, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri"de söylediği şu sözlerde –ve hazırladığı tüzük taslağında– somut olarak ifadesini bulmaktadır:

«... işçi örgütleri konusunda eğer kuşku varsa (...) kendi birinci maddeme şöyle bir not eklemeyi kabul ederdim:

"Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin program ve tüzüğünü kabul eden işçi örgütleri, mümkün olduğunca çok sayıda parti örgütü içine alınırlar."

İşin aslını konuşmak gerekirse böyle bir isteğin yeri, hukuki kurallarla kendini sınırlaması gereken tüzük değil, açıklayıcı yorumlar, broşürlerdir.» (Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri", sayfa 92-93; Almanca, Cilt 7, sayfa 271)

Gerek Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişinde tüzük konusunda takınılan tavır ve tecrübeleri incelediğimizde, gerekse kendimizin bu konudaki tecrübelerimizi değerlendirdiğimizde, görüyoruz ki, tüzüğe bu asli görevinin yanında başka görevler de yükleyerek tüzüğü şişirmek (tüzüğe eklenen şeylerin doğruluğu yanlışlığından bağımsız olarak) doğru değildir.

Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin yayınlanmış olan devrim öncesi tüzükleri; Komintern Yürütme Komitesi adına tüm Komintern seksiyonları için önerilen örnek tüzük incelendiğinde görülür ki, bu tüzükler kendilerini bilinçli olarak örgütsel yapı ve işlerliğin genel kurallarını tespit etmekle sınırlamaktadır.

Bizim tecrübemiz de göstermektedir ki; örgütsel yapı ve işleyiş kuralları dışındaki mesela bir dizi moral talebin vb.'nin gerçek anlamda bir tüzük maddesi olarak uygulanma durumu olmamış; böylece bir dizi tüzük maddesi en iyi halde üyelere bir çağrı; onları eğitmeye yönelik talepler olarak kalmıştır.

Yine, gerek yayınlanmış olan RSDİP'nin devrim öncesi tüzüklerinin ve Komintern örnek tüzüğünün, gerekse bizim kendi tecrübelerimizin gösterdiği bir başka olgu daha vardır:

Ortaya çıkan her örgütsel yapı ve işleyiş problemini tüzükle çözmeye, her detayı tüzükte çözmeye, tüzük hükmü haline getirmeye çalışmak boşa çabadır. Tüzük, genel kuralları mümkün olan netlikte tespit edip orada durmalı; uygulamada ortaya çıkabilecek ve çıkan sorunlar bu genel kurallar çerçevesinde, tüzükle çelişmeyecek biçimde somuta uygun olarak çözülmelidir.

Açıktır ki, tüzüğün çok genel tutulması, yorum sorununu gündeme getirmektedir. Tüzüğü her isteyen kendi istediği biçimde yorumlamasını ve öyle uygulamasını, böylece tüzüğün genel geçerliliğinin, bağlayıcılığının ortadan kaldırılmasını önlemenin yolu, tüzüğü, hem kural, hem de kuralın yorumunu içeren bir belge haline getirmek değil, böylece tüzüğü şişirmek değil; tüzüğün yorumunu bir başka belgede bağlayıcı olarak yapmaktır.

Bir başka sorun şudur:

Tüzük, örgütün içinde bulunduğu andaki yapısına uygun ve uygulanabilir olmalıdır. Varolan örgütün andaki durumuna uygun olmayan bir tüzüğün hükümlerinin uygulanamaz olarak kağıt üzerinde kalacağı açıktır. Açıktır ki, örgütsel yapı ve işleyiş açısından, evrensel geçerliliğe sahip marksist-leninist kurallar vardır. Tüzük bu evrensel kurallara ters, aykırı olamaz.

Ancak bu kuralların çerçevesi içinde, örgütsel yapı ve işleyiş sorunu her somutta belli değişiklikler gösterir. Kuralların somut uygulaması, örgütün andaki somut durumuna göre değişiklikler gösterir.

Bunun kavranması, tüzüğün değişmez bir belge olmadığının da kavranması; örgütün geli-

mesine, durumuna, ihtiyaçlarına uygun olarak bazı tüzük hükümlerinin de değişikliğe uğrayabileceğinin, bazı hükümlerin eklenebileceğinin, bazı başkalarının silinebileceğinin kavranması demektir.

Diyelim ki, kongre bir tüzük kabul etti. Ve o anda görülen sorunlar çerçevesinde bir de tüzük yorumu/açıklaması kabul etti. Uygulama içinde, örgütün gelişmesi sürecine bağlı olarak örgütsel yapıda belli değişiklikler mümkün ve hatta zorunlu hale geldi. O zaman yapılacak iş, tüzüğü bir dahaki kongrede bu gelişmeye uygun hale getirmektir.

Bu konuda örgütün, örgüt yapısının; sınıf mücadelesinin durumu, onun ortaya çıkardığı gereklilikler, örgütün durumu, gücü imkanlar tarafından belirlendiği; evrensel geçerliliğe sahip Leninist örgütlenme ilkeleri temeli ve çerçevesinde, her somutun değişiklikler gösterdiği kavranmalıdır. Eğer örgüt, gereklilikler ve imkanlar tarafından belirleniyorsa ve eğer tüzük denen belge, örgütün içinde bulunduğu durumu yansıtmak ve ona uygun olmak zorundaysa, o zaman aynı devrim aşaması içinde de tüzükte bir dizi değişiklikler yapılabileceği açık olmak zorundadır.

Bu söylediklerimize en açık örnek, RSDİP'nin devrim öncesi tüzükleridir. Bu tüzüklerde, örneğin örgüt yapısı konusundaki bir dizi hüküm değişikliğe uğramıştır (başlangıçta iki merkez, sonra tek merkez); "üye atama" konusundaki hükümler bir dizi değişikliğe uğramıştır vb. (Tabii bu bağintıda, leninist tipte bir parti öğretisinin Rusya sosyaldemokrat hareketi içinde oluşması ve hakim kılınması sürecinin de yaşandığı, RSDİP'deki bazı somut değişmelerin buna bağlı olduğu da dikkate alınmalı; Leninizm'in ortaya koyduğu temel doğruların "geçersiz" kılınması için kullanılmamalıdır.) Ya da diyelim ki, tüzüğün şu veya bu hükmünün somut uygulaması içinde, daha önce sorun görülmeyen bir konuda önemli yorum farklılıkları çıktı. Böyle bir durumda da yapılması gereken; ya bir dahaki kongrede sözkonusu konuda bağlayıcı bir yorum getirmek veya tüzükte gerekli değişikliği yapmaktır.

Bizim geldiğimiz noktada tüzüğün nasıl bir belge olması gerektiği konusunda düşündüğümüz budur. 1988'de karara bağladığımız, 1997, 2001 ve 2009'daki kimi değişikliklerle bugünkü biçimine kavuşan tüzüğümüz bu anlayışla kaleme alınmıştır.

1988 tüzüğümüzü kaleme alırken yola çıktığımız örnekler, RSDİP'nin devrim öncesi tüzükleri ve Komintern'in örnek tüzüğü olmuştur. Anlayışlar bizim durumumuzla birleştirilmeye çalışılmıştır.

1988 tüzüğümüz, o döneme kadar geçerli olan, TKP/ML I. Konferansında kabul edilen, II. Konferansta genişletilen, belirli noktalarda ilkesel hataları da olan tüzüğün hatalarının ve yanlış anlayışlarının reddi, onun marksist-leninist özünün sahiplenilmesi temelinde yükselen bir tüzüktür.

1988 tüzüğümüz, eski tüzük olan 1978 tüzüğünden şu temel noktalarda ayrılmaktadır:

* 1978 tüzüğü, örgütsel yapı ve işleyişin genel kurallarını tespit eden bir belge değil; bunun yanında bir program özeti, amaç bütünlüğü ilanı belgesi; üyelere moral çağrılar yapan bir belge ve bunun yanında yer yer yorum belgesiydi. Yapılan program özetinin, amaç bütünlüğü ilanının, moral çağrılarının ve yorumların doğruluğu yanlışlığından bağımsız olarak, bu yapı yanlış, tüzüğü zayıflatan bir yapıydı.

Program özeti, bütünlüklü bir program olmadığı için, üye olana bütünlük içinde ne olduğumuzu ve ne istediğimizi gösterme isteğiyle yapılmıştı. Bunun aslında tüzükte yeri olmaması gerektiği, en iyi halde bir tüzük yorumunda yer verilebileceği tarafımızdan kavranmamıştı.

Örnek aldığımız Kültür Devrimi döneminin –Kültür Devriminin önderi ÇKP'nin– tüzüğü ve ona dayanan bir dizi partinin tüzüğü de, bu genel hastalıktan muzdaripti.

Aynı şey diğer fazlalıklar için de geçerlidir. Moral çağrılarının, yorumlarının, amaç bütünlüğü ilanlarının yapılacağı yer aslında “örgütsel kurallar” olan tüzük değildir. Tüzüğün bu kadar yüklenmesi sonuç olarak, onu örgütsel yapılanmada dayanılacak ve her hükmü uygulanmak için yazılmış bir belge olmaktan çıkarmakta, onu zayıflatmaktadır.

* 1978 tüzüğü, özellikle II. Konferans’ta yapılan eklerle, ortaya çıkan her örgütsel sorunu, tüzük hükmüne bağlayarak çözmeye çalışan bir anlayışı yansıtmaktadır. Genel kurallar yerine, yer yer detaya girilmektedir. Bu da gerçekte tüzüğü zayıflatan, genel kuralla onun uygulanmasında çıkan şu veya bu somut problemin andaki çözümünü aynı seviyeye getiren bir tavrıdır. Çözüm, yukarıda da belirttiğimiz gibi, tüzüğe ek olarak yapılacak yorum ve açıklamalardır.

* 1978 tüzüğü, önemli ölçüde, örgütün var olan durumundan yola çıkmamakta; olması gerekenden, olması istenenden yola çıkmaktadır. Bunun sonucunda da bir dizi tüzük hükmü yerine getirilemez, uygulanamaz hale gelmektedir. En açık örnekler, TİKKO, Kadınlar Örgütlenmesi, TMLGB hakkındaki bağlayıcı tüzük hükümleri, Merkez Denetim Komisyonu konusundaki bağlayıcı tüzük hükmü ve benzeridir.

* 1978 tüzüğümüzün öngördüğü örgütsel yapı, görüşümüzce durumumuza uymayan, illegalite açısından sakat, bir alttaki hücre sekreterinin mutlaka bir üst hücre üyesi olmasını şart koşan bir yapıdır.

1988 tüzüğümüz, bu noktada sözkonusu şartı ortadan kaldırmakta, örgütsel yapının şartlara uygun hale getirilebilmesinin önündeki tüzük engelini kaldırmaktadır.

* 1978 tüzüğümüz, Kuzey Kürdistan’daki örgütlenmeyi, diğer bölge örgütlenmeleri düzeyinde ele almakta; Kürdistan bölgesinin kendine özgü milli sorunlarının orada özel bir örgütlenme gerektirdiğini kavramamaktadır.

* 1978 tüzüğümüz, demokratik merkeziyetçilik, disiplin vb. sorunlarda bir dizi noktada detaya girmekte; bütün bu detaylı tavırlar içinde ama mesela “eleştiri özgürlüğü - eylem birliği” ilkesini doğru bir biçimde savunmamaktadır.

1988 tüzüğümüzle bütün bu temel noktalarda, 1978 tüzüğünün hata, eksiklik ve sapmalarından kopmaya çalıştık.

Tüzük konusunda ortaya koyduğumuz bu doğru görüşlerden yola çıkarak; 1997 yılında yaptığımız 6. Kongre’de, 2001’de yapılan 7. Kongre’de , 2009’da yapılan 9. Kongre’de ,1988’den bu yana geçerli olan tüzüğümüzde, örgütsel yapımıza ve gelişmelere uygun belli değişiklikler ve ekler yapılmıştır.

Burada yayınlanan tüzük, 9. Kongremizin 2009 yılında karara bağladığı tüzüğümüzün ve onun açıklamalarının son biçimidir.

TÜZÜK MADDELERİ ÜZERİNE AÇIKLAMALAR

(1) İSİM ÜZERİNE

Partimiz, 1981’de ortaya çıktığında, ismi TKP/ML(BOLŞEVİK) idi. 1989’da yayınlanan ve 1987’de yapılan Olağanüstü Parti Kongresi’ne (OPK) ait –ve aşağıda alıntılarladığımız– bir parti belgesinde, bu isim ve ismin içeriği de ortaya konmuştu.

Türkiye’de bir komünist partisinin isminin neden TKP/ML olması gerektiğini; İbrahim Kay-

pakkaya yoldaş “TİİKP Program Taslağının Eleştirisi” adlı yazısının “Bilimsel olarak doğru olması ve proletaryanın siyasi bilinçlenmesine katkıda bulunması için Partimizin adı ne olmalıdır?” bölümünde parlak bir biçimde gerekçelendirerek ortaya koymuştur. (Bkz. İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları, sayfa 35-45)

Sonraki gelişme sürecinde TKP/ML içinde şekillenen oportünist kanatla kendimizi ismen de ayırabilmek için; 1981 Mart’ında gerçekleşen bölünmede, TKP/ML(BOLŞEVİK) I. Kongresinde TKP/ML ismine Bolşevik (B) ekini koyduk. Böylece partiyi bolşevikleştirme amacımızı partinin isminde de dile getirdik.

TKP/ML(BOLŞEVİK) isminin, tüzüğün gözden geçirildiği 1988’de ne anlama geldiği, TKP/ML(BOLŞEVİK) III. Kongresi’nde alınan, daha sonra Olağanüstü Parti Kongresinde’de belli düzeltmelerle bir kez daha onaylanan “Bugünkü Durumumuz ve Görevlerimiz Üzerine Karar”da şöyle belirlenmiştir:

«Konferansımız bugün bizim durumumuzu ve bu duruma uygun faaliyetleri şöyle değerlendirir:

–TKP/ML(BOLŞEVİK), bugünkü durumuyla, sahip olduğu teorik temeli itibariyle ve bugün savunduğu görüşleri, çizgisi itibariyle, oportünist gruplardan nitelik olarak ayrı, Marksizm-Leninizm’e sadık kalmaya kararlı, kavradığı her noktada hatalarını aşmaya hazır olduğunu pratikte göstermiş olan, az sayıda marksist-meninistin oluşturduğu; Türkiye işçi sınıfının kitle hareketiyle hemen hemen hiçbir bağı olmayan, amacını gerçek bir Bolşevik Partinin yaratılması, Türkiye işçi sınıfına önderlik ederek Türkiye’de demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesi, durmaksızın işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesinin, devrimin sürdürülmesi, sosyalist devrimin gerçekleştirilmesi, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşası, komünizme ilerleme ve dünya çapında komünizmin kesin zaferi için mücadele olarak tespit etmiş marksist-leninist bir partidir.

Bolşevik Parti isimlendirmesi, gerçek anlamda bir bolşevik parti bağıntısında, yani teorik bakımdan yetkinleşmiş, Marksizm-Leninizm’i bütünlük içinde kavramış, uygulamada ustalaşmış kadrolara sahip, ülke devriminin program ve taktiklerinde her temel noktada berraklığa kavuşmuş, Marksizm-Leninizm’i işçi sınıfına taşıma işinde ustalaşmış kadrolara, sürekliliği sağlanmış sağlam bir örgütsel yapıya, işçi sınıfının kitle hareketiyle sağlam bağlara sahip yetkin bir bolşevik parti olma anlamında, gerçek durumumuzun değil, varmak istediğimiz hedefin bir ifadesidir.

Bu anlamda Bolşevik Parti isimlendirmesi, bizim için oportünizme, revizyonizme karşı Marksizm-Leninizm’i savunmanın savaş ilanı ve varmayı istediğimiz hedefin ilanidir.

TKP/ML(BOLŞEVİK), bolşevik parti inşasını önüne görev olarak koymuştur.

Biz bu görevi çözmek için gidilecek uzun yolun henüz başındayız. Biz bolşevik parti inşasının birinci aşamasındayız. Bu aşamanın da çok başlarındayız.

Konferansımız, parti inşasının birinci aşaması içinde olduğumuz tespitini yaparken, bugün bizim çözmek zorunda olduğumuz görevler dizisinin içinde önemli bir bölümünün, Rusya’daki bolşevik partinin somut şekillenme süreci gözönüne alındığında, Stalin’in “İktidarı Ele Geçirmeden Önce ve Sonra Parti” başlıklı yazısında, birinci inş aşamasının başladığı tarih olarak ortaya koyduğu 1900 sonları öncesinde çözülmüş olduğunun bilincindedir.

Konferansımız, bu aşamada temel görevimizin, partinin biçimlendirilmesi, öncünün kazanılması görevi olduğu yönündeki İkinci Konferans tespitlerimizi bir kez daha onaylar.

Somut olarak önümüzde duran görevler şunlardır:

–Teorik alanda: Marksizm-Leninizm’in, revizyonizm tarafından çarpıtılmış, tanınmaz hale getirilmiş teorik önermelerine Marksizm-Leninizm’in ilkelerine sahip çıkmak; onları her türden çarpıtmaya karşı ideolojik mücadele içinde savunmak. Bu görevi çözebilmek için marksist-leninist eserlerin sistemli eğitimi ve incelenmesi, dünya marksist-leninist hareketi’nin platformunun yaratılması için çalışma. Marksizm-Leninizm’in teorik önermelerine sahip çıkılan her konu ve alanda, ülke devriminin program ve taktiklerinin yaratılması. Marksizm-Leninizm’in teorisine sahip çıkmada ustalaşmaya paralel olarak, Marksizm-Leninizm ışığında dünyadaki gelişmelerin gözden geçirilmesi ve teorinin henüz cevap vermediği alanlarda cevapların verilmesi.

Bu görevlerin sıralanması, aynı zamanda, teorik çalışmada çıkış noktasının ve ağırlığın ne olması gerektiğini göstermektedir. Sıralama, önce biri bitecek, sonra diğeri başlayacak biçiminde anlaşılmamalıdır. Sıralama, çıkış noktasının marksist-leninist ilkeler olması ve marksist-leninist hareketin birliği için platformun yaratılması çalışmasının öncelikli olarak ele alınması biçiminde anlaşılmalıdır.

Bugün bizim durumumuzda bu teorik alandaki görevlerin mümkün olan en ileri kolektif bir biçimde çözülmesi; bütün kadroların –en ileri kadrolar da dahil olmak üzere– teorik seviyelerinin geriliği, modern revizyonizmden köklü bir kopuşun gerçekleştirilmemiş olması olgusu ve buna bağlı olarak yaptığımız bir dizi revizyonist hata, bizim leninist anlamda teorisyenlere henüz sahip olmadığımız gözönüne alındığında, bizim durumumuza uygun ve zorunludur.

Yine bizim durumumuzda teorik çalışmaların (her şeyden önce Marksizm-Leninizm’in genel teorik ilkelerinin temel özellikleri içinde tarafımızdan kavranması, savunulması anlamında) olağanüstü önemde olduğu, parti inşasının üç alanı olan teori-kadro-örgüt yaratılması çalışmaları içinde çalışmaların merkezinde bulunduğu, bulunmak zorunda olduğu tespit edilmek zorundadır.

–Pratik alanda: “İşçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin birleştirilmesi” talebini yerine getirebilmek için, bugün bunun ön şartı olarak öncelikle öncü kesim arasında propaganda çalışması yoğunlaştırılmak, sistemli bir şekilde sürdürülmek zorundadır. Kazanılması bugün esas görev olan öncü kesim, kendimizi dışta tutarsak, öncelikle oportünist ve revizyonist örgütler çevresinde örgütlü kesimdir. Propaganda çalışmamızda hedeflerimizden biri bunlar olmak zorundadır. Bunun dışında, işçi sınıfının doğal öncüleri durumunda olan, henüz şu veya bu örgüt etrafında örgütlenmemiş kesim vardır. Bunlar da propaganda çalışmamızın hedeflerinden biri olmak zorundadır. Partinin “işçi sınıfının” öncü örgütü olduğu düşüncesine ve bizim bugün işçi sınıfı içinde hemen hemen hiçbir gücümüz olmadığı olgusuna uygun olarak önümüzdeki dönemde gücümüzü işçi sınıfı içinde çalışmaya yoğunlaştırmak zorundayız.

(Bu konuda 5. Kongremiz’de „Kazanılması bugün esas görev olan öncü kesim, kendimizi dışta tutarsak, öncelikle oportünist ve revizyonist örgütler çevresinde örgütlü kesimdir.” tespiti, eskimiş bir tespit olarak değiştirildi. “Öncünün kazanılması” çalışmasında öncelikli hedefin “işçi sınıfının doğal öncüleri durumunda olan, henüz şu veya bu örgüt etrafında örgütlenmemiş kesim” olduğu, tespiti yapıldı.)

Propagandanın esas çalışma biçimi olması hiçbir şekilde yalnızca propaganda yapılacağı biçiminde kavranıp uygulanmamalıdır. Güç elverdiği ölçüde, propaganda çalışmasına bağlı olarak, ajitasyon çalışması yürütülmesi, kitlelerin eylemlerine katılınması, onlara önderlik edilmeye çalışılması görev olarak kavranmalıdır.

Bu bağıntıda şunu da belirtmeyi gerekli görüyoruz: Dışta yapılacak çalışmada ajitasyonun boyutları belirli ölçülerde sınıf mücadelesinin gelişmesi tarafından da belirlenir. Devrimci du-

rumun yükseldiği dönemler kural olarak ajitasyonun boyutları da yükselir ve evet, daha “öncü” tam olarak kazanılmamış da olsa, belli şartlarda ajitasyon çalışmada çalışmanın esas biçimi olarak önplana da geçebilir. Ama bu durumda bile, eğer henüz “öncü” kazanılmıştır diyecek durumda değilsek, ajitasyon çalışmamız da, kitle eylemlerine katılmamız da öncelikle bu görevin çözülmesine, öncünün kazanılmasına hizmet eder. Şu bilinmelidir ki, öncünün kazanılması için propaganda çalışmanın esas biçimidir, ama yalnızca propaganda çalışmasıyla da öncü kazanılamaz. Özellikle işçi sınıfının içinden gelen öncü unsurların kazanılmasında işçi sınıfının sınıf mücadelesinin ön saflarında yer almak belirleyici önemdedir.

Konferansımız bugünkü somut durumumuzun değerlendirilmesinde, bugün Türkiye’de somut durumun, sosyalizmle işçi sınıfının pratik bağı, bu bağın seviyesi bağıntısında, bizim işçi sınıfı hareketiyle somut pratik bağlarımızın “işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin ayrı yollarla yürüdüğü” şeklinde bir tespit yapabileceğimiz derecede zayıf olduğunu tespit eder. Geçmişte, TKP/ML döneminde, 12 Eylül öncesinde, bu bağlar bugünkü bağlara göre daha ileri seviyede olmuş olmasına rağmen, yine de imkanlar ve doğru bir çizginin uygulanması halinde, o dönemde yapılabileceklerle karşılaştırıldığında, olağanüstü derecede kısıtlı ve sınırlıydı. Gerek Marksizm-Leninizmi, gerekse işçi sınıf hareketini zayıflatan bu kötü durumun esas sorumlusu kuşkusuz bu konuda geçmişte siyasi çizgide büyük yanlışlar yapan marksist-leninistlerdir.

Konferansımız bir anlamda bugün Türkiye’de “işçi sınıfı hareketiyle Marksizm-Leninizmin ayrı yollarla yürüdüğü” tespitini yaparken, bu tespiti; Lenin’in daha 19. yüzyıl sonunda bütün (ileri) ülkeler için yapmış olduğu, bu “ayrı ayrı yürüme” döneminin tarihi olarak kapanmış olduğu tespitiyle çelişmediğini özel olarak açıklar.

Bu bağıntıda Türkiye’de de Rusya’da 1883-1894 arası döneme benzer bir ayrı ayrı yürüme döneminin daha 1920 başlarında tarihi olarak kapanmış olduğunu; bugünkü ayrı ayrı yürüme olgusunun tarihi olarak kapanmış bu dönemle benzetilmesinin, hem durum ve hem de görevler açısından yanlış olduğunu açıklar.

İşçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin ayrı ayrı yollarla yürüme olgusu, BUGÜN yalnızca ülkemiz açısından değil, modern revizyonizmin hakimiyeti, ona karşı mücadelenin hataları vb. sonucu, marksist-leninist dünya hareketinin yeniden şekillenme süreci içinde birçok ülkede yaşanan, yaşanmak zorunda kalınan bir olgudur.

Konferansımız, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin ayrı ayrı yollarla yürümesi kötü durumunun ancak marksist-leninistlerin bilinçli çabalarıyla aşılabileceğini, bu durumu aşmak için de, içinde bulunduğumuz durumda pratik faaliyetlerimizde gücümüzü işçi sınıfı içinde yoğunlaştırmamızın mutlak zorunluluk olduğunu bir kez daha vurgular.

–Konferansımız, “İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi” ile ilgili yaptığı tespitler ışığında kendi geçmişimizin gözden geçirilmesini, bu konuda özeleştirici görevini Partimizin önüne koyar.» (TKP/ML[BOLŞEVİK] Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 84-90)

Daha sonraki gelişmeler temelinde, Partimizin 5. Kongresi’nde, Partimizin ismi BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak değiştirildi. Bu isim değişikliğiyle ilgili olarak alınan karar, aynen şöyledir:

«PARTİ İSMİNİN DEĞİŞTİRİLMESİ HAKKINDA

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK)’in 5. Kongresi, Parti ismini de-

ğiştirerek, bundan böyle BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) isminin kullanılmasını karara bağlar.

Gerekçelerimiz şunlardır:

1) Kurulduğumuzdan bu yana kullandığımız parti isminde “Türkiye” kavramı en başta durmaktadır. Türkiye kavramı, bizim açımızdan içinde yaşadığımız, devrimle yıkmaya çalıştığımız devlet olan TC devleti için kullanılan bir kavramdır. TC, içinde Türklerin hakim ulus olduğu, Türk olmayan millet ve milliyetlerin ulusal haklarının zorla gaspedildiği çok uluslu bir devlettir. TC’nin bugünkü sınırları içinde tarihi olarak Türklerden ayrı ulusların yerleşim alanları olan Kürdistan, Ermenistan gibi ülkelerin toprakları da vardır. Bugün Kürdistan’ın TC sınırları içinde bulunan Kuzey Kürdistan kesiminde, Kürt ulusunun ulusal hakları için yürüttüğü haklı bir mücadele vardır. Bu mücadeleyi bastırmak için faşist TC devleti, haksız, kirli bir savaş yürütmektedir. “Türkiye” kavramı, “Türk” kavramını içinde barındıran ve bu yapıyla objektif olarak çok uluslu ve Türk olmayan uluslara baskı uygulanan bir devlet niteliğini gözlerden gizleyen bir kavramdır.

Biz kuşkusuz son dönemlerde yaptığımız ajitasyon ve propaganda çalışmasında, sürekli olarak “Türkiye” kavramını “Kuzey Kürdistan” kavramıyla tamamlayarak kullanma yoluyla, kavramın bu “gizleme” işlevini geçersiz hale getirmeye çalıştık. Diğer yandan Kuzey Kürdistan bölgesi açısından, burada bir anlamda ayrı parti olan Kuzey Kürdistan Seksiyonu’nun örgütlenmesini önümüze görev olarak koyarak, bizim için “Türkiye” ve “Kuzey Kürdistan”ın devrimleri, devrimin esas hedefi olan devlet iktidarı bir ve aynı iktidar olduğu için, içiçe geçmiş iki ayrı ülke olduğu gerçeğini vurguladık. Buna uygun bir pratik ve örgütlenme geliştirmeye çalıştık.

Buna rağmen, içinde Türk kelimesi geçen Türkiye’nin parti isminin başında durması, bizim isteğimizden bağımsız olarak, Kuzey Kürdistan’dan ayrı olarak ele alınan “Türkiye”yi “esas” ülke olarak, “Türkiye” partisini “esas” parti olarak gördüğümüz hissini yaratıyor. Biz “Kuzey Kürdistan” partisinin “yavru”, ya da “uydu” parti olduğu, “Türkiye” partisi değiliz. Birbiriyle çok sıkı işbirliği içinde olan iki partiyiz. Ya da eşit haklara ve yükümlülöklere sahip, iki parçadan oluşan bir partiyiz. Kuzey Kürdistan-Türkiye partisiyiz.

O halde, “Türkiye” kavramını, parti isminin başından çıkarmak ve yalnızca, öncelikle nereden örgütlendiğimiz, hangi ülkelerin devriminin partisi olduğumuzu belirtmek için, parti isminin sonuna, eşit olan ülke isimleri olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye yerleştirmek doğrudur. Yalnızca bu nedenle bile, gelinen yerde parti isminin değiştirilmesi gereklidir.

Ülke isminin partinin ismi başından alınıp, ismin arkasına eklenmesi, proletaryanın tek tek ölkelerdeki devrim mücadelesinin uluslararası devrim mücadelesinin bir parçası olduğunu, tek tek ölkelerdeki partilerin gerçekte enternasyonal BİR partinin eşit hak ve yükümlölöklere sahip parçaları olduğunu belirtmek açısından, ilerde kurulacak bir bolşevik enternasyonal açısından da daha doğru ve uygundur.

2) TKP/ML(BOLŞEVİK) ismi, TKP/ML içindeki Bolşeviklerin Mart 1981’de yapılan I. Konferans’ında (Kongre) karara bağlanmıştır.

İsimlendirme şöyle gerekçelendirilmiştir:

“Konferansımız (Kongremiz) Partinin tasfiyeci Merkez Komitesi’ne terkedilmemesi gerektiği görüşündedir. Bu anlayıştan yola çıkarak, Konferansımız oluşturulacak örgütlenmede TKP/ML adına sahip çıkmanın doğru olduğu, ancak buna “Bolşevik” (B) ekinin eklenmesi gerektiği görüşündedir. (B) eki eklenmelidir, çünkü kendimizi kitle içinde bugünkü Merkez Komitesi’nden açıkça ayırmamız gereklidir. (B) eki, bizim ideolojik-siyasi-örgütsel niteliğimizi belirlememiz açısından doğru olacaktır.” (Bolşeviklerin I. Konferans Kararları’ndan, 3 No’lu Karar, Bkz. BP 1/11, sayfa 106)

Görüldüğü gibi, TKP/ML(BOLŞEVİK) isminin birinci kısmı, bizim TKP/ML'i o günkü tasfiyeci, menşevik MK hizibine terketmeme isteğimiz ve iddiamızı ifade etmekteydi. Ve o günkü şartlarda bu doğrudu da.

Bu kararın alınmasından bugüne kadar geçen 12 yıllık süre içinde, bizim dışımızda TKP/ML ismini kullananlarla aramızdaki mesafe iyice açıldı. Biz, gerek siyasi çizgide, gerekse örgütlenmede bolşevikleşme yönünde önemli adımlar atar, çıkış noktamız olan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın TKP/ML'sinin çizgisini, hata ve sapmalardan arındırıp gerçek bir bolşevik hatta oturturken; Menşevik kanat, aynı çizginin Marksizm-Leninizm'den sapmalarına kıskançlıkla sahip çıkarak, bunları sistemleştirme yönünde geliştirdi. Bu kanat gelinen yerde çizgisini "Maoizm" temeline oturttuğunu açıkça ilan eden noktada konaklamış durumda.

Geçen dönem içinde ortaya menşeviklerdeki kimi bölünmelere bağlı olarak TKP/ML ismini kullanan başka gruplar da çıktı. 1976'dan bu yana TKP/ML Hareketi ismini kullanan oportünist grup da varlığını sürdürüyor. Şu anda bizim dışımızda TKP/ML ismini kullanan ve çizgileri çizgimize taban tabana zıt en az üç grup var: TKP/ML; TKP/ML Hareketi; TKP/ML (Maoist Merkez). Bizim ismimizin sonundaki Bolşevik eki de, geniş kitleler açısından TKP/ML ismini kullanan diğer gruplarla birbirine karıştırılmamızı tam olarak engellemiyor. Sözkonusu grupların uzun süre daha varlıklarını sürdürecekleri ve evet bölünmelere bağlı olarak yeni TKP/ML'lerin çıkması olasılığı da göz önüne alındığında, bizim kitleler arasında karışıklık yaratan ve yanlış bilinç veren isim benzerliğini ortadan kaldırmamız gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

3) Bizim ideolojik-siyasi-örgütsel niteliğimizi belirleyen "bolşevik" kavramı olduğu, daha partimizin I. Kongre'sinde tespit edilmiş ve TKP/ML ismine Bolşevik eki eklenmişti. Siyasi hareketler içinde, bizim belirleyici özelliğimiz "Bolşevik" ismidir. Siyasi hareketler, bizi TKP/ML isminden çok, "Bolşevikler" veya Merkez Yayın Organımız olan "Bolşevik Partizan" ismiyle tanımaktadır. Bolşevik ismi, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi tarihinde, bizim yerimizi belirleyen isim haline gelmiştir. Bu iyi bir şeydir. Bu durumu bilinçli olarak korumak ve geliştirmek, bolşevik kavramını geniş emekçi kitlelerin nezdinde de bizim teori ve pratiğimizle ayrılmaz bir biçimde özdeşleştirmek görevimizdir.

4) Bunlardan yola çıkarak 5. Parti Kongremiz şu kararı alır:

TKP/ML(BOLŞEVİK) isimlendirmesi, gelinen yerde, a) Türkiye kavramının parti isminin başından kaldırılması ve isim ardına Kuzey Kürdistanla birlikte eklenmesi gerektiğinden, b) kitlelerin nezdinde bizim TKP/ML adına konuşan birden fazla oportünist grupla karıştırılmamızı beraberinde getirdiğinden ve uzun süre birden fazla TKP/ML var olacağının açıkça görülmesinden dolayı, Partimizin ismi BOLŞEVİK PARTİ olarak değiştirilecektir. Bolşevik Parti isimlendirmesi, bizim niteliğimizi en kısa ve en öz biçimiyle ortaya koyan ve bizi komünizm adına konuşan tüm oportünist gruplardan ayıran bir isimlendirmedir. Ülke isimlendirmesi, partinin kendini bir Bolşevik Enternasyonal'in adı geçen ülkedeki temsilcisi olarak gördüğünü vurgulamak amacıyla, Bolşevik parti isimlendirmesinin ardına ek olarak konacaktır.

Bu durumda Partimizin ismi tam olarak "BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)" olacaktır. Kısa yazımı BP(KK-T)'dir.

Parti, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yaşayan; ırkı, milliyeti, cinsiyeti, dini, mezhebi ne olursa olsun tüm komünistlerin partisidir. Ezilen tüm milliyetlerin ulusal haklarını da "uluslara ayrılık hakkı", "tüm milliyetlere tam eşitlik" şiarı altında savunur.» (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 87, sayfa 10-12)

Partimizin 2009'da yapılan 10. Kongresinde "Antakya (Arabistan) Bölgesi"nin, T.C. tarafından il-

hak edilmiş bir bölge olduğu, Türkiye'deki Arapların bir ulus konumunda olduğunu ve Arap ulusunun da "kendi kaderini tayin" hakkı olduğunu karara bağladı. Programın 47. maddesinde bu şöyle ifade ediliyor:

"Demokratik halk iktidarının ilk edimlerinden biri Kürt ulusunun, Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) kayıtsız koşulsuz tanıdığını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, eşitliği zedeleyen bütün davranışların devlete karşı düşmanca bir edim olarak görüleceğini ilan etmek olacaktır." Ayrıca Program'da "Kuzey Kürdistan-Türkiye" tanımının geçtiği her yerde bu tanıma "Antakya(Arabistan) Bölgesi" de eklenmesi karara bağlandı.

Bunun önümüzdeki dönemde parti ismi konusunda bir değişikliğe yol açıp açmayacağı vb. konular 10. Kongremizde tartışılıp karara bağlanacak.

(2) "BOLŞEVİK PARTİ (KK-T) PROGRAMININ KABULÜ" ŞARTI ÜZERİNE

Partimizin 9. Kongresine kadar bütünlüklü ve tek belge halinde, partinin en yüksek otoritesi tarafından onaylanmış bir programı yoktu.

Fakat partinin ideolojik-siyasi temelini oluşturan; ve bütünlüklü bir programın çıkış noktası ve temel dayanakları olan marksist-leninist programatik görüşleri vardı.

9. Kongreye gelene kadar, Tüzükteki "programın kabulü" şartı, sözkonusu programatik görüşlerin kabulü olarak kavranıyordu. Söz konusu programatik görüşler de derli toplu tek bir belge içinde birarada bulunmamaydı. Çeşitli belgeler içinde dağınık durumdaydı. Parti Programı karara bağlanana dek, Tüzükteki "Parti Programının Kabulü" şartının içeriği şu görüşlerin ve belgelerin kabulü biçiminde dolduruluyordu:

"a) Marksist-leninist olarak değerlendirilmenin güncel kıstasları:

Bu konuda III. Konferansımızın (Kongremizin) aldığı ve Olağanüstü Parti Konferansımızın (Kongremizin) onayladığı karar şöyledir:

«MARKSİST-LENİNİST OLARAK DEĞERLENDİRİLMENİN BUGÜNKÜ KISTASLARI SORUNU

Konferansımız, her dönemde Marksizmin (emperyalizm çağında Marksizm-Leninizm'in) devrimci özünü savunanların Marksist (emperyalizm çağında marksist-leninist) olarak değerlendirilmesi gerektiğini; yine her dönemde "Marksizmin (Marksizm-Leninizm'in) devrimci özünü savunma'nın ne anlama geldiğinin, içeriğinin revizyonizme-oportünizme karşı mücadelenin gerekleri gözönüne alınarak somut olarak açıklanması, doldurulması gerektiğini tespit eder. Konferansımız her dönemde somut olarak tespit edilmesi gereken Marksizmin güncel kıstaslarının elbette Marksist-Leninist bilim temelinde yükselmesi gerektiğinin, bu kıstasların Marksizm-Leninizm'in her üç alanındaki temel görüşleriyle çelişemeyeceğinin, onlara uygun olmasının zorunlu olduğunun bütünüyle bilincindedir. Konferansımız, her dönemde somut olarak tespit edilmesi gereken güncel kıstasların, oportünizme/revizyonizme karşı mücadele içinde Marksist-Leninistleri bir program etrafında birleştirmenin bir aracı olduğunu, Marksist-Leninistlerin içlerindeki oportünist-revizyonist hatalara, sapmalara karşı mücadelenin bir aracı olduğunu tespit eder. Her dönemde tespit edilen güncel kıstasların kabulü ve bu kıstaslar doğrultusunda çalışma yapılacağına açıklanması, Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin parçası olarak görülmenin ilk önsatıdır. Güncel olarak tespit edilen kıstasların herhangi birinde esasta yanlış pozisyonunda duran ve bu yanlış pozisyonunu temelli eleştirilerek, ilkeli ideolojik mücadeleye rağmen savunanlar; ve bu anlamda hatalarını düzelt-

me imkanı görülme yenler, Marksist-Leninist, Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin parçası vb. olarak değerlendirilemezler.

Konferansımız, bugün modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı Marksizm-Leninizm'in savunulmasının aktüel gerekleri ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin durumunu gözönüne alarak, şu kıstaslara uyan grupların (bu kıstasları kabul ettiğini ve bunlar doğrultusunda çalışma yapacağını açıklayan grupların) Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin parçaları olarak görülmesi gerektiğini açıklar:

–Marx, Engels, Lenin, Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak savunmak,

–Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi (1990'da yıkılmış olan) Rus sosyalemperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek,

–Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, bu mücadele içinde çok önemli hata ve sapmalar bulunduğunu, bu mücadelenin tamamlanmasının önümüzde görev olarak durduğunu kabul etmek

–“Üç Dünya Teorisi”ni karşıdevrimci bir teori olarak mahkum etmek; “Üç Dünya Teorisi”nin köklerine karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek,

–Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak savunmak; Mao'nun hem “küçük burjuva köylü devrimcisi” biçimindeki genel değerlendirilmesini, hem de Mao Zedung Düşüncesinin hatalarını sistemleştiren Maoizmi, Leninizmden sapma olarak red ve mahkum etmek.

–Arnavutluk Emek Partisi'nin 1978 sonrası çizgisinin revizyonist olduğunu tespit ve bu çizgiyi mahkum etmek,

–Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliğini sağlamak için bugün Dünya Komünist Hareketi'nin platformunun yaratılması çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde Marksist-Leninist Hareket'in birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek,

–“Leninist Parti Öğretisi”ni, bugün özellikle de bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin İki Aşamalı Parti İnşası Öğretisi” alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak,

–Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermelerine, özellikle “teori/pratik” uyumluluğu ve “özeleştirici” yöntemlerine sıkıca bağlı olmak.» (Bolşevik Partizan 27, sayfa 8-9)

Partimize üye olmak isteyen her kişi, bu konudaki genel anlayışımızı ve tek tek tespit ettiğimiz güncel kıstaslar konusundaki görüşlerimizi kabul etmelidir.

Söz konusu kıstasların herbirinin içeriğinin tarafımızdan nasıl doldurulduğu şu belgelerde ortaya konmuştur:

Klasiklerle ilgili: Yurtdışı Bölgesinin TKP/ML II. Konferansına yaptığı hazırlık konferansının kararı (Bkz. Bolşevik Partizan Belgesel Yayınları III, sayfa 109-110),

Modern revizyonizme karşı ve ona karşı mücadeleyi değerlendiren tavrımız: SBKP XX. Parti Kongresi Raporunun Eleştirisi (Bkz. Kara Eğitim Malzemesi, sayfa v-cii),

Mao Zedung üzerine dörtlü ortak açıklama: (Bkz. Bolşevik Partizan 15/5, sayfa 50-89),

“Üç Dünya Teorisi”ne karşı tavrımız: “Üç Dünya Teorisi”nin eleştirisi (Komünist sayı 6, sayfa 1-43),

Mao Zedung değerlendirmesi konusunda: Dörtlü ortak açıklama (Bkz. Bolşevik Partizan 15/5, sayfa 50-89),

Arnavutluk Emek Partisi'nin değerlendirilmesi konusunda: AEP VIII. Kongre değerlendirmesi yazısı (Bkz. Bolşevik Partizan 15/5, sayfa 15-39),

Bu konuda III. Konferansımızın aldığı, Olağanüstü Parti Konferansımızın onayladığı karar da programatik görüşlerimizin parçasıdır. (Bkz. Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 70-73),

Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliği sorunu üzerine: 13'lü Ortak Açıklamanın eleştirisi yazısı (Bkz. Bolşevik Partizan 12/2, sayfa 3-29),

"Leninist Parti Öğretisi" bağıntısında: III. Konferansımızın aldığı karar (Bkz. Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 76-84),

Stalin ile ilgili: "Stalin'e karşı tavır, Marksist-Leninistlerle her türden oportünistleri ayıran temel kıstaslardan biridir!" (Bkz. Bolşevik Partizan 14/4, sayfa 20-103).

b) Türkiye'nin yapısı, devrim aşaması, devrimin yolu vb. hakkında Partimizin bugün savunduğu görüşler kabaca şöyledir:

Partimizin öncülü olan TKP/ML, Türkiye'nin sosyoekonomik yapısını "yarısömürge, yarifeodal", ülkede başçelişmeyi "feodalizmle halk yığınları arasında"; devrim aşamasını "demokratik halk devrimi"; devrimin yolunu "kırlarda kızıl siyasi bölgeler kurarak, şehirleri kırlardan kuşatarak kurtarma biçiminde halk savaşı yolu" olarak tespit etmiştir.

Bu tespitler, önemli ölçüde Türkiye'nin sosyoekonomik yapısının bilimsel bir tahliline dayanmamıştır.

Bu tespitler, önemli ölçüde Çin Devrimi'nin deneylerinin yanlış bir şekilde genelleştirilmesi ve Türkiye için Çin Devrimi yolunun bir şablon gibi kullanılmasının sonucu olan tespitlerdir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) olarak ortaya çıktığımızdan bu yana, biz Marksist-Leninist ilkelere dayanarak, Çin Devrimi'nin deneylerinin yanlış genelleştirmelerini; ve bunların "yarısömürge, yarifeodal ülkeler" genellemesi içinde ele alınan tüm ülkeler için, bu arada Türkiye için şablon olarak kullanılmasını reddettik. Ancak bu tespitlerin karşısına alternatifleri, Türkiye'nin sosyoekonomik yapısının Marksist-Leninist teoriye dayalı tam bilimsel bir çözümlemesi temelinde ortaya koymadık, geçmişimizin yanlışlarından kopma bu anlamda henüz kesin bir şekilde gerçekleştirilmiş değildir.

Bu görev önümüzde durmaktadır. Bu görevin nasıl çözüleceği konusunda atılacak adımlar tespit edilmiştir.

Bunun bilincinde olarak, bugün savunduğumuz görüşler şunlardır:

Türkiye emperyalizme bağımlı, yarısömürge, feodalizmin belli ölçülerde varlığını sürdürdüğü, geri kapitalist bir ülkedir. Hakim olan kapitalizm emperyalizme bağımlı, komprador kapitalizmdir.

(6. Kongre'den bu yana KK/T için „komprador kapitalizmi“ kavramını kullanmıyoruz. „Komprador“ kavramı klasik anlamda aracı/acentelik yapan, kendi öz sermayesi olmayan veya gayet önemsiz olan işbirlikçi burjuvazi için kullanılan bir kavram. KK T'nin özel sermayeli büyük burjuvazisi „acente“ lik, „aracılık“ yapma konumunu aşmış, küçümsenmeyecvek derecede öz sermayeye sahip bir burjuvazidir. Bu yüzden onun niteliğini belirtmek için 6. Kongreden bu yana „bağımlı“ ve „işbirlikçi“ kavramlarını kullanıyor, bu „bağımlı“lık, ve işbirlikçiliğin „komprador“ tipte olmadığını da ortaya koyuyoruz.)

Başçelişmenin feodalizmle halk yığınları arasında olduğu tespiti yanlış, feodalizmin özellikle ekonomideki ağırlığını olduğundan fazla gören ve gösteren, komprador kapitalizminin Türkiye toplumunda hakim olduğunu görmeyen bir tespittir.

Türkiye'de devlet iktidarı, bütün cumhuriyet tarihi boyunca hiçbir dönemde burjuva anlamda da demokratik olmamıştır. Çeşitli ton ve biçimlerdeki faşizm, hakim sınıfların iktidar biçimi olagelmıştır.

Türkiye’de devrim aşaması, işçi sınıfı önderliğinde, ilk adımda emperyalizme bağımlılık zinciri- ni kırarak, siyasal demokrasiyi gerçekleştirecek, özgürlüğü sağlayacak, her türlü milli baskıya son verecek, uluslara ayrılma hakkını, tüm milliyetlere hak eşitliğini sağlayacak, bütün feodal kalıntıları tasfiye edecek ve fakat kapitalizmin temellerine topyekün saldırı başlatmayacak olan; iktidar hedefi İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü olan, Demokratik Halk Devrimidir.

Bu devrim, sosyalist devrimi gerçekleştirmek; proletarya diktatörlüğünü kurmak; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa etmek; tüm dünya proletaryasıyla omuz omuza Komünizme doğru ilerlemek için, atlanması mümkün olmayan bir ara aşamadır.

Bu devrim ile, sosyalist devrim arasında geçiş sürecini belirleyecek olan, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük seviyesi, yoksul köylülükle ittifak seviyesi; mücadele, yalnızca mücadeledir.

Bu devrimin Çin’deki biçimiyle halk savaşı yoluyla gerçekleşeceğini savunmak; “feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme başçelişmedir” yanlış tespitine ve “Mao Zedung Düşüncesi” adına savunulan bazı yanlış “ilke”lere dayanan, Türkiye gerçekleriyle uyuşmayan bir savunudur.

Devrimin askeri yolunu bugünden kesin hatlarıyla tespit etmek, sınıf mücadelesinin gelişmesinden bağımsız olarak masa başında yapılan bir tespittir.

Biz bugün devrimin askeri yolu, coğrafi gelişme yolu sorununa cevap vermeden; esas çalışmanın büyük şehirlerde işçi sınıfı içinde yoğunlaştırılması gerektiğini savunuyoruz.

c) İbrahim Kaypakkaya yoldaşın çeşitli programatik görüşleriyle ilgili olarak yaptığımız değerlendirmeler geçmişte şu belgelerde ortaya konmuştu:

(Bkz. 15/16 Haziran broşürü, sayfa 19-36 arası),

(Bkz. Bolşevik Partizan 1983 Özel Sayı, sayfa 6-23 arası),

(Bkz. “İbrahim Kaypakkaya ve Parti İnşası”, Bolşevik Partizan 16/17, sayfa 26-32 arası).

Bu değerlendirmeler, daha sonra bütünlüklü olarak “İbrahim Kaypakkaya bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!” adlı belgede toparlanmıştır.”

Partimiz 2009 da yapılan 9. Kongresinde, daha önce alınmış kararlar doğrultusunda yapılan hazırlıkları tamamlamış; 8-9 Kongre arasında , SEY araştırmasını yayınlanmış, Parti içinde partiye sunulan iki alternatif program taslağı üzerinde sürdürülen tartışmaları sonuçlandırmış, ve PARTİ PROGRAMI’nı kabul etmiştir.

9. Kongre’den itibaren onaylanmış tek belge halinde var olan PARTİ PROGRAMI’mız tüzüğün üye-lik için öngördüğü “Parti Programının Kabulü” şartının yerine getirilmesinde temel belgedir.

(3) PARTİNİN HERHANGİ BİR ÖRGÜTÜNDE FAAL OLARAK ÇALIŞMA HÜKMÜ ÜZERİNE

Bu hüküm, açıktır ki, genel kuraldır. Bu kuralın kuraldışları vardır.

Örneğin, bir üyenin çalıştığı parti hücresi dağılıbilir; ya da bir üye yeni hücre kurmak için görevlendirilir, gittiği yerde parti hücresi yoktur; vb. vs.

(4) PARTİYE ÜYELİĞİN BİREY TEMELİNDE OLACAĞI HÜKMÜ ÜZERİNE

Bu hüküm bir genel kuralı ifade etmektedir.

Bu hüküm, hiçbir grubun, grup yapısını koruyarak, bir grup olarak partiye alınamayacağını ifade eder. Bu, anlaşılır bir şeydir de. Parti içine bir grubu grup yapısını koruyarak almak, parti içinde ikinci bir partiyi kabul etmek, hizipçiliği kabul etmek demektir.

Ama bu hüküm, şu veya bu grubun üyeleri hakkında, o grup dağıtıldıktan sonra, bir genel kararın alınmasını dışlamaz.

Örneğin Troçkistler, 1917 Temmuz'undan sora Rusya Komünist Partisi/Bolşevik'e alınırken böyle bir genel karar temelinde, tabii birey olarak, partiye alınmıştır.

Tüzüğümüz, belli şartları kabul eden her kişinin partiye üye olabileceğini öngörmektedir. Açıktır ki Komünist Parti'ye üyelik için belirleyici olan, içinde bulunulan sınıf kökeni değil, sınıf konumudur. Ama bu, sınıf kökeni üyelikte hiç rol oynamayacaktır anlamına gelmez.

Uygulamada, en başından itibaren, işçi sınıfı kökenlilere, işçi sınıfı içinde de sanayi proletaryasına öncelik verilmek zorundadır.

Köylüler içinde yoksul köylülere; milliyetler içinde ezilen milliyetlere, cinsler içinde kadınlara, üye alımında, tabii ki genel bir seviyeyi tutturma önşartıyla öncelik verilmek zorundadır.

(5) PARTİ ÖRGÜTLERİ NELERDİR?

"Parti örgütleri" kavramı; hücreleri, özel görev hücrelerini, merkez komitesini olmak üzere, tüm parti örgüt birimlerini kapsayacak biçimde kullanılmaktadır.

Partinin en yüksek organı olan parti kongresi de tabii ki itirazları gözden geçirerek, partiye üye alma hakkına sahiptir.

(6) ADAYLIĞI UZATMA HÜKMÜ ÜZERİNE

Süreyi, karar alan organ tespit eder.

(7) Hangi ülkenin insanı, hangi partinin üyesi olursa olsun ve anda öncelikle hangi ülke devrimi için faaliyet gösterirse gösterson, bütün Bolşevikler, Proleter Dünya Devriminin neferleridirler. Onlar, kuşkusuz en fazla verim verebilecekleri devrim hareketinde ve onun öncüsü partide yer alırlar. Bütün gerçek Bolşevik Partiler kendilerini büyük bir proleter dünya devrim hareketinin parçaları olarak kavradıkları için, onlar birbirlerinin üyelerini de ilke olarak kendi "öz" üyelerinden ayırmazlar. Bu, pratik olarak, herhangi bir ülkenin partisinin bir bolşevik üyesinin bir başka ülkeye gittiğinde, o ülkenin partisinde üye olarak çalışabileceği anlamına gelir. Bu durumda, o kişinin geldiği partideki üyelik hakları dondurulur. Ya da, bir parti üyesi, aynı anda iki parti için de çalışma yürütebilir. Böyle bir durumda, her iki partinin de bilgisi ve onayıyla aynı anda, her iki partide de üyedir.

(8) DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İLKESİNİ KAVRAYIŞIMIZ ŞÖYLEDİR:

Leninist partinin işleyiş ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir!

Komünist Partisi işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü örgütlü olarak içinde barındırmasına rağmen, işçi sınıfının ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların kendiliğinden hareketini bir hedefe yönlendirme görevini üstlenen bir örgüttür. Bu örgütün bu büyük görevini yerine getirebilmesi için eylemde “tek bir insan” gibi hareket etmesi mutlak gerekliliktir. Komünist Partisi, üyelerinden “çelikten bir disiplin” talep eder. Bu disiplin kölece değil, bilinçli bir disiplindir. Bu disiplinin temeli, işçi sınıfının kurtuluşu için onun “örgütünden başka bir şeyinin olmadığı” bilincidir. Komünist Partisinin belli işleyiş kuralları vardır. Bütün bu kurallar, her parti üyesi tarafından en baştan bilinen ve uyulması kabul edilen kurallardır. En kısa ifadesiyle “Demokratik Merkezîyetçilik” olarak ifade edilen bu kurallar; adından da anlaşılacağı üzere, demokrasi ve merkezîyetçiliği birlikte içermektedir. Demokrasi ve merkezîyetçiliğin sınırları, devrimin her döneminde, partinin içinde bulunduğu her anda aynı kalmaz. Bunlar duruma göre daralır, genişler. Esas olan, içinde bulunan her anda, anın mümkün kıldığı en geniş demokrasiyi, merkezîyetçiliği sarsmayacak biçimde uygulamaktır.

Demokratik Merkezîyetçiliğin demokrasi yönü, öncelikle parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılması; ideolojik mücadelenin yürütülmesi; parti içinde ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının (yalnızca ilkesel konularda olanların değil, ama ilkesel konularda mutlaka, sunuş biçimi ve zamanı şartlara bağlı olarak) kamuoyuna da yansıtılması; Partinin ve partiyi destekleyenlerin ve devrimci kamuoyunun parti içinde görüş ayrılıklarının durumunu yazılı belgeler üzerinden bilmesi, denetleyebilmesi; partiyi kontrol edebilmesi ve ideolojik mücadeleye katılabilmesi, müdahale edebilmesi imkanına sahip olması anlamına gelir.

Parti içinde Parti Programı çerçevesinde ve parti kurallarına uygun olarak yürütülen tartışma ve eleştiri özgürlüğü, demokrasinin gereğidir. Ancak bu özgürlük hiçbir şekilde, partinin aldığı ve uygulamaya geçilen bir eylem kararının uygulanmasında eylem birliğini bozma özgürlüğüne dönüştürülemez. “Eleştiri özgürlüğü - eylem birliği”ni sabote etmeyecek biçimde ele alınır ve uygulanır.

Bu noktada, bizim doğru Marksist-Leninist pozisyonlara varmamız süreç içinde olmuştur. “Eleştiri özgürlüğü - eylem birliği” ilkesinin kavranması ve uygulanması bağintısında, geçmişin bürokratik merkezîyetçi sapmalarından kopmamız özellikle eski kardeş örgütlerimiz olan Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist adlı örgütlerin getirdiği eleştiriler sonrasında yürüttüğümüz ideolojik mücadele içinde olmuştur.

Üçüncü Kongremiz bu konudaki pozisyonlarımızı olumlu olarak şöyle formüle etmiştir:

«1- “GENEL OLARAK EYLEM KONUSUNDA KARAR ALINDIKTAN SONRA EYLEM KARARI ÜZERİNE TARTIŞILMASI DOĞRU DEĞİLDİR” ŞEKLİNDEKİ BİR GENEL TEZ, LENİNİZMİN BU KONUDAKİ GENEL TEZİYLE ÇELİŞEN, REVİZYONİST BİR TEZDİR.

Leninizmin bu konudaki genel tezi Lenin tarafından “Eleştiri Özgürlüğü ve Eylem Birliği” başlıklı yazısında formüle edilmiştir:

“BELLİ BİR EYLEMİN BİRLİĞİNİ SARSMADIĞI SÜRECE, TAMAMEN VE HER YERDE ELEŞTİRİÖZGÜRLÜĞÜ VE PARTİ TARAFINDAN KARARLAŞTIRILAN BİR EYLEMİN BİRLİĞİNİ YOK EDEN VEYA ZORLAŞTIRAN HİÇBİR ELEŞTİRİYE İZİN VERMEMEK.”

“Genel olarak eylem konusunda karar alındıktan sonra, eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir” şeklindeki bir genel tez, bir başka biçimde, “Eylem konusunda karar alındıktan sonra, eleştiriye izin verilmez” biçiminde de ifade edilebilir. Böyle ifade edildiğinde, Lenin’in genel tezi, ilkesiyle çeliştiği çok daha açık görülmektedir. Lenin için, eylem konusunda karar alındıktan sonra da tartışma ve eleştiri özgürlüğü –bu özgürlüğün kullanılması eylem birliğini yok etmedi-

ği ve zorlaştırmadığı sürece– vardır, kuraldır. TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesinin 1 Mayıs polemliği içinde 22.4. tarihli mektubunun bir bölümünde ileri sürdüğü, “Genel olarak eylem kararı alındıktan sonra eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir” biçimindeki genel tezde ise, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün ortadan kaldırılmasının Lenin’deki temel kıstası olan “eylem birliğini bozmama” kıstası ortadan kalkmakta; eylem konusunda kararın alınmış olması, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün ortadan kaldırılması için yeterli olarak görülmektedir. Böyle bir genel tez, eylem kararları alındıktan sonra da, onlar henüz uygulama aşamasına gelmeden, bir dönem olabileceği, böyle bir dönemde, alınan kararın doğruluğu ve yanlışlığı konusunda yürütülecek bir tartışmanın sonradan uygulanacak olan eylemin birliğini yok eden veya zorlaştıran bir şey olması gerektiğini; eylem kararı üzerine yürütülen her tartışmanın, getirilen her eleştirinin de mutlaka eylemin birliğini bozacağı anlamına gelmediğini vb. dışalamakta, bu genelliği içinde soruna ayırmısz yaklaşmaktadır. Böyle bir genel tezin uygulamada temel alınması halinde, alınan; henüz uygulama aşamasına gelmemiş yanlış bir eylem kararının tartışmayla düzeltilme imkanı ortadan kalkar; eylem kararı üzerinde, karar alındıktan sonra her türlü eleştiri ve tartışma –karar alındı gerekçesiyle– imkansız hale gelir, parti üyelerinin ideolojik mücadele imkanlarını önemli ölçüde kısıtlanmış olur.

2- KARARLARIN ALINMASINDAN ÖNCE VE SONRA TARTIŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ VE ALINAN BİR KARARIN UYGULANMASI YÜKÜMLÜLÜĞÜYLE TARTIŞMA ÖZGÜRLÜĞÜNÜN BAĞI :

Parti içinde ideolojik mücadele, Marksist-Leninist bir partinin gelişmesinin temel yasasıdır. Ideolojik mücadele, tartışma özgürlüğü sorunuyla doğrudan bağıntılıdır. Tartışma ve eleştiri özgürlüğü, ideolojik mücadelenin yürütülmesinin vazgeçilmez temelidir.

Ancak tartışma ve eleştiri özgürlüğü mutlak değildir. Lenin’in de tespit ettiği gibi, “Parti tarafından kararlaştırılan bir eylemin birliğini yok eden veya zorlaştıran hiçbir eleştiriye izin verilmez.”

Bu noktada tartışma ve eleştiri özgürlüğü sınırlandırılır ve evet, belli bir süre için ortadan kaldırılır. Yani Leninist parti için kural, “BELLİ, PARTİ TARAFINDAN KARARLAŞTIRILMIŞ BİR EYLEMİN BİRLİĞİNİ YOK ETMEDİĞİ VEYA SARSMADIĞI SÜRECE TARTIŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ”dür.

Eylem birliğinin yok edildiği veya sarsıldığı bir durum, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün kısıtlandığı veya bütünüyle ortadan kaldırıldığı bir durumdur.

Ama tartışma ve eleştiri özgürlüğü karar alınmadan önce, karar alındıktan sonra da belli değişiklikler gösterir.

Bu değişiklik, karar alınmadan önce tartışma özgürlüğü vardır; karar alındıktan sonra tartışma özgürlüğü yoktur şeklinde bir değişiklik değil; tartışma ve eleştiri özgürlüğünün sınırlarında, genişliğinde bir değişiklikler.

Marksist-Leninist partilerde doğru olan, yapılmaya çalışılması gerekli olan uygulama; herhangisi önemli tartışmalı bir konuda bir KARAR ALMADAN ÖNCE, o konuda parti içinde ve dışında, karar alınacak konuda en geniş tartışmanın yürütülmesi, eleştiri özgürlüğünün sonuna kadar kullanılması, KARARIN belli bir anlamda “FİKİR MÜCADELESİNİN BİTİP, ELEŞTİRİNİN TÜKENMESİ” sonucunda, yani bütün parti üyelerinin parti içinde tartışılan konudaki bütün görüş ayrılıklarını incelemesi, herkesin görüşünün açıkça belirlenmiş olması sonucunda alınması biçimindeki uygulamadır. Yani önemli konularda karar alınmadan önce, o konuda bütün görüşlerin ortaya konmuş olduğu ve üzerinde tartışılmış olduğu bir GENEL TARTIŞMA, tartışma-karar bağıntısında doğru bir uygulamadır.

Çünkü Marksist-Leninist partiler kararı uygulamak için alırlar. Alınan bir kararın uygulanması, her parti üyesi için –o alınan kararı yanlış bile bulsa– yükümlülüktür. Bu, Marksist-Leninist partilerde disiplin ilkelerinin gereğidir. Ama Marksist-Leninist parti, partililerden körce, kölece bir itaat değil; bilinçli bir disiplin talep eder. Bilinçli bir disiplin ise ancak partinin bağrında yürütülen eleştiri ve fikir mücadelesi üzerinde oluşabilir. Kararların alınmasına, o karar alınmadan bizzat katılan, görüşlerini bildiren, doğru bulduğu görüşlerin mücadelesini veren ve kararın parti içindeki bütün görüş ve eğilimlerin açık mücadelesi sonucunda alındığının bilincinde olan bir üyenin, o kararı uygulaması kölece bir itaatın değil, bilinçli bir disiplinin ifadesidir.

Sorun böyle olduğundan, Stalin, karara varılan noktayı, bir bağıntıda, “fikir mücadelesinin bittiği, eleştirinin tükendiği” nokta olarak görüyor.

Rusya Komünist Partisi/Bolşevik Tüzüğü, “herhangi bir konu hakkında karar alınmadığı sürece... tartışma bütünüyle serbesttir” tespitini yapıyor. Komintern Tüzüğü, “Parti sorunları parti üyeleri ve örgütler tarafından yalnızca yetkili parti organı karar alana kadar tartışılır” diyor.

Açıktır ki, alınan kararın uygulanma yükümlülüğü, parti üyelerinin o karar üzerine eleştiri özgürlüklerini (eylem birliğini bozmadığı sürece) ortadan kaldırmaz. Karar alındıktan sonra da uygulama yükümlülüğünü yerine getirenler, aynı zamanda –partinin kuralları çerçevesinde– eleştiri özgürlüğünü kullanma hakkına sahiptirler. Ancak artık –karar alınan konuda, karar gerçekten parti içinde karar öncesinde yürütülen geniş bir tartışmanın sonucunda alındı ise, gerçekten “fikir mücadelesi bitip, eleştiri tükenip” alındıysa– artık aynı konu belli bir süre partinin genel tartışma sorunu haline gelmez. (Bu, tek tek parti üyelerinin, hücrelerinin bu konuda tartışmasını ve eleştirisini dıştılamaz. Her üye, eleştirisinin bütün partiye tanıtılması hakkına sahiptir.) Bu anlamda da eleştiri ve tartışma özgürlüğünün (yalnızca alınan kararı uygulama yükümlülüğünün varlığı anlamında değil) sınırı, genişliği, karar alınmadan öncesine göre daralmıştır.

İşte bu yüzden birçok Marksist-Leninist partinin tüzüğünde, tartışma-karar bağıntısında, “tartışmanın karar alınana kadar bütünüyle özgür” olduğu belirtiliyor; karar alındıktan sonrası için ise uygulama yükümlülüğü vurgulanıyor.

3- PARTİ KONGRESİ KARARLARI ÜZERİNE TARTIŞMA İLE İLGİLİ:

Parti Kongreleri, Marksist-Leninist partilerin en yüksek organlarıdır. Parti Kongreleri partinin genel çizgisinin belirlendiği; izleyeceği siyasetin genel hatlarının tespit edildiği, partinin gelecekteki çalışmasının yönünün tespit edildiği, kısacası öncelikle partinin genel çizgisini ilgilendiren belirleyici önemdeki kararların alındığı esas organdır.

Eğer Parti Kongreleri’nin aldığı kararların bütün diğer parti organları ve parti üyelerinin tümü için bağlayıcı olduğu bilinirse, bu doğru bir biçimde bilince çıkartılırsa, o zaman Parti Kongreleri’nde karar alınan bir konuda, o Parti Kongresi öncesinde geniş bir tartışmanın ve ideolojik mücadelenin parti içinde mutlaka yürütülmüş olması gerektiği açıkça ortaya çıkar. Parti Kongresi’nin karara bağlayacağı konular üzerinde fikir mücadelesi ve eleştiri mutlaka bütün partide kongreler öncesinde yürütülmeli; Kongre, kararlarını, parti içinde daha önce yürütülmüş fikir mücadelelerinin temelinde almalıdır. Bir Parti Kongresi’nin, parti içinde daha önceden mümkün olan en geniş tartışmanın yürütülmemiş olduğu bir konuda –özellikle önemli konularda– bağlayıcı bir karar alması (çok olağanüstü, geniş bir tartışma yürütülmesinin imkanlarının çok az olduğu, varolan bütün imkanlar sonuna kadar zorlandığı halde yeterli bir tartışmanın yürütülmemiş olduğu, buna rağmen acil bir karar almak zorunda olduğu durumlar dışta tutulursa) yanlıştır.

Kongrenin karar alacağı konularda (özellikle önemli konularda) parti içinde (ve mümkün olan

en geniş çevre içinde) kongre öncesinde en geniş tartışmanın yürütülmüş olması zorunluluğu; kongrenin aldığı kararlar üzerine kongre sonrasında da tartışmayı ve kongre sonrasında kongre kararlarına eleştiri getirme özgürlüğünü dışalamaz. Ama artık değişen bir durum da vardır. Kongre öncesi parti için genel tartışma konusu olan bir takım noktalarda artık “fikir mücadelesi bitip, eleştiri tükenip, karara varılmış”tır. Bu konularda artık bütün parti üyeleri bu kararları hayata uygulamakla yükümlüdürler. Bu kararlar doğrultusunda izlenecek somut siyaseti hayata uygulamakla yükümlüdürler. Karar alınan konular, artık partinin genel tartışma konusu olmaktan çıkmıştır. Partinin çizgisinin parçaları haline gelmiştir. Bu, açıktır ki, karar alınmadan öncekinden değişik bir durumdur. Kongre ve onun görevlendirdiği yönetici kurumlar, parti üyelerinden bu kararlara uymasını, hayata uygulamasını talep etmektedir. Tabii ki bu kararlar, uygulamak için kavratmak amacıyla partiye sunulacak; bu kararlar üzerine de tartışılacaktır. Ve bu tartışma içinde tabii ki kararları yanlış bulanlar eleştirilerini getireceklerdir. Ve parti tüzüğü hükümleri çerçevesi içinde, yanlış buldukları bu kararların değiştirilmesi için mücadele edeceklerdir. Ama artık partinin bütünü açısından –yeni bir genel tartışma açılmadıkça– bu konulardaki tartışma, genel açısından, bu konularda yürütülen ideolojik mücadele temelinde bir karara varmak amacıyla olan bir tartışma değil; varılmış olan kararları kavrayıp hayata geçirmek amacıyla yürütülen bir tartışmadır. Bu amaç tespiti tabii ki, tek tek yoldaşların eleştirisinin önüne engel konmak için kullanılamaz.» (Bolşevik Partizan sayı 27, sayfa 30-33)

Demokratik merkezizlik ilkesinin demokrasi yanı, yalnızca tartışma ve eleştiri özgürlüğüyle sınırlı değildir. Demokrasi aynı zamanda, üst kademelerin alttan seçimle işbaşına gelmesini talep eden seçim ilkesini; ve kitlenin partiyi kontrol etmesine izin verecek „tam bir aleniyet“ ilkesini de içerir. Demokrasinin, tartışma ve eleştiri özgürlüğü dışındaki bu diğer iki yönü, gizli olan bir partide ister istemez şartların zorlaması sonucu sınırlı olacaktır. Demokrasinin bu iki ilkesi- özellikle ikincisi- tam anlamıyla ancak iktidardaki bir Komünist Partisi tarafından gerçekleştirilebilir ilkelere.

İşte Lenin bu yüzden “Ne Yapmalı?”da, “geniş demokrasi ilkesi” uygulanmasını talep edenlere karşı şunları söylemektedir:

«Geniş bir demokrasi ilkesinin iki açık koşulu gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder; birincisi tam bir açıklığı, ikincisi bütün fonksiyonerlerin seçimle işbaşına gelmesini. Örgütün üyeleriyle sınırlanmamış tam bir açıklık olmadan demokratizmden söz etmek gülünç olur. Alman Sosyalist Partisi’ne demokratik bir örgüt diyebiliriz, çünkü bütün faaliyetleri, Parti Kongreleri bile, açık olarak yapılır; ama üyeleri dışında herkese karşı gizlilik perdesi altında saklanan bir örgütü kimse demokratik olarak nitelendiremez. O halde, “geniş bir demokrasi ilkesi”nin temel koşulu gizli bir örgüt tarafından yerine getirilemezken bu ilkeyi öne sürmenin anlamı ne? Bu “geniş ilke”, böyle bir durumda görkemli ama içi boş bir sözdür. Dahası var. Bu söz, örgütlenmeye ilişkin andaki ivedi görevlerin hiç anlaşılmadığının da kanıtıdır. Bizim devrimcilerimizin “geniş” yığını arasında gizliliğe ne kadar az uyulduğunu herkes bilir. Bundan, “üyelerin sıkı bir elekten geçirilmesini” haklı olarak isteyen B-v’nin nasıl yakındığını gördük. Ama “gerçeklik duygularıyla” övünen kimseler, böyle bir durumda en keskin gizliliğin ve üyelerin en sıkı (yani daha da sıkı) bir elekten geçirilmesi üzerinde değil de, “geniş bir demokrasi ilkesi” üzerinde direniyorlar! Karavana atmak buna denir.

Demokratizmin ikinci koşulu için de, seçim ilkesi için de, durum daha uygun değildir. Siya-

sal özgürlüğün bulunduğu ülkelerde, seçim ilkesi tartışma götürmez. Alman Sosyaldemokrat Partisi tüzüğünün birinci maddesi şöyle der: "Parti programının ilkelerini kabul edenler ve partiyi gücü yettiği kadar destekleyenler parti üyesidir." Bir tiyatro sahnesi, seyircilerine ne kadar açıksa, siyasal arena da kamuoyuna o kadar açık olduğundan, herkes gazetelerden ve açık toplantılardan şu ya da bu kimsenin partinin ilkelerini kabul edip etmediğini, partiyi destekleyip desteklemediğini bilir. Belirli bir siyasal kişinin işe nasıl başladığını, nasıl bir evrimden geçtiğini, çetin bir anda nasıl davrandığını, ne gibi nitelikler taşıdığını herkes bilir; onun için bütün parti üyeleri bütün olguları biliyor olduklarından, bu kişiyi belirli bir parti fonksiyonuna seçerler ya da seçmezler. Bir parti üyesinin siyasal eylem alanındaki her hareketinin (sözcüğün kesin anlamıyla) genel denetimi, biyolojide "en uygunların kalımı" diye adlandırılan ve otomatik olarak işleyen siyasal bir mekanizmayı yaratır. Mutlak bir açıklığın, seçilme hakkının ve genel denetimin sonucu olan bir "doğal seçim" her siyasal kişinin, son tahlilde, "kendisi için en uygun yeri" bulmasını, gücüne ve yeteneklerine en uygun düşen işi yapmasını, hatalarının sonuçlarını anlamasını ve hatalarını kabul etme ve kaçınma yeteneğini herkesin önünde ortaya koymasını sağlar.

Çizdiğimiz bu tabloyu, bizim otokrasimizin çerçevesi içine yerleştirmeye çalışınız! Rusya'da, "parti programının ilkelerini kabul eden ve partiyi gücü yettiği kadar destekleyen" herkesin, gizli çalışan devrimcinin bütün eylemlerini denetlemesini akıl alır mı? İşin çıkarları gereği, devrimci, bu "herkes" dediklerimizin ondadokuzundan kimliğini saklamak zorunda iken, bu herkesin, devrimcilerden birini belli bir kademeye seçmesi mümkün müdür? Raboçeye Dyelo'nun ortaya attığı görkemli formüllerin gerçek anlamı üzerinde biraz düşününüz, otokrasinin karanlığı ve jandarma egemenliği altında, seçimi yapanın jandarma olduğu şartlarda, parti örgütünde "geniş demokratizmin" yetersiz ve zararlı bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını görürsünüz. Yetersiz bir oyuncaktır, çünkü gerçekte, hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, geniş demokratizmi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamamıştır. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü "geniş bir demokrasi ilkesini" uygulanması yolunda herhangi bir çaba, sadece, polisin büyük baskınlara girişmesini kolaylaştıracak bugün hüküm süren illikliği devam ettirecek ve pratik içinde çalışan militanların dikkatini, profesyonel devrimciler olmak için kendilerini eğitmeleri gibi ciddi ve ivedi bir görevden, "kağıt" üstünde ayrıntılı seçim sistemi kuralları hazırlamaya çekecektir. Bu "demokratizm oyunu" ancak etkin çalışmaya katılma fırsatını bulamayan kimselerin sık sık toplandığı yurtdışında, özellikle küçük gruplarda, yer yer gelişebilirdi.» (Lenin, "Ne Yapmalı?", Cilt 5, Almanca, sayfa 495-497)

Lenin, burada Çarlık Rusyası'nda Komünist Partisi'nin geniş demokrasi ilkesi temelinde mi, yoksa merkeziyetçilik ilkesi temelinde mi işlemesi gerektiği sorusunu tartışmakta ve "geniş demokrasi ilkesi" temelinde işlemesi gerektiğini savunanlara karşı, bunun Rusya şartlarında "olamazlığını" ortaya koymaktadır. İlegal olan hiçbir partide tam bir aleniyet ve tüm fonksiyonerlerin seçimle işbaşına gelmesi mümkün olmadığına göre, "geniş demokrasi ilkesi"nin savunulması anlamsızdır, "tehlikeli bir oyundur". Böyle bir talep Lenin'e göre, anın gerçek görevlerinden de saptıran bir taleptir aynı zamanda. Lenin'in Çarlık Rusyası için reddettiği "geniş demokrasi ilkesi" –yani tam bir aleniyet ve tüm fonksiyonerlerin seçimi– emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletaryanın bizzat iktidarda olmadığı tüm ülkeler için reddedilmek zorundadır.

Sorun "geniş demokrasi ilkesi"yle "merkeziyetçilik ilkesi"nin örgütlenme ilkesi olarak karşı karşıya konulup tartışıldığı zaman; iktidarda olmayan bir proletarya partisinin "geniş demokrasi ilkesi"ni uygulayamayacağı, onun alternatifi olarak konan "merkeziyetçilik ilkesi" temelinde ör-

gütleneceği, örgütlenmek zorunda olduğu açıktır.

Sorun bu şekilde tartışıldığında, henüz bir yanda “demokrasi”, öbür yanda “merkeziyetçilik” ilkesi; bu iki ilke karşı karşıya konularak tartışılmaktadır. Henüz bu iki ilkenin birleştirildiği “demokratik merkeziyetçilik” ilkesi ortada yoktur.

Ama “merkeziyetçilik ilkesi” denen ilke temelinde örgütlenildiğinde, sözkonusu örgüt içinde demokrasinin hiç olmadığı anlamına da gelmiyor bu. Bizzat merkeziyetçilik ilkesi temelinde örgütlendiği tespiti yapılan RSDİP içinde –henüz demokratik merkeziyetçilik örgütlenme ilkesi değildir tespiti yapılmadığı dönemde de, yani kuruluştan 1906’ya kadar olan dönemde de– demokrasinin tartışma ve eleştiri özgürlüğü ve sınırlı olarak da seçim ve açıklık gibi unsurları uygulanıyordu.

Bu noktada, “SBKP/B Tarihi-Kısa Ders”te de partinin kuruluş dönemiyle ilgili olarak örgütlenme ilkesi üzerine tartışılan yerde, Lenin’in “Ne Yapmalı?”sında takındığı tavra benzer bir tavır takınılır. Orada söylenenler şöyledir:

«Parti, görevlerini gereğince yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şekilde kılavuzluk edebilmek için, merkeziyetçilik ilkesine dayanarak örgütlenmeli, herkesi bağlayıcı bir tüzüğe, herkesi bağlayıcı bir parti disiplinine ve tüm için bağlayıcı bir yönetici organa sahip olmalıdır. Bu organ, Parti Kongresi, kongreler arasındaki zamanlarda da Parti Merkez Komitesi’dir. Partide azınlık çoğunluğa, tek tek örgütler merkeze, alt örgütler üst örgütlere itaat etmelidir. İşçi sınıfının partisi, bu şartları yerine getiremezse, gerçek bir parti olamaz ve işçi sınıfına kılavuzluk etme görevlerini gerçekleştiremez.

Hiç şüphe yok ki, çarlık istibdadı altında partinin illegal olarak varolduğu günlerde, parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerine kurulamazdı ve bunun bir sonucu olarak da, parti kesinlikle gizli olmalıydı. Ama Lenin, partimizin hayatının bu geçici özelliğininin çarlığın kaldırılması sonrasında daha ilk günlerde ortadan kalkacağını, partinin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine dayanılarak kurulacağını düşünüyordu.

“Eskiden”, diye yazıyordu Lenin, “Partimiz resmen örgütlenmiş bir bütün değildi, ayrı ayrı grupların toplamıydı; sadece ve bu yüzden, bu grupların arasında ideolojik etki ilişkilerinden başka bir ilişkinin kurulması imkansızdı. Şimdi ise, örgütlenmiş bir parti haline geldik, bu otoritenin kurulmasını, düşüncelerin otoritesinin gücün otoritesine dönüştürülmesini ve alt parti kuruluşlarının üst parti kuruluşlarına bağlılığını gerektirir”.

Menşevikleri, parti otoritesi ve disiplinine itaat etmeyen örgütsel nihilizm ve aristokratik anarşizm ile suçlarken Lenin şöyle yazıyordu:

“Bu aristokratik anarşizm özellikle Rus nihilistlerine özgü bir şeydir. Rus nihilistine, parti örgütü muazzam bir “fabrika” olarak görünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağlılığını o, “kölelik” olarak kabul eder... bir merkezin yönetimi altında yapılan işbölümü onda, insanların çarkın dişlilerine dönüştürülmesine karşı traji-komik bir feryat uyandırır (bu dönüştürülmenin en zalimce örneği olarak, yazı kurulu üyelerinin birer yazar haline getirilmesi kabul edilir); partinin örgüt tüzüğünden sözedilecek olduğunda, alaycı bir gülümseyiş takınır ve tüzükten tamamiyle vazgeçilebileceği yolunda, “şekilcileri” hedef alan küçümseyici bir imada bulunur.”» (SBKP/B Tarihi-Kısa Ders, Almanca, sayfa 63-64; Türkçesi için Aydınlık Yayınları, sayfa 73-74)

“SBKP/B Tarihi-Kısa Ders”ten yaptığımız bu alıntıda da görüldüğü gibi, Rusya’da çarlık iktidarı altında partinin illegal olma zorunda olduğu, bu yüzden de “merkeziyetçilik” ilkesi temelinde

inşa edildiği ortaya konuyor.

Demokrasi ilkesi, “tabandan seçim” ilkesi ve açıklık olarak yorumlanıyor.

Açıktır ki, “demokrasi” ilkesi, seçim ve tam açıklık olarak ele alındığında, illegal bir partinin merkeziyetçilik ilkesi temelinde kurulduğunu söylemek doğrudur. Ama demokrasinin diğer unsuru –parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışma, eleştiri özgürlüğü– demokratik merkeziyetçiliğin bir unsuru olarak ele alındığında; ilkenin demokratik merkeziyetçilik olduğunu söylemek doğrudur. Nitekim Dünya Komünist Hareketi daha sonra, Komünist Partisinin işleyiş ilkesinin “demokratik merkeziyetçilik” olduğu tespitini Komintern I. Kongresinde yapmıştır.

Lenin-Stalin’in önderliğindeki Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin de “merkeziyetçilik” ilkesi temelinde kurulmuş olduğu tespiti yapılmasına rağmen; onun içinde parti programı çerçevesinde ve parti kuralları içinde, eylem birliğini bozmama şartıyla, en geniş eleştiri ve tartışma özgürlüğü vardı. Bu anlamda onun kuruluş ilkesinin de demokratik merkeziyetçilik olduğunu; demokrasinin özellikle seçim ve açıklık ilkelerinin illegalite şartlarında şartlara göre sınırlı olduğunu söyleyebiliriz.

Demokratik merkeziyetçiliğin merkeziyetçilik yanı herkesi bağlayan bir parti tüzüğüne varlığı; herkesi bağlayan parti disiplinin varlığı; herkesi bağlayan bir en üst organın (Kongrenin) varlığı; iki kongre arasında onun yetkilerini kullanan, onun seçtiği bir merkezin varlığı; bütün parti organlarının Merkez Komitesinin kararlarına uyması; alt kademelerin üst kademelere; azınlığın çoğunluğa uymasını içerir.

Bu iki yanın şartlara göre ustaca kaynaştırılması, komünistlerin önünde duran önemli bir görevdir.

(9) “Eylem birliği - eleştiri özgürlüğü” ilkesi, uygulamada belli şartlar altında, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, eleştiri özgürlüğünü ortadan kaldırmayı da öngörür. Buna bizim pratiğimizden örnek, Olağanüstü Parti Kongresi’nde aldığımız şu karardır:

«BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI VE MARKSİZM-LENİNİZMİN GÜNCEL KISTASLARI KONUSUNDAKİ KARARLARA KARŞI AJİTASYON-PROPAGANDAYI YASAKLAMA KARARI:

III. Kongremiz, Bolşevik Parti İnşası konusunda Parti içinde yıllarca sürdürülen tartışmayı, aldığı Bolşevik Parti inşası hakkında kararla sonuçlandırmış; Parti çizgimize Marksizm-Leninizm bilimi temelinde bu alanda yeni unsurlar katmıştır.

III. Kongremiz, “Marksizm-Leninizm’in Güncel Kistasları” konusunda da, Partimiz içinde yıllarca sürdürülmüş tartışmayı sonuçlandırmış, “Marksizm-Leninizm’in Güncel Kistasları”nın neler olduğu, bunların nasıl kullanılacağı vb. konusunda kesin kararlar alarak, Parti çizgimizi bu alanda da ilerletmiştir.

III. Kongremiz ertesinde, Kongre’de ortaya çıkan ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları giderek derinleşmiş ve gerek Parti inşası konusunda, gerek “Marksizm-Leninizmin Güncel Kistasları” konusunda, Marksist-Leninist Parti çizgimizden sapan bir çizgi temelinde III. Kongre delegelerinin yarısı; ve Partinin bu delegeler önderliğindeki bir bölümü birleşmiştir.

Bu delegelerden bir bölümü kendi çalışma alanında hizipçi bir faaliyet yürütmeye başlamıştır.

Partinin önemli bir azınlığını oluşturan bu unsurların gerek Parti İnşası konusundaki, gerekse “Marksizm-Leninizm’in Güncel Kistasları” konusundaki çizgilerini, Olağanüstü Kongremiz ayrı özel kararlarda değerlendirmiş ve mahkum etmiştir.

Sözkonusu alanlardaki çizgi, kökten yanlış, Marksizm-Leninizme ters, inkarcı, tasfiyeci bir çizgidir. Bu çizgi, doğrudan doğruya Bolşevik Parti İnşasını imkansız kılmaya yönelik bir çizgidir.

Bu çizgi temelinde, Parti içinde bir fraksiyon oluşması yönünde gelişmeler olmuştur. Giderrek, başlangıçta yalnızca azınlığın belirli unsurlarının yürüttüğü hizipçi faaliyet, Partinin merkezi görevlerini sabote edici, Bolşevik Parti İnşası çalışmasını akim kılıcı faaliyetler, bütün azınlığın eğilimleri haline gelmeye başlamıştır. Görünüşte bir parti çatısı altında iki ayrı parti anlayışı, fraksiyonlar konfederasyonu anlayışı, azınlığımız tarafından Parti içinde “buhrandan çıkış yolu”, hem de Marksist-Leninist çıkış yolu olarak açıkça savunulmaya başlanmıştır.

Partiyi açıkça bölünmeye götüren; ve Parti çalışmalarını felce uğratan bu gelişmeler karşısında, bu buhranın aşılması için ideolojik mücadele ile azınlığımızın çatıştığımız alanlardaki anti-Leninist özünü teşhir eder ve doğru yoldan sapanları Marksist-Leninist yola kazanmaya çalışırken; aynı zamanda da bir parti içinde örgütsel birliğin nasıl yürüyebileceğini, hangi şartlar altında Bolşevik Parti İnşasını sekteye uğratan yanlış görüşlerin savunucularıyla aynı parti içinde nasıl birlikte gidebileceğimizi de açıklamak Marksist-Leninistlerin görevidir.

Olağanüstü Parti Kongremiz bu bilinçle şu kararı alır:

Kongremiz, III. Kongrede alınan ve Kongremiz tarafından da onaylanan “Parti İnşası” ve “Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları” konusundaki kararların Parti çizgimizin en temel unsurlarından bazıları olduğunu açıklar.

Kongremiz, şimdi ayrı örgüt olarak ortaya çıkmış olan, kendini Partimizden örgütsel olarak ayırmış olan azınlığın bu konulardaki yanlış, Leninizme düşman, Parti İnşası görevlerinin çözümünü imkansız kılan çizgisini kökten reddeder ve şunları gerekli gördüğünü açıklar:

* Partimiz, sözkonusu konulardaki Parti çizgimizi, Parti İnşası pratiğimizde her türden yanlışla karşı, özellikle de içimizden çıkan azınlığın tasfiyeci anti-Leninist çizgisine karşı sürekli ve sistemli bir ideolojik mücadele için de savunur ve uygular.

* Partimiz bu konulardaki çizgimize karşı tasfiyeci görüşlerin propagandasının TKP/ML(BOLŞEVİK) üyeliğiyle bağdaşmadığını açıklar.

* Kongremiz, Merkez Komitesine bu kararları kesinlikle uygulama görevi verirken, özel yayınlarda (Tartışma Yazılarında) “Parti İnşası” ve “Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları” konularında da bütün Parti üyelerinin köklü fikir alış veriş için yere sahip olması gerektiğini açıklar.

Kongremiz gelinen noktada, azınlığın Olağanüstü Parti Kongresi öncesinde ayrılmış olması sonucu, bu kararın somut esas fonksiyonunun, azınlıkla birlikte gitmekte olan Marksist-Leninist unsurlara, Marksist-Leninist Partimiz içinde birlikte çalışmanın şartlarını bir kez daha göstermek olduğunun bilincindedir.

Kongremiz, böyle bir kararın, olağanüstü gelişmeler sonucu alınmış bir karar olduğunu da açıklamayı gerekli görür.» (TKP/ML(BOLŞEVİK) Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 117-120)

(10) TEMSİL HAKKI ÜZERİNE

Bu noktada, temsil hakkı, tek tek üyelerin değil, parti örgütlerinin temsil hakkı olarak ele alınmaktadır.

Açıktır ki, bu temsil edilmede, her delege mümkün olduğunca eşit sayıda üyeyi temsil edecektir.

Her delege ilke olarak kendi kullanacağı bir oya sahip olacaktır.

Parti örgütü içinde çalışmayan üyelerin durumu özel olarak ele alınmalı, bunların temsil edilmesi sorunu her somut durumda somut olarak çözülmelidir.

Birden fazla hücrede çalışan Parti Üyeleri delege seçimlerine yalnızca bir hücrede katılabilirler. Seçme ve seçilme hakkına yalnızca çalıştıkları bir hücrede kullanabilirler.

Birden fazla hücrede çalışan Parti Üyelerinin hangi hücrede seçime katılacaklarını MK belirler.

10 a) Merkez Komitesi özel yetkisini kullanıp kuraldışı olarak „oy hakkına sahip“ delege de çağırabilir. Kural dışı olarak oy hakkına sahip delege çağırma hakkı ve yetkisi ancak söz konusu delegenin seçimlere katılamamış olması halinde kullanılabilir.

MK nin tespit ettiği delege anahtarı temelinde yapılan seçimlere katılma imkanına sahip olmuş ama seçilememiş üyeler, Kongrelere MK tarafından ancak oy hakkına sahip olmayan (danışma) delegeler olarak çağırılabilirler. Ancak bunlara – kendi talepleri ya da diğer Kongre delegelerinin önerileri üzerine- oy hakkı verilemez.

MK tarafından kural dışı olarak „oy hakkına sahip delege“ olarak Kongreye çağrılan delegeler, Kongrenin başında Kongrenin seçilerek gelmiş delegelerinin onayına sunulur. Ve ancak bu delegelerin onayı ile oy kullanma hakkını kazanır.

(11) TEMEL KARARLAR NELERDİR

“Temel kararlar”dan anladığımız; partinin siyasi çizgisinin ve örgütsel yapısının esasına ilişkin olan kararlardır.

(12) Bu özel görev örgütleri/komisyonlar bizim durumumuzda şunlar olabilir:

(...) Bunlardan bir bölümü bugün vardır. Bir bölümünde yalnızca sorumlular vardır. Bir bölümü ise hiç yoktur. Önümüzdeki dönemde hedef, bunlardan herbirinin Merkez Komitesinin tespit ettiği sorumlular önderliğinde, gerçek komisyonlar haline getirilmesi olmalıdır.

(13) Burada söz konusu edilen nedenler, ölüm, hastalık, hakim sınıflar tarafından engellenme gibi, Merkez Komitesi üyesinin isteği, iradesi dışında objektif nedenler; ve kendi isteğiyle istifadır.

Bunun dışında, ancak partiden atılma cezasını gerektirecek bir suçun işlendiği şartlarda ve hakim sınıflarla işbirliğinin ispatlandığı vb. şartlarda, Merkez Komitesi içinden bir kişi, iki kongre arasında Merkez Komitesinden ve partiden çıkarılır.

(14) Partimiz, örgütlenmede, fabrika hücrelerini partimizin temel örgütleri haline getirebilmek için, en başından itibaren fabrika hücrelerinin örgütlenmesine büyük önem verecek, örgütsel çalışma öncelikle bu yöne yönlendirilecektir.

6. Kongre’de bu konuda şunlar belirlenmiştir:

“... hem işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin geri olduğu, hem de komünist örgütlenmenin güçsüz olduğu, işçi sınıfıyla komünist örgütün bağının zayıf olduğu günümüzde, BÜTÜN GÜÇ işçi sınıfını örgütlemeye verilmeli; bunun için belli sanayi merkezlerinde yoğunlaşılmalıdır.”

(15) “Seçme ve seçilme hakkı dışında” hükmü, yalnızca kongre için delege seçimlerinde oy kullanma ve seçilebilir olma hakkına sahip olmamak anlamına gelmez. Bunun ötesinde, aday üyeler, parti çalışmasının belirleyici önemde konularında da oy hakkına sahip değildirler. Bu, hiçbir şekilde aday üyelerin pratik faaliyetlerde hiçbir oylamaya katılmayacakları, hiçbir oy hakları olmadığı anlamına gelmez. Pratik faaliyetin bir dizi sorununda parti üyeleri doğru buldukları hallerde, aday üyeleri de sorumluluğa katma, inisiyatif geliştirme, adaylarda özgüveni geliştirme, yetkinleştirme ve benzeri amaçlarla oylamaya katarlar. Oylamaya katıldıkları her konuda, kuşkusuz adayların da oyları geçerlidir.

(16) 1988 yılında yapılan Örgütlenme Kongresi ve ertesinde yapılan 4. Kongre’de bu görev; merkezi düzeyde bir Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütlenme Komisyonu kurularak ele alındı. Seksiyon örgütlenmesinin aslında, bir anlamda, ayrı bir parti örgütlenmesi olduğu, bu biçimde bir örgütlenme kararının alındığı “Örgütsel Konferans”ta tespit edilmişti. 5. Kongre’de, Parti isminin değiştirilmesine de bağlı olarak, eski “Seksiyon”un ismi, “BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)” olarak değiştirildi. Bu anlamda, Tüzük’teki ilgili madde, “BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)” maddesi oldu. BOLŞEVİK PARTİ’nin tüzüğü, hem BOLŞEVİK PARTİ (Türkiye), hem de BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) için aynen geçerli olan bir belge olarak kavranmak zorundaydı ve öyle de kavrandı.

Bu bölüm, daha sonraları gelişmemize bağlı olarak 6. Kongremizde “Bölge Partileri” olarak değiştirildi ve böylece örgütsel yapımıza uygun hale getirildi.

9. Kongremizde „Antakya(Arabistan) Bölgesi“ de ayrı bir bölge olarak tespit edildi.

(17) Açıkıdır ki, “tüm meseleler” dendiğinde, illegal bir örgütlenmede anlaşılması gereken şey, ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları ve illegaliteyi yaralamadığı ölçüde örgütsel sorunlardır. Bu, örgütsel sorunlardaki görüş ayrılıkları üzerine tartışmanın, ancak çok genel düzeyde yürütülebileceği anlamına gelir. Kimin nerede, nasıl örgütlü olduğunu, Partinin şu veya bu örgütünün somut olarak ne yaptığını vb. açığa çıkartabilecek tartışmalar ilke olarak reddedilmek zorundadır.

(18) Hakkında parti cezası verilmek istenen parti üyeleri, kendileriyle ilgili oylamada oy hakkına sahiptirler.

(19) Parti hücreleri bu düzenli aidatın yanında, her üyenin durumuna göre belli bir parti vergisi tespit edebilirler.

Gelirlerinin %10’unu verdiğinde, geçinemeyecek durumda olan parti üyelerinin durumu hücreler tarafından somut ele alınarak kuraldışı özel aidat tespit edilir.

(20) Bu yoldaşlar görev gereği üretime katılmaları halinde tüm gelirlerini partiye verirler.

Bu yoldaşların tüm ihtiyaçları parti tarafından karşılanır.

Bu yoldaşların partiden aldıkları ücret birikim yaratmalarına izin vermeyecek düzeyde, ve bir

kalifiye işçinin ücretini aşmayacak düzeyde olur.

BU NLARA EK OLARAK 1988 YILINDA YAPILAN 1. ÖRGÜTLENME KONGRESİ'nde, BUGÜN DE GEÇERLİLİĞİNİ KORUYAN ŞU AÇIKLAMALAR YAPILMIŞTIR:

SEMPATİZANLARLA İLGİLİ:

İleri sempatizan örgütlerinde de bu tüzüğün hükümleri doğrultusunda çalışma yürütülmesi hedeftir.

Açıktır ki, ileri sempatizanlar açısından, parti üyelerinde olduğu gibi, bu tüzük bağlayıcı değildir.

KADINLARA VE ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDET İLE İLGİLİ:

Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimizin üyeliğiyle bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar.

UYGULAMA İLE İLGİLİ KİMİ AÇIKLAMALAR:

(Aşağıdaki açıklamalar, 6. Kongremiz tarafından onaylanmıştır. Tüzük açıklamalarının parçasıdır.)

Tüzüğün IV. maddesinin (PARTİ DİSİPLİNİ) uygulanmasında ortaya çıkan kimi sorunlarda, uygulama aşağıdaki biçimde olacaktır:

a) Aday Üyelerin durumu: Aday Üyeler, seçme seçilme hakkı dışında üyelerin tüm hak ve yükümlülüklerine sahiptirler. Aday Üyeler, aynı üyeler gibi "Partinin herhangi bir örgütünde faal olarak çalışmak" tadırlar. Bu yüzden, bir Aday Üyenin Aday Üyelikten çıkarılması, Parti tüzüğümüzün IV. maddesinde öngörülen "Üyelikten çıkarma", "ihraç" cezası kapsamında ele alınır. Bu, şu demektir: Bir Aday Üyenin Aday Üyelikten çıkarılması;

a) "... kararı alan örgütün 3/4 çoğunluk kararı gerektirir. Ve ancak bir üst örgüt tarafından onaylandığı zaman geçerlidir (eğer çıkarma doğrudan Merkez Komitesi tarafından yapılmıyorsa)." (Bkz. Tüzük IV. madde)

Tüzük, ÜYE ALMA ve ÜYE ÇIKARMA da bir üst organın onayını şart görmektedir. Tüzük, "Her yeni üye için 1 (bir) yıllık adaylık süresi vardır." diyerek ve her Aday Üyenin de önüne üyelere istediği her talebi sürerek ve onların da bir parti ÖRGÜTÜ içinde çalışmasını vb. şart koşarak, Üye ile Aday Üye arasında bir NİTELİK farkı yapmadığını ifade etmiştir. Aday Üyenin "seçme ve seçilme hakkına" sahip olmaması, en fazla iki yıl sürebilecek geçici bir durum olarak görülmektedir. Üye ile Aday Üye arasında yükümlülükler konusunda bir fark yoktur. Bu yüzden, Aday Üyenin Aday Üyelikten çıkarılması, tüzükteki ihraç cezası kapsamına girmektedir.

İhraç sorunu, çok önemli bir sorun olarak görüldüğünden, bu alanda yapılacak yanlışlıkların Partiye ağır zarar verebileceği düşünüldüğünden, ihraç konusunda kararı alan organın 3/4 çoğunluk kararı ve bir üst organın onayı gibi -üye almaktan daha zor- şartlar getirilmiştir. Bu, doğru ve anlaşılır bir şeydir.

b) "İhraç kararı onaylanmadan da üyenin üyelik hakları dondurulur." şeklindeki tüzük hükmünün mantığı şudur: Bir üyenin (veya Aday Üyenin) ihraç edilmesi için çok önemli sebepler

olmalıdır. Bu sebepler değişik olabilir. Kimi Üye ve Aday Üye vardır, bunlar partili olmanın gereklerini yerine getirmedikleri, örneğin kendilerine verilen, partinin ihtiyacı olan objektif olarak yapabilecekleri bir görevi yerine getirmedikleri için, ya da objektif olarak partiye çok zarar veren ve çok ağır ceza gerektiren yanlış bir tavır takındıkları için (örneğin eylem birliğini bozucu tavırlar) ihraç cezasıyla cezalandırılabilirler. Bunlar yeniden kazanılabilir, belli bir bağlamda aşılabilir ideolojik zaafı olan yoldaşlar olarak değerlendirilir; ihraç edilmeleri, takındıkları tavrın verdiği zararı onlara da göstermenin bir aracıdır. Böyle bir durumda, alınan "ihraç" kararının bir üst organ tarafından onaylanıp onaylanmadığının beklendiği sürede, bu yoldaşların "üyelik haklarının dondurulması" partiye önemli bir zarar vermez. Bu gibi durumlarda, onayın beklendiği sürede, tüzüğün "üyelik hakları dondurulur" hükmü işletilmez.

Bunun karşısında bazı ihraçlar vardır. İhraç edilen kişinin parti içinde kalması partiye çok ağır zarar verir. İhraç edilen Üye ve Aday Üyenin parti içinde bulunması, partinin kaderini belirleyecek kararların alınmasına katılması vb. PARTİYE AĞIR ZARAR VERİR (örneğin polisteki tavır; örneğin cinsel taciz; örneğin parti parasını yeme; örneğin partinin kesinlikle reddettiği kimi ticari işlere girme vb. vb.) ve bu zararı ortadan kaldırmanın tek yolu İHRAÇtır. İhraç gerekçelerinin buna benzer gerekçeler olması halinde, "ihraç kararı onaylanmadan da üyenin üyelik haklarının dondurulması" ve onun hücreden çıkartılması, partinin kendi kendini koruması için zorunludur. Böyle ihraçlarda, tüzüğün bu hükmü işletilir.

Yani, tüzüğün bu hükmü, uygulamada ihraç kararının GEREKÇELERİNE bağlı olarak ele alınması gereken bir hükümdür. Eğer, ihraç kararını veren organ, verdiği ihraç kararının onaylanacağı konusunda hiçbir kuşkuyla sahip değilse ve ihraç ettiği kişinin bir gün daha fazla parti içinde tutulmasının taşınmaz bir durum olduğu düşüncesindeyse, o zaman sorumluluğu üzerlenip bu hükmü uygulamaya sokar.

Yani, ihraç kararının onaylanmasını beklemeden üyenin üyelik haklarını dondurur. Bu, pratikte onun parti dışına çıkartılması, çalıştığı organdan dışlanması demektir.

c) Bu ceza hükmünün uygulanmasında ihraç cezasında öngörülen kimi şartlar aranacaktır. Somut olarak:

* Bu ceza da –ihraç cezasında olduğu gibi– kararı alan organın 3/4 çoğunluk kararını gerektirir.

* Ancak bir üst örgüt tarafından onaylandığı zaman geçerlidir.

Burada, bunun dışında şunlar bilinçte tutulmalıdır. Adaylığa düşürme cezası verilen kişi, ihraç edildenden değişik olarak parti dışına çıkarılmamaktadır, bu anlamda ihraç ile adaylığa düşürme arasında nitel fark vardır. Adaylığa düşürme cezası en fazla bir yıl süreyle verilebilir. (Daha kısa süreyle de verilebilir. Bu cezayı veren organın değerlendirmesine bağlıdır.) En geç bir yıl sonra, adayın durumu yeniden ele alınmak zorundadır. Ve adaylık süresi, en fazla bir yıl daha uzatılabilir.

d) Onay zorunluluğu öngörülen cezalar: Tüzük'te geçerli olması için bir üst organın onayının zorunlu görüldüğü tek ceza "ihraç" cezasıdır. ("Adaylığa düşürme" cezası da bu kapsamdadır.) Diğer cezalar için onay –kararın kesinleşmesi için– zorunlu ve gerekli değildir. Yani uyarı ve görevden alma cezaları, verildiği andan itibaren geçerlidir.

Bu, kuşkusuz üst organların bu cezalar konusunda da denetim işlevini ortadan kaldırmıyor. Üst organlar, verilen cezalar konusunda ilkesel bir yanlış gördüklerinde, onay görevleri olmasa da, müdahale yükümlülüğüne sahiptir. Alınan bir cezayı ağır ya da hafif buluyorsa, bunu gerekçeleriyle alan organa aktararak, cezanın değiştirilmesini önerir, cezayı veren organı ikna etmeye

çalışır. Karşılıklı iknanın mümkün olmadığının görüldüğü ve alınan kararın ilkesel olarak yanlış görüldüğü şartlarda, bir alt organın verdiği cezayı bozma yetkisine üst organlar sahiptir.

e) “Alınan karara karşı partinin en yüksek organına kadar itiraz hakkı vardır.” hükmü, yalnızca ihraç kararıyla ilgili değil, tüm ceza kararlarıyla ilgilidir. Cezalandırılan kişi, alınan karara itirazını yazılı olarak yapmalıdır. İtiraz kararın uygulanmasını durdurmaz. (İhraç cezası dışındaki cezalar –uygulamada– Üyenin durumunda zaten nitel değişiklikler getirmez. Aday Üyeliğe düşürme cezası da bir bağlamda –seçme seçilme bağlamında– ceza alan kişinin konumunda önemli bir değişikliği gündeme getirir. Ancak, bu değişiklik parti içinde/parti dışında olmak şeklinde bir değişiklik değildir.)

Bu bağlamda ceza alan yoldaşların bazıları, kendileri haklarında alınan kararın haksızlık anlamına geldiği düşüncesindeler. Ancak bu düşüncelerini yalnızca sözlü tartışmalarda, belirli insanlara anlatıyorlar. Böyle bir davranış içinde olanlar, kesinlikle yanlış yoldadırlar. Partinin resmi yolları ve kanalları üzerinden haklarını aramak yerine, kendilerine karşı yapıldığını düşündükleri haksızlığa karşı açık mücadele yerine, organdışı, partinin normal kanalları dışında şikayetlenme yolunu seçiyorlar. Bu kesinlikle yanlıştır. Kendileri veya bir başkası hakkında alınan herhangi bir karara itirazı olanlar, bu itirazlarını çalıştıkları organda veya normal parti kanalları üzerinden Merkez Komitesi, Kongreye kadar üst organlar nezdinde resmen yapmalıdır. Dışarda konuşmalıdır. Bu konuda tüm yoldaşları uyarıyoruz.

f) Tüzükte sayılan ceza hükümleri içinde, uyarı cezasıyla adaylığa düşürme arasında bir ceza olarak görülen “Görevden alma” cezasının uygulanması bağlamında da şunun bilinçte tutulması gerekir: Bu cezanın uygulanması, eğer partiyi cezalandırma anlamına gelecekse, yani cezalandırılan kişinin yapması gereken ve yapabileceği bir işten –hem de başka alternatiflerin olmadığı bir ortamda– alınması biçiminde olacaksa, o zaman bu ceza verilmemeli, başka cezalar verilmelidir.

Uygulamada “uyarı” cezası değişik ağırlıklı, değişik ağırlıklarda verilen bir ceza olarak kavranacaktır. Uyarı cezasını veren organ, uyarı cezasını hangi ağırlıkta bir ceza olarak kavrandığını somut olarak açıklayacaktır.

(Örneğin: Biz ... yoldaşın suçuyla partiye verdiği zararı ağır bir zarar olarak kavırıyoruz. Verdiğimiz uyarı cezası, herhangi bir disiplinsizlik vb. bağlamında verilen bir ceza değil, yine örneğin, aynı suçun aynı yoldaş tarafından yinelenmesi halinde ihracı gündeme getireceğimiz ağırlıkta bir uyarıdır vb. şeklinde olur bu.)

CEZA VERİRKEN DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN BAZI NOKTALAR:

* Cezalar öncelikli olarak EĞİTİM ARACI değil, adı üzerinde parti içinde işlenmiş, partiye zarar veren bir suça karşı alınan bir tedbirdir. Öncelikle tedbir alınan kişinin CEZalandırılmasıdır. Kuşkusuz her cezanın bir eğitim fonksiyonu da vardır. Her cezalandırılan kişi, hem de genel olarak partinin tümü, Parti içinde belli tavırlara göz yumulmadığını pratikte görürler. Fakat CEZA, esasta EĞİTME aracı değildir. O, ideolojik mücadelenin sonunda ortaya çıkan, alınmak zorunda kalınan bir tedbirdir. Ve hiçbir şekilde ideolojik mücadelenin yerine geçirilemez. Bütün yoldaşlar, cezai tedbir alırken, cezalandırılmak istenen yoldaşın hatalarına karşı yeterli bir ideolojik mücadele yürütülüp yürütülmediğini kendine sormak zorundadır.

* Bu bağlamda, ceza verme konumunda bulunan her yoldaş ve organ, çifte standartçı olmaya çok özen göstermelidir. Aksi taktirde cezalandırılan kişiler haklı olarak kendilerine haksız-

lık yapıldığı duygusuna kapılabilirler.

* Cezalar, bilinçli olarak "Parti Disiplini" bölümünde ele alınmıştır ve disiplin ihlalleri karşısında alınan tedbirlerdir. Bu bağlamda, Parti içinde yanlış görüş savunmanın, çoğunluğun görüşünden ayrı düşünmenin suç olmadığı iyice bilince çıkarılmalıdır. Hiçbir partili, şu veya bu yanlış görüşü savunuyor gerekçesiyle cezalandırılmaz. Bu bağlamda, durumun ne olduğu tüzük açıklamalarının 8. maddesinde net olarak ortaya konmuştur

* Aynı ya da birbirine çok benzer disiplin ihlallerinde (suçlarda), verilen cezalar da birbirinden nitelik olarak ayrı cezalar olamaz, olmamalıdır. Örneğin aynı suçtan (diyelim ki boykot suçundan) bir yoldaşa "görevden alma", bir başkasına "aday üyeliğine çevirme", bir başkasına "ihraç" cezası vb. verilmesi yanlış olur.

* Bir bütün olarak ele alındığında, disiplin sağlamak için belli cezaların da verilmesi kaçınılmazdır. Biz, geçmişte idari tedbiri çok az kullandık. 5. Kongre'de geçmişte bu alanda liberal hatalarımızın olduğunu tespit ettik. Şimdi bunları aşma çabası içindeyiz. Diğer yandan, örgütsel inşanın da esas halka olduğunu tespit ettik. Bu iki faktör, örgütsel hatalarda, disiplin ihlallerinde dünkü kadar "geniş yürekli" olmayacağımızı, olamayacağımızı gösteriyor. Fakat bu, şimdi idari tedbiri disiplin sağlamanın esas aracı olarak görmeye de götürmemelidir bizi. Bu alanda liberal hatalardan arınma, onları aşma çabası ve iddiası içinde olmamız, bürokrat bir sapmaya karşı da dikkatli olmamızı gerektirir.

* Cezalar içinde, özellikle ihraç cezası konusunda, ceza veren yoldaş ve organlar, bunun EN AĞIR CEZA olduğunu, bir Komünist için Partiden atılmanın, yaşamının en temel içeriğine bir noktada saldırı olduğunu bilincinde olmalı. Bu cezayı çok dikkatli kullanmalıdır. Bu ceza, dikkatli kullanılmazsa, diğer cezalar gibi bir ceza olarak kavranırsa, ağırlığını yitirip yozlaşabilir, cezadan elde edilmek istenen fayda elde edilmez, silah geri teper.

Bütün ceza kararı veren ve verecek olan yoldaş ve organları bu söylediklerimizin bilincinde davranmalarını talep ediyoruz.

يا عمال العالم اتحدوا!

Պրոլետարներ բոլոր երկրների, միացե՛ք

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Proleterii svih zemalja, ujedinite se!

Prolétaires de tous les pays, unissez-vous!

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

Karkerên cîhanê hevgirin!

פועלי כל העולם החדו!

Herrialde guztietako proletarioak, elkar zaitezte!

Προλετάριοι όλου του κόσμου, ενωθείτε!

全世界无产者,联合起来!

Бүтүн өлкөлөрин пролетарлары, бирлөшүн!

Proletarier aller Länder, vereinigt euch!

Workers of the world, unite!

Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!

Барлык илләрнең пролетарийлары, берләшегез!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!